

KOLLÁR BETTI

ESKÜDT ELLENSÉGEK

SZERELEM ELSŐ UTÁLATRA 1.

KOLLÁR BETTI

ESKÜDT ELLENSÉGEK

SZERELEM ELSŐ UTÁLATRA 1.

magnólia

Kollár Betti: Esküdt ellenségek Copyright © 2025 by Kollár Betti

ISBN: 978 963 598 392 6 (epub)

Magnólia

Felelős kiadó: A kiadó ügyvezetője Vezető grafikus: Coverist Studio, Faniszló Ádám Grafikai munka: Bakos Fanni Belív illusztrációk: Tót Barbara Felelős szerkesztő: Velkei Zoltán Szerkesztő: Bobály Icu

Korrektor: Balázs Piroska, Ligeti Szilvia Tördelés: KFBook Design Studio

Műfaj: romantikus

*Félixnek,
az én beleváló, bátor, harcos kis kutyámnak,
a négylábú legjobb barátomnak*

*Mindenkinek, aki hajnalban olvasás közben
hangosan felsikít, amikor az ellenségekből végre
szerelmesek lesznek*

Kedves Olvasó!

Az Esküdt ellenségek Keszthelyen játszódik, és bár a történet írása közben többször jártam és kutattam a városban, szabadon engedtem a fantáziámat is. A regényben szereplő iskolák, városi programok és egyes helyszínek a képzeletem szüleményei, illetve előfordult, hogy a valóban létező helyszínekhez is hozzáadtam pár pluszjellemzőt. 😊

A FÖLDVÁRY TERÉZIA GIMNÁZIUM DIÁKELNÖKSÉGE

Földv
DÖK

DIÁKELNÖK

Név: Weisz Szófia Ajna

Becenév: Szofi, Fifi, Rémalom, Weiszi

Életkor: 17

Hajszín: szőke

Szemszín: barna

Évfolyam: 11. (reál tantervű osztály)

Kedvenc szín: rózsaszín

Amit nagyon szeret: cseresznyefa-virágzás

Amit nem bír: Szalkay Arisztid

Szokatlan tulajdonság: csuklik, ha nagy
meglepetés éri

Egy szó, amivel önmagát jellemezné: kitartó

A GINCZÁR NÁNDOR GIMNÁZIUM DIÁKELNÖKSÉGE

DIÁKELNÖK

Név: Szalkay Arisztid

Becenév: Arisz, Rágó

Életkor: 17

Hajszín: homokszőke

Szemszín: kék (lehetetlenül)

Évfolyam: 11.

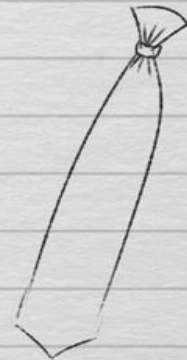
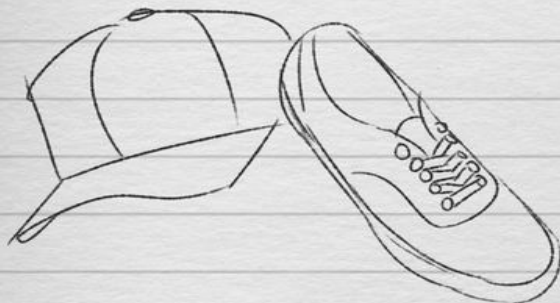
Kedvenc szín: sötétlila

Amit nagyon szeret: úszás

Amit nem bír: vízi élőlények

Szokatlan tulajdonság: rágózik, hogy le-
szokjon a körömrágásról

Egy szó, amivel szofi jellemezné: bosszantó

A FÖLDVÁRY TERÉZIA GIMNÁZIUM DIÁKELNÖKSÉGE

DIÁKELNÖK-HELYETTES

Név: Varga Imola

Becenév: Molli

Életkor: 18

Hajszín: szőkésbarna

Szemszín: barna

Évfolyam: 12. (nyelvi előkészítő osztály)

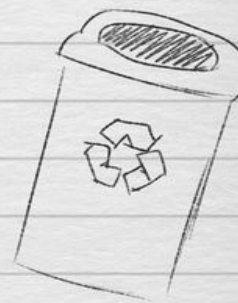
Kedvenc szín: zöld

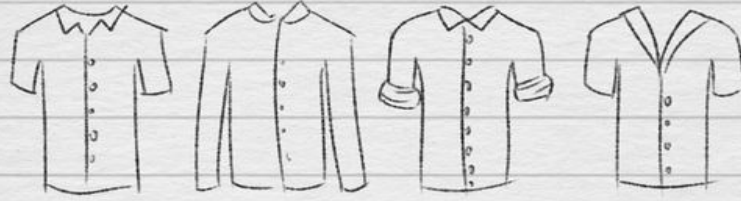
Amit nagyon szeret: matek

Amit nem bír: környezetszennyezés

Szokatlan tulajdonság: stresszes helyzetekben megnyugtatta a valószínűségszámítás

Egy szó, amivel szofi jellemezné: céltudatos

A GINCZÁR NÁNDOR GIMNÁZIUM DIÁKELNÖKSÉGE

DIÁKELNÖK-HELYETTES

Név: Rajnai Alex

Becenév: Rajex

Életkor: 17

Hajszín: szőke

Szemszín: zöld

Évfolyam: 11.

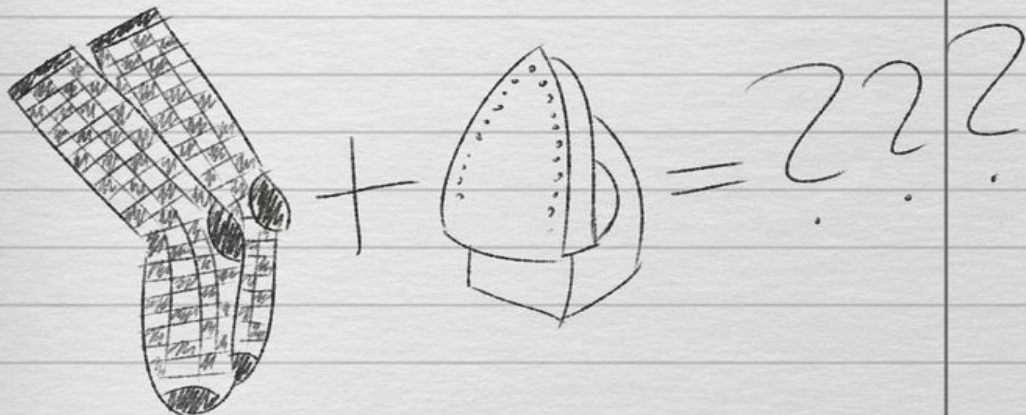
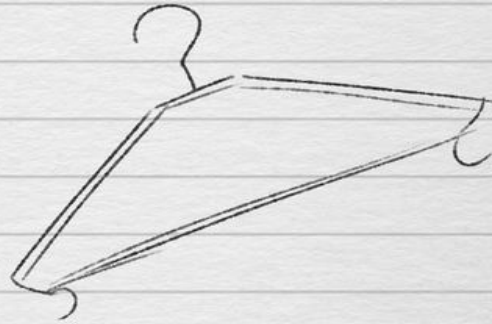
Kedvenc szín: bézs

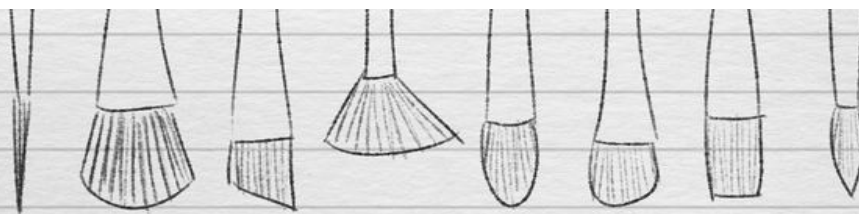
Amit nagyon szeret: elegáns ruhák

Amit nem bír: veszekedés

Szokatlan tulajdonság: vasalja a zokniját

Egy szó, amivel szofi jellemezné: közvetlen

A FÖLDVÁRY TERÉZIA GIMNÁZIUM DIÁKELNÖKSÉGE

TITKÁR

Név: Péceli Olivér Márk

Becenév: olli

Életkor: 18

Hajszín: világosbarna

Szemszín: barna

Évfolyam: 12. (nyelvi előkészítő's osztály)

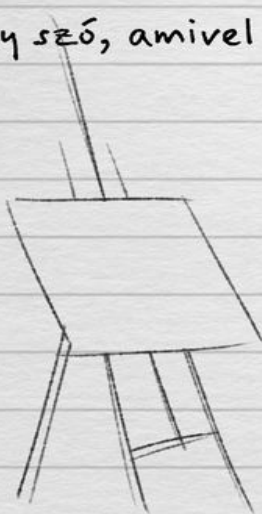
Kedvenc szín: mustársárga

Amit nagyon szeret: képzőművészet

Amit nem bír: zaj

Szokatlan tulajdonság: a legtöbbször írás-
ban kommunikál

Egy szó, amivel szofi jellemezné: álmodozó

A GINCZÁR NÁNDOR GIMNÁZIUM DIÁKELNÖKSÉGE

TITKÁR

Név: Orsai-Kiss Simon

Becenév: Sim

Életkor: 16

Hajszín: barna

Szemszín: barna

Évfolyam: 10.

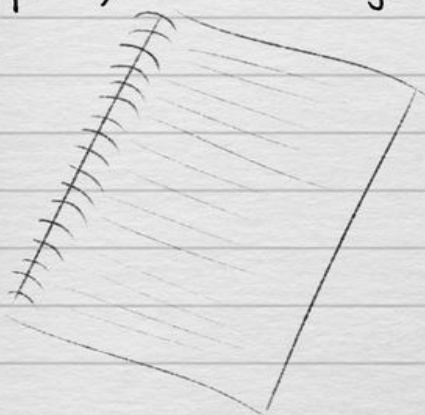
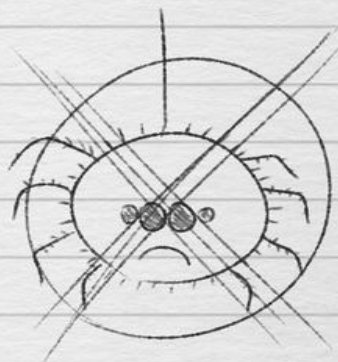
Kedvenc szín: bordó

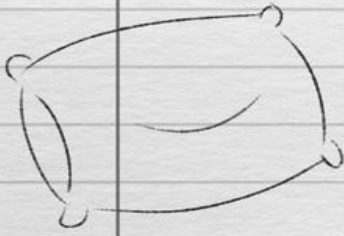
Amit nagyon szeret: a sulija diákönkormányzata

Amit nem bír: pókok

Szokatlan tulajdonság: néhány korty alkoholtól is képes kidőlni

Egy szó, amivel szofi jellemezné: zárkózott

A FÖLDVÁRY TERÉZIA GIMNÁZIUM DIÁKELNÖKSÉGE

MÉDIAFELELŐS

Név: Hang Kolos

Becenév: Koli

Életkor: 17

Hajszín: fekete

Szemszín: barna

Évfolyam: 11. (reál tantervű osztály)

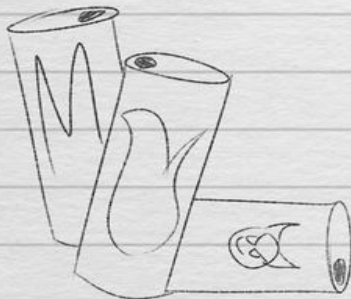
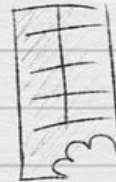
Kedvenc szín: acélkék

Amit nagyon szeret: energiatital

Amit nem bír: hideg

Szokatlan tulajdonság: bármilyen helyzetben képes elaludni

Egy szó, amivel szofi jellemezné: hűséges

○ 1 ○ 1 ○ 1 ○ 1 ○ 1

A GINCZÁR NÁNDOR GIMNÁZIUM DIÁKELNÖKSÉGE

MÉDIAFELELŐS

Név: Havasi Zita

Becenév: Ziti

Életkor: 17

Hajszín: világosbarna

Szemszín: kék

Évfolyam: 11.

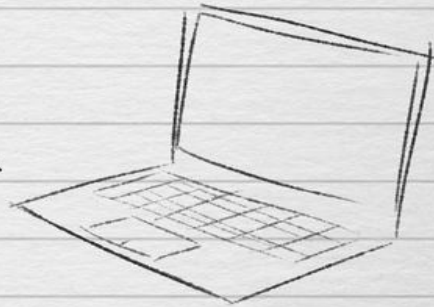
Kedvenc szín: fekete

Amit nagyon szeret: programozás

Amit nem bír: hűtlenség

Szokatlan tulajdonság: állandóan nála van
a laptopja és pöttyög rajta valamit

Egy szó, amivel szofi jellemezné: titokzatos

Zita energy

A FÖLDVÁRY TERÉZIA GIMNÁZIUM DIÁKELNÖKSÉGE

PROGRAMFELELŐS

Név: Terjényi Lenóra

Becenév: Lana

Életkor: 17

Hajszín: sötétbarna, lila frufruval

Szemszín: zöld

Évfolyam: 11. (nyelvi előkészítő osztály)

Kedvenc szín: lila

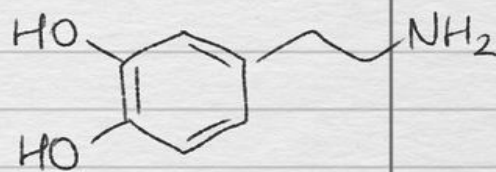
Amit nagyon szeret: a kutyusai

Amit nem bír: mazsola

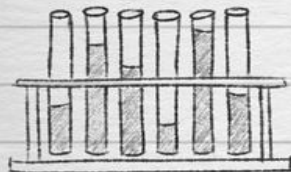
Szokatlan tulajdonság: nem hajlandó
hordani a szemüvegét, pedig nem lát
rendesen nélküle

Egy szó, amivel szofi jellemezné: extro-
vertált

A GINCZÁR NÁNDOR GIMNÁZIUM DIÁKELNÖKSÉGE

PROGRAMFELELŐS

Név: Mandics Roland

Becenév: Manó

Életkor: 16

Hajszín: vörösesbarna

Szemszín: barna

Évfolyam: 10.

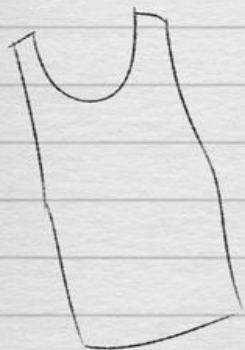
Kedvenc szín: piros

Amit nagyon szeret: kísérletezés

Amit nem bír: nyelvtan

Szokatlan tulajdonság: sosem öltözik az időjárásnak megfelelően

Egy szó, amivel szofi jellemezné: fantázia-
dús

„Vannak eleve elrendeltetett és a végzet által meghatározott sorsok és kapcsolatok.

A mi végzetünk pedig az,
hogy ellenségek legyünk.”

1. FEJEZET

Március 29., kedd

Hogy mivel érdemes tölteni a tavaszi szünet *utolsó* napját? Én azt mondom, valami olyannal, ami aztán garantáltan tönkreteszi a legnagyobb ellenséged *első* tanítási napját.

Például beöltöztetni az *imádott* iskolája bejáratánál lévő *imádott* szobrát.

Csípőre tett kézzel, elégedetten szemlélem Cinczár Nándort, aki a sulink logójával ellátott ruhákban feszít.

Jó, valójában nem az igazi Nándor az, csak a CC magániskola bejáratától nem messze álló bronzszobra.

Már este nyolc múlt (megvártuk, hogy besötétedjen), ami azt jelenti, csak pár óra maradt vissza az egyhetes tavaszi szünetből. Két utcai lámpa ég a közelben, na meg a szobrot megvilágító talapzati fény, de arra rádobtunk egy fekete pulcsit, hogy ne legyen olyan erős.

A diákönkormányzatunkból tízen vannak jelen, és mind fekete cuccban jöttünk, mert a legjobb barátnőm, Lana szerint ez alap, ha az ember tilosban jár.

Jókedvűen mérem végig a ma esti művünket. Az eredmény tökéletes: Cinczár Nándor az iskolánk logóját és ruháit viselve, földvárys diáknak öltöztetve.

Ugyan a rivális sulink szobra eredetileg bronzsínű, mégis meg mernék esküdni rá, hogy az alapító egy sötétlila bársonyzakót visel – az iskolájának színét –, amit a CC-sek is *annyira* büszkén hordanak.

– Mit gondolsz, elnök? Jó lesz így? – érdeklődik az unokatesóm és egyben az egyik legjobb barátom, Koli összébb húzva a kabátját.

Bár naptár szerint tavasz van, az időjárás teljesen összezavarodott. Két hete egy váratlan havazás érkezett, aztán egyik napról a másikra tízről húsz fok lett.

Kolival rokonok vagyunk ugyan, a hőháztartásunk azonban ég és föld. Én jól bírom a hideget, így a tavaszi esték hűvösét is, ő viszont kapucnis pulcsiban és télikabátban is vacog.

Amikor a múlt héten előállt ezzel a szoborbeöltöztetés tervvel, nem hittem, hogy az ötletgazda szerepén kívül más funkciót is tervez betölteni. Az életfilozófiája szembemegy mindazzal, amibe a fennmaradáshoz szükségesnél több energiát kell befektetni. Aztán a mai ebéd után benyomott egy délutáni szunyát, két energiát, és úgy érezte, itt a helye.

– Szerintem jól áll neki az új egyenruhája – fújom ki az arcomból az egyik szőke tincsemet, miközben vigyorogva összepacsizunk Kolival. – A CC is meggondolhatná, hogy átvált erre.

– A Cinczár Nándor Gimnázium századik éve sötétlilát és fehérret visel, a változásra valószínűsíthető esély mindössze

három százalék – közli Molli, a diákönkormányzatunk elnökhelyettese, mire összerezzenek.

Mellettem áll, és fogalmam sincs, mikor került ide, tekintve, hogy öt másodperccel ezelőtt még a szobor körül ügyködött.

A diákönkormányzatunk felépítése egyszerű: minden évfolyam összes osztálya kötelezően kiállít két-két képviselőt, akik részt vesznek a gyűléseken. Közülük kerül ki az elnök, az elnökhelyettes, a titkár, a média- és a programfelelős, ezt az ötfős társaságot pedig rendszerint a DÖK magjaként emlegetik.

Vannak feladatok, amiket mindannyian, a képviselőkkel közösen hajtunk végre, másokhoz elég mozgatni ezt az ötfős társaságot.

Míg Kolival és Lanával nekünk ez a harmadik évünk a Földyben, a mag másik két tagja, Molli és Olli már a negyedik évüket tapossák. Eggyel előttünk kezdtek, de mivel nyelvi előkészítő ötosztályosba járnak, jövőre együtt fogunk elballagni.

Ötünk közül Molli a legrégebb DÖK-tag, úgyhogy ő a legtapasztaltabb is. Vérprofi, amikor hangtalanul fel kell tűnni a semmiből, vagy épp egy ijesztően pontos valószínűségszámításra van szükség. Matekfaktos, precíz, rutinos és gyors észjárású, azt is ő eszelte ki, hogy szerezzünk olyan oldalt gombos sportnadrágot, amit kényelmesen fel tudunk adni Nándor bronzlábaira.

Koli épp az ujjatlan kesztyűjébe bújik bele, de feltámad a szél, és elejti. Kelletlenül hajol le érte, Molli szavai nyomán

azt morogva, „persze hogy száz éve”.

A Cinczár Nándor magániskola és a Földváry Terézia Gimnázium alapítási éve pontosan megegyezik, ami már önmagában is éppen eléggé zavaró, pláne ha még azt is hozzátesszük, hogy *elméletben* testvériskolák vagyunk.

Mielőtt azonban Koli felvehetné a kesztyűjét, Logan, Lana corgija ott terem, és a szájába kapja a zsákmányt.

– Ne már, Luke! – jajdul fel az unokatesóm, de mire felé nyúl, a kutyus az apró lábaival elnyargal.

Lana nem habozik, egy ügyes csellel bekeríti a kis corgiját, és a mellkasához emeli. Logan kapálózik egy kicsit a kezei között, de nem ellenkezik, amikor gazdája kiveszi a szájából a fél pár kesztyűt.

– Ó Logan – emlékezteti Kolit, miközben visszaadja neki a tulajdonát. – Tudom, hogy igazából tökéletesen tisztában vagy vele.

Koli átveszi és kelletlen arccal tartja el magától a kutyanyalas ruhadarabot.

– Amíg az én cuccaimat lopkodja és nyálazza össze, nem vagyok hajlandó a nevéen nevezni – ellenkezik.

Előkeresek a farzsebemből egy zsepit, és átnyújtom Kolinak, hátha segít a tisztogatásban. Egy ideig próbálkozik vele, de aztán túl fárasztónak találja, vagy csak megunja a dolgot, és inkább a kabátja zsebébe süllyeszti a kezét.

– Egyébként is, miért hoztad magaddal? – pillant Lanára, aki erre arcát a kutyus pofijának nyomja.

– Mert szeparációs szorongása van.

Tény és való, hogy Logan szereti mindenhova követni a gazdáját, viszont amikor ölebe veszik, az arcára egy dolog van csak írva: legszívesebben menekülne. Megszaglássza gazdája színes gyöngyös nyakláncát, de kénytelen tudomásul venni, hogy nem valami finomságból készült.

– Nem hiszem, hogy jót tesz neki, ha emiatt mindenhova magaddal viszed – jegyzi meg Molli.

– Apa csak éjszaka jön haza a tavaszi kirándulásról. Ha otthon lenne, nem hoztam volna el – magyarázza Lana.

A szülei pár éve váltak el, az anyukája néhány várossal odébb költözött, Lana pedig azóta javarészt az apukájával él. Ünnepekkor meg időnként hétvégeente tölt az anyukájával több időt. Az apukája nemrég összejött az egyik kollégájával, akivel most elutazott néhány napra. A tavaszi szünet miatt Lanát is hívták, de ő még barátkozik ezzel az új helyzettel. Inkább nálunk aludt, és két csajos estét is tartottunk.

Elfordítom a tekintetem a kutyusról, és felnézek az előttünk álló műre. Olli, a titkárunk, és Márkó, az egyik végzős DÖK-ösünk épp egy Földváry-logós baseballsapkát helyeznek Nándi holdfényben megcsillanó kopasz feje tetejére. A szobor több mint két méter magas, de Márkó a kosárcsapatunk egyik centere, Olli is legalább 190 centi, így könnyedén eléri a tetejét.

Két kilencedikes képviselőnk a Cinczár bejáratánál örködik, míg egy A-s évfolyamtársunk, Máté (akit mindenki Matyinak becéz, mert van egy másik Máté is az osztályukban) épp fotózza az elkészült művet.

Cinczár Nándor szobra nem csupán egy emlék az iskola előtt, sokkal inkább egy kabala. Közvetlenül a bejárattal szemben áll, a feje épphogy kiemelkedik a szögletesre nyírt sövények és fák takarásából. A CC diákjai minden egyes megmérést megelőzően megszállottan dörzsölgetik a bal lábszárát, legyen szó röpdolgozatról vagy szerelmi vallomásról. Úgy tartják, ha nincs dörzsi, nincs szerencse. Szóval a sok tapitól már úgy csillog a lába, akár egykoron kopasz feje búbja. Ám a babonájuk itt még nem ér véget. Mivel a szobor egy szerencsehozó kabala, a diákok szemében szent és sérthetetlen. Az pedig, ha a legnagyobb ellenségük kicsit feldobja és összetapizza nekik sulikezésre, valószínűleg a legnagyobb sértés, ami csak érheti.

- Szerintem a jó öreg Nándi hálás lenne még egy kis pluszvédelemért - jegyzem meg, majd előhúzó a földön heverő táskámból focicsapatunk erre az alkalomra adományozott sípcsontvédőjét.

Koli vigyorogva átveszi, majd a szoborhoz lép.

- A Földváry diákönkormányzata pedig a rongálás miatti büntetőeljárás elkerüléséért lenne hálás.

A világ legidegesítőbb hangja csendül az éjszakába, és meg sem kell fordulnom, hogy tudjam, ki áll mögöttem. A lelki szemeim előtt azonnal megjelenik a lezser alak, zsebre dugott kezekkel, leereszkedő pillantással. Ja, és persze minden biztonnal egy visszataszítóan *sötétlila* pulcsiban.

Az arcomra széles mosoly kúszik.

- Sajnos bizonyítékok aligha maradnak – fordulok meg, de amint szembe találok magam a kezében tartott mobillal, a torkomra fagy a szó.

- Köszönj szépen az igazgatóinknak, Rémálom!

Szalkay Arisztiddel, a Cinczár magániskola diákelnökével nézek farkasszemet. Azonnal elfintorodom, de nem a kamerája vagy a kis akciója következtében, és még csak nem is az utálatos becenév hallatán. A lekicsinylő győztes mosolya az oka, ami azt üzeni, ezt a menetet ő nyerte.

- Rágó – biccentek felé üdvözlésképpen.

Elégedetten figyelem, ahogy a megszólítás hatására lehervad az arcáról a mosoly.

Egy végtelenül irritáló személyiség, mint Arisztid, pont olyan, akár az ember talpára ragadt rágógumi. Minden eszközzel próbálsz levakarni, de csak annyit sikerül elérned, hogy egyre idegesebb leszel tőle.

Karba fonom a kezem, és Nándi szobra felé biccentek.

- Ha azért jöttél, hogy csatlakozz, akkor bocs, de nem fogadunk fel spicliket.

- Amellett, hogy inkább meghalnék, mint hogy csatlakozzak *hozzátok*, megjegyzem, elkélne nektek egy spicli. Akkor talán nem buktatok volna le ilyen hamar – vág vissza.

Szenvtelenül széttárom a karomat.

- Lebukni előbb vagy utóbb mindenképp le akartunk, hisz ha nem tudsz róla, oda az élvezet.

A mobilja felett viszonozza a pillantásomat.

– Ha csak bosszantani akartál, elég lett volna idejönnöd.
– A szél belekap a kapucnijába, és lefújja a fejről, de nem törődik vele. – A jelenléted *önmagában* is éppen elég bosszantó.

Kihívóan állom a pillantását.

– Te már csak tudod, milyen is az, hiszen kénytelen vagy nulla-huszonnégyben elviselni saját magadat.

– Bár kizárólag magamat kellene elviselnem – sóhajt, majd drámaian az égre emeli a tekintetét. Akár egy begyakorolt mozdulatsor, a pillantása visszatalál hozzám, és mintha csak most venné észre, hogy nincs egyedül, elfintorodik. – De *te* is itt vagy.

– Itt bizony – helyeselek, majd egy túlzó mozdulattal Nándi földvárys öltözékbe bújtatott alakjára mutatok. – És hagyok neked egy emlékeztetőt is arról, hogy itt jártam.

– Látom. – Lustán szemügyre veszi a szobrot, aztán újra a telefonjára néz. – Az igazgatók is látni fogják.

Nem hagyom, hogy megtörjön. Nem mintha rongálásnak számítana, amit tettünk. Ráadásul mi tízen vagyunk, míg ő egyedül, úgyhogy messze nincs akkora előnye, mint hiszi.

– Üdv, igazgató úr! – Előrelépve a kamerába integetek. – Bár biztos szívesen megnézné a videót, attól tartok, azt nem hagyhatom – teszem hozzá.

– Ebből nem tudod magad kivágni, Rémálom – ellenkezik Arisz, majd megmozgatja a telefont. – Bizonyíték is van.

Szalkay Arisztid tizedikes korunkban adta nekem a Rémálom „becenevet”, nem sokkal az első találkozásunk

után.

A teljes nevem Weisz Szófia Ajna; a Szófia elvileg bölcsességet jelent, míg a második keresztnévem szépséget, bájt, kedvességet. A szüleim nem tudtak megállapodni a nevemet illetően, ezért még a születésem előtt abban egyeztek meg, hogy mindkettőjüktől kapok egyet-egyet. Mivel több mint négykilósan születtem (anya szerint a születésem élete legbrutálisabb eseménye, bezzeg az öcsém „angyalkaként röppent elő” – ezek az ő szavai), apa átengedte anyának az első név jogát. Szóval anyutól jött a Szófia, míg aputól az Ajna.

Arisz szerint azonban se a bölcsességhez, se a bájhoz vagy a kedvességhez nincs semmi közöm, ha már egyszer kész rémálom vagyok.

A farmerkabátom zsebébe süllyesztem a kezem, amikor Molli sötétben kirajzolódó alakját veszem észre Arisz mögött. Nem tudom, mikor és hogyan került oda észrevétlenül, de ha Molliról van szó, megtanultam, hogy ne keressek okokat.

Beszélni kezdek, hogy magamra vonjam Arisz figyelmét.

– A bizonyíték semmit nem ér, ha nincs nálad.

Unott arccal méreget.

– Miről beszélsz?

Molli ezt a pillanatot választja, hogy megkocogtassa a vállát, mire Arisz összerezzen a váratlan interakciótól, és hátrapillant. Kihasznlom az alkalmat, és egy fürge mozdulattal előtte termek, majd kicsavarom a kezéből a telefont. Utánakap, de a meglepetés erejének hála gyorsabb

vagyok. Semmi értelme nem lenne feltartanom, hiába vagyok 165 centi, ő majd fél fejjel magasabb nálam, így inkább nekiiramodom.

Balról megkerülöm Nándi szobrát, és a társaim között szlalomozva próbálom egyszerre kitörölni a videót és nem pofára esni. Lana hangosan kommentálja az eseményeket, a futkározás hatására Logan is fellelkesül, leveti magát gazdija kezéből, és utánunk ered.

Arisz a nyomomban lohol, egészen pontosan két métert verek rá, feltéve, ha Lana az esti sötétben a szemüvege nélkül jól látja a köztünk lévő távolságot (valószínűleg nem). Hátrasandítok a vállam felett, de szerencsére éppen elég előnyöm van ahhoz, hogy rohanás közben a figyelmemet ismét a telefon kijelzőjére irányítsam.

Főleg azért vagyok tagja a Földváry focicsapatának, mert szeretek játszani, és mert a meccseken legyőzhetem a CC-t, de kifejezetten kapóra jön az is, hogy az ilyen és ehhez hasonló esetekben az erőnlétem miatt tartani tudom a tempót. Mázli, hogy tornacsukát húztam, és nem bokacsizmát. Gondolatban lepacsizom a két órával korábbi önmagammal, aki a cipőválasztáskor tudat alatt bizonyára számolt azzal az eshetőséggel is, hogy Szalkay Arisztid majd megkergeti a Cinczár épülete előtt.

Arisz telója megkérdezi, hogy biztosan törölni akarom-e a videót, de a mögöttem rohanó srác megelőz a válasszal.

– Ne merd kitörölni, Rémálom! – rikoltja. Képtelen vagyok megállni, megint hátranézek és rávigyorgok, csak hogy érezze, ezúttal alulmaradt.

- 51-50 ide - kiabálom vissza a privát pontversenyünk jelenlegi állását.

- Most van 50-50 - ordítja. - Már mondtam, hogy A húsgombócincidens NEM SZÁMÍT!

Ekkor már fülig ér a szám. Átvágok a Cinczár előtti, a gimnáziumhoz tartozó felvágós parkocskán, és a sövénykockák között szlalomozva megindulok a halastavuk irányába.

Sikerül törölnöm a videót, de a biztos győzelemhez még a „nemrég törölt elemek” mappából is véglegesen el kell távolítanom. Olyan élesen veszem be a tó felé vezető kanyart, hogy a copfom az arcomba csapódik.

Igazság szerint nem most menekülök először Szalkay Arisztid elől. Sőt, a helyzet az, hogy még csak nem is másodszor.

A tizedikes évünk eleje óta, amikor először választottak minket diákelnöknek, minden alkalmat megragadunk, hogy versenyre keljünk egymással. Melyikünk rúg több gólt a focimeccsen, kinek ígéretesebb az év végi bizonyítványa? Az őszi karneválon mérkőztünk már meg abban, ki jut ki hamarabb a szalmabála labirintusból, és ki nyeri a tökös amőbát, de összezsáptunk már a városi fánkevő versenyen is.

És hogy miért csináljuk? Egyszerű. Vannak eleve elrendeltetett és a végzet által meghatározott sorsok és kapcsolatok. A mi végzetünk pedig az, hogy ellenségek legyünk.

- A húsgombócincidens - liheg mögöttem, amint fellépek a tó felett ívelő fahídra - nem számít bele!

Elkapja a karomat, ujjai körbefogják a csuklómat, miközben a másik, még szabad kezemmel próbálom minél távolabb tartani a telefont. Hüvelykujjam már majdnem rajta van a „végleges törlés” gombon, készen arra, hogy eltüntessem az egyetlen hozzánk vezető bizonyítékot, de akkor Arisz csípőjével a híd korlátjának szegez.

A telefont tartó kezem most már teljesen a víz fölé nyúlik, ezért azonnal stratégiát váltok.

– Beledobom, ha nem hátrálsz két lépést!

Megdermed, és összehúzott szemmel pillant le az arcomra, hogy blöffölök-e.

– *Tudod*, hogy megteszem. – Eltökélten meredek rá, és elég messze tartom a telefont ahhoz, hogy ne érhesse el.

A hídon gyér a világítás, de ahhoz elég a fény, hogy lássam az arcát, és azt, ahogy döntésre jut. Elereszti a kezem, csak hogy nem húzódik el és teret sem hagy nekem. Helyette a keze kétoldalt a csípőmre szorul, és egy mozdulattal megemel. A korláton találom magam, de hiába kapálózom a szabad kezemmel, esélyem sincs rendesen megkapaszkodni. Ő tart egyedül, a telefont szorongató balomat még mindig a tó fölé nyújtom.

– Ha beledobod, utánadoblak – közli rezenéstelen arccal, és már elég tapasztalatot szereztem vele ahhoz, hogy tudjam, komolyan gondolja. Ha van ebben a pillanatban valami, amit biztosra tudok, akkor az az, hogy Szalkay Arisztid *tényleg* beledob a vízbe, ha belepottyantom a telóját.

- Ha törölhetem a videót, akkor megkímélem a telefonod életét - alkudozom.

- Ha törlöd a videót, akár be is dobhatod a tóba.

Farkasszemet nézünk, és fél percig egyikünk sem szól.

A farkasszemezés nem olyan dolog, amit csak úgy a hecc kedvéért csinálunk. Ez egy párbaj, olyan, akár a telefon vagy a szobor sorsa. Lesz egyértelmű győztes és egyértelmű vesztes, olyan pedig, hogy döntetlen, *nem létezik*. Érzem, hogy nyeresre állok, a szemem száraz, mint a Balaton-parti homok, de már túlestem a holtponton, és olyan, mintha magától így maradt volna. Akár holnap estig is bírnam, Arisz pedig megtörni látszik.

Bizsergető érzés kúszik végig a gerincemen, amiért bezsebelhetek egy újabb pontot, csakhogy váratlanul elengedi a csípőmet. Majdnem hátraborulok, de amilyen gyorsan elereszt, olyan gyorsan meg is tart, és hiába nem esem le, az ijedtségtől pislantok.

- Na, most van 51-50. Csakhogy ide - jelenti ki diadalittasan.

Nem hátrálok meg, a balommal még mindig a víz fölé tartom a telót, és reflexből kijavítom.

- Akarod mondani, 51-51.

- Hányszor kell még elmagyaráznom neked, hogy A húsgombócincidens nem számít? - forgatja a szemét, de tőlem aztán várhatja, hogy egyetértsek vele.

Teljesen mindegy, melyikünknek van igaza (amúgy nekem), a lényeg, hogy a saját álláspontunkból nem engedünk. Olyan régóta vitatkozunk már ezen, hogy ha

egyikünk visszakozna, az automatikusan egy pont lenne a másikunknak. Már épp fel akarom világosítani, miért van teljesen eltévedve, amikor zseblámpa fénye villan az arcunkba, és a Cinczár portása tűnik fel a hídon.

– Maguk ketten! Mit csinálnak ott?

Megdermedek. Fogalmam sincs, mit kereshet itt. Amikor a DÖK-kel megérkeztünk, felmértük a terepet, és sehol nem égett villany, a bejáratnál lévő portásfülke is sötét volt.

Az alsó ajkamba harapok, mert hát lássuk a tényeket: épp most öltöztettem be a CC szobrát, plusz lenyúltam a Cinczár diákelnökének mobilját, mégsem húzom be a kezem a víz fölül. Szeretném idegességemben az ujjaimat tördelni, mert nem túl rózsás a helyzetem, de sajnos nincs szabad kezem.

Arisz sem mozdul, a válla felett a híd másik végén viszont észreveszem Kolit, a lábánál meg Logant, aki valószínűleg nem bírta a kergetőzés tempóját, és leszakadt tőlünk. A telefont tartó kezemmel alig észrevehetően intek az unokatesómnak, és két biccentéssel próbálom a tudtára adni, hogy lépjenek olajra.

Megértem, hogy habozik. Fordított esetben én sem akarnám hátrahagyni se őt, se bármelyik társunkat. Ugyanakkor ha most lebukom, a többieket úgy tudom a legjobban megvédeni, ha kimaradnak a dologból.

Molli tűnik fel Koli mellett a semmiből, és egy apró bőlintással jelzi, hogy bízzam csak rá. A karjánál fogva rángatja el onnan Kolit, és bár Molli maximum 155 centi, az unokatesómnak esélye sincs.

A sulink legapróbb lányát elsőre talán édesnek és ölelgetni valónak gondolná az ember, de nála nem ajánlatos hallgatni az első benyomásokra. Azt beszélnek, kilencedikes korában egyszer repülő rúgással terített le egy végzőst, aki három felszólítás után sem volt hajlandó a sima kukába hajított palackját áttenni a szelektívbe.

A CC portása karnyújtásnyi közelségbe ér, ezért elfordítom a tekintetem a távolodó barátaimról. Gyanakodva mér végig minket, zseblámpájával az arcunkba világít.

- Azonnal jöjjenek le onnan!

Egyikünk sem mozdul.

- Kérem, értse meg, hogy ez most itt egy kulcsfontosságú helyzet – magyarázom.

- Adja ide azt a telefont, és másszon le onnan! – ismétli, mire én csak még jobban kinyújtom a kezem. Igyekszem beakasztani a lábamat a korlátba, de az egyetlen, amit tehetek, hogy abban bízom, Arisz nem enged el, amíg a telója a tét.

- Nézze, az az én telefonom – veszi át a szót. – Nekem is kellene, de ez a csaj kész rémálom. Bele fogja dobni!

- Ne hallgasson rá, ez az én telóm – rögtönzök. – El akarja venni tőlem!

- Gyuri bá, maga CC-s. Csak nem hisz pont *neki*? – Arisz a „neki” szót olyan lesajnálóan mondja, mintha arra se lennék érdemes, hogy a nevemen szólítson. Elvigyorodom.

- Pont *azért* nem hisz neked, mert CC-s. Ismeri a fajtátokat.

– Elég! – szól közbe a portás emelt hangon. – Kisasszony, jöjjön le onnan, ez veszélyes! – nyúl értem, de ahogy felém lép, makacsul még hátrébb dőlök.

– Mi folyik itt? – csendül fel egy újabb hang az éjszakában.

A Cinczár igazgatója áll a híd elején, háromrészes öltönyben, a kezében egy aktatáskával. Pont olyan meghökkent arcot vág, amilyennel egy igazgató szembesülhet kedd este azzal a jelenettel, hogy a diákelnöke be akarja lökni a rivális sulis elnökét a tóba.

Ariszt váratlanul éri, hogy duplán rajtakapták, és reflexszerűen elenged.

Egyszerre több minden is történik. Egyrészt Logan ugatva megindul a híd másik végéből (ki tudja, miért jött vissza, talán meg akar menteni, vagy csak kiszúrta a portás zsebéből kikandikáló kesztyűt, és szeretné megszerezni).

Ezzel párhuzamosan elveszítem az egyensúlyomat, hátraborulok, és az egyetlen, amibe bele tudok kapaszkodni, az Arisz pulcsija. A portás utánunk kap, és bár sikerül megragadnia Arisz kezét, Logan a lábuk alatt sertepertélve kibillenteti őket is a stabil pozíciójukból. Arisszal és a CC portásával együtt átesem az alacsony korláton, és a hínárok meg az aranyhalak között találok magamat.

Prüszkölve emelkedem ki a vízből, majd kihúzok egy nyálkás sötétzöld növény szárát a hajamból. Arisz egy pillanattal utánam bukik fel. Bosszús arccal simítja hátra a homlokába tapadt homokszínű tincseit. Talpra állítja a

kétségbeesetten kalimpáló portást, aki azt kiabálja, hogy nem tud úszni.

A víz csak a köldökömig ér, de az orrom telement vele. Megtapogatom a farzsebemet, persze a zsepim is mind elázott, ezért az ujjammal dörzsölöm az orrnyergemet.

A híd nem sokkal a víztükör felett húzódik, így nem estünk nagyot, de ettől még nyilvánvalóan bajban vagyok. Csuromvizesen mászunk ki a tóból, és nem töröm magam, hogy felhívjam Arisz figyelmét a farzsebéből kikandikáló hínárdarabra.

A CC igazgatója a karjánál fogva segíti ki a vízből Gyuri bát, majd megköszörüli a torkát.

– Arisz – szólítja meg a diákját nyugodt hangon, de mielőtt befejezhetné a mondatot, a portás közbevág.

– Arisztid – mutat felénk, a mozdulat következtében vízcseppek repkednek a ruhájából. – Többet vártam magától!

– Már elnézést, de ha maguk végig itt voltak, hogy nem vették észre, hogy a Földváry megbecstelenítette Cinczár Nándor szobrát? – vág vissza Rágó zsörtölődve, majd letörli az arcára repült cseppeket.

– Csak most érkeztünk – feleli az igazgató. Ez egy jó megerősítés, hogy Ariszon kívül nincs más tanúnk, ezért kihasználom az alkalmat, és ártatlanul pislogok.

– Mi aztán nem tettünk semmi ilyesmit!

– Add a mobilom! – nyújtja hátra a kezét Arisz, türelmetlenül mozgatva az ujjait.

A mobil! A balomra pillantok, és csak ekkor konstátálom, hogy üres. Basszus! Mivel nem történik semmi, Arisz visszafordul hozzám, tekintete a kezemre siklik, ezért sietve a hátam mögé rejtem. Behúzom a nyakam, és az átázott rózsaszín cipőmet kezdem fixírozni.

– Lehet, hogy esés közben elvesztettem – ismerem el büntudatosan.

– Mi?

Elkerekedett szemekkel bámul rám, mire zavartan elfordítom a fejem. Ami azt illeti, tényleg nem szándékosan hagytam el a tóban, de végül is miatta estem bele.

A szemébe nézek, és békítően felhúzom a vállam.

– Nem direkt volt, bocs. – Az állkapcsa megfeszül, a tekintete nem sok jót ígér. Az ajkamba harapok és kérdőn pislogok fel rá. – Így akkor 52–51...?

– A HÚSGOMBÓCINCIDENS NEM SZÁMÍT!

2. FEJEZET

Másfél évvel ezelőtt...

Mondhatnám, hogy a keszthelyi Földváry Terézia és Cinczár Nándor Gimnázium nem állt mindig ellenséges viszonyban, de az igazat megvallva semmi ilyesmiről nem tudok.

A két iskola generációk óta szinte mindenből versenyt csinál: ki gyűjt több papírt a papírgyűjtésen, kinek jobbak az év végi eredményei, ki zsebeli be a sport- és tanulmányi versenyek kupáit, és ki készül jobb programmal a városi rendezvényekre.

A felsőbb évesek szerint a sulik közötti rivalizálás évszázadokra nyúlik vissza (noha csak a huszadik században épültek meg, és testvériskolaként jöttek létre). Ebből kifolyólag pedig egyszerűen elképzelhetetlen, sőt egyenesen *lehetetlen*, hogy egy földys és egy CC-s diák más viszonyba kerüljön, mint ellenségesbe.

Amikor tizedikben először diákelnökké választottak, és az előző elnök lenyomta nekem ezt a szöveget, kiegészítve azzal, hogy az egész versengés a két diákonkormányzat és azok mag-tagjai kezében összpontosul, kis híján elnevettem magamat. Természetesen nem akkor hallottam először erről az elrendeltetett, ám legalább ugyanannyira

megkérdőjelezhető viszonyról, de az volt az a pillanat, amikor egyértelművé vált, hogy bizony nekem is ezt az utat *kell* járnom. Mintha ez az elnöki posztomból fakadna. Ugyan már! Előre megpecsételt sorsok? Elrendezett viszonyok? Kötelező versengés? Akkoriban nem hittem az ilyesmiben.

Ezzel egy időben a Cinczár DÖK-vezetőségében is váltás történt. A végzős Balogh Bencét leszavazták, miután a diákönkormányzat anyagi forrásainak java részét a sulii halloweeni bulijának megszervezésére költötte, hogy meghívhasson egy híres bandát. Bence esetéből tanulva a posztot ezután egy fiatalabb és *elvileg* megbízhatóbb tag kapta, név szerint Szalkay Arisztid.

Ő szintén ismerte az iskolánk történelmét, de úgy tűnt, egyetértünk abban, hogy elődeink szemléletében talán lehetett némi túlzás. A beiktatásunk után pár héttel egy semleges területen ejtettük meg az első Földváry–Cinczár-béketalálkozót. Békejobb gyanánt még a Cinczár becses kupáját is magunkkal vittük, amit az előző elnökünk nyúlt le a CC „büszkeségeink” vitrinjéből.

Öt évvel ezelőtt nyerték az iskolák közötti, négy sportágra (atlétika, foci, kosár, röpi) kiterjedő területi bajnokságon. A CC számára az volt az igazi győzelem, hogy lenyomta a Földváryt, ellenben a sulink ragaszkodott ahhoz, hogy a Cinczár csalt (a Földváry öltözőjéből eltűnt néhány sportcipő közvetlenül a döntő focimeccs előtt). Úgyhogy egyik vasárnap délután egy kis csapat földys diák elemelte a CC-sek győzelmi serlegét. Az előző elnökünk

akkoriban még csak kilencedikes volt, és szerintem a későbbi elnökké választásában nagy szerepet játszott a kupalopással kiváltott elismerés.

A meglehetősen *tartalmas* múltunkból kifolyólag hatalmas szónak számított a béketárgyalás. A találkozó célja a két iskola harmonikus együttélésének biztosítására irányuló stratégia kidolgozása lett volna, ám a történelemben ez a találkozás végül *A húsgombócincidens* néven vonult be.

A helyszín Laca papa étterme, a résztvevők a két diákönkormányzat és a vezetőségük főbb tagjai: az elnök, a helyettes, a titkár, a médiafelelős és a programfelelős.

Hivatalosan akkor találkoztam először Szalkay Arisztiddel, és az első, amit megtudtam róla, hogy neki vannak a világon a legkékebb szemei. Ahogy belépett az étterembe, furcsamód arra gondoltam, nem lesz itt probléma.

Nem, nem arról van szó, hogy áradt volna belőle a szimpátia vagy a kedvesség... Egyszerűen ahogy megláttam, kikapcsolt az agyam. Mintha egyetlen vezeték kötötte volna az értelemhez, amit most egy hirtelen mozdulattal elvágtek. Pontosabban *Szalkay Arisztid* elvágott.

Nem tudom, miféle örület lett úrrá rajtam, vagy hogy mit tettem stikában a baracklevembe, amitől még azt is elfelejtettem, hol vagyok. És főleg nem tudom, hogyan válhatta ki mindezt egy olyan apróság, hogy megpillantottam egy fiút... Pedig esküszöm, láttam már korábban is helyes srácokat. SUP-os és focista fiúkat, akik

magasak voltak és izmosak, olyan mosollyal, amitől önkéntelenül is azt gondolod, hogy tényleg léteznek pillangók a gyomrodban, és nulla-huszonnégyben készek ott verdesni.

Csakhogy Arisz egészen más volt, mint ezek a srácok. Persze ő is magas, de nem túl magas. A bőre napbarnított. Se nem szőke, se nem barna. A homlokába hulló tincsei a Balaton-parti homok színét idézik. A szemei pedig olyan lehetetlenül kékek, mint a legragyogóbb napsütéses időben a tiszta ég.

És abban a pillanatban, hogy a világ legkékebb szempárja megállapodott az arcomon, elvesztettem az eszem. Olyan volt, akár egy filmbeli pillanat, amikor a főszereplők összenéznek, és egyszeriben mintha megszűnne körülöttük a világ. Korábban sosem éreztem ilyen elsőprő eksztázist, főleg hogy egészen addig a pontig meg voltam róla győződve, ilyen csak a filmekben létezik. Mégis megtörtént velem. Pislogni sem mertem, nehogy megtörjön a varázs. Csak bámultam azokat a gyönyörű kék szemeket, arról is megfeledkezve, mit keresek az étteremben. Nem létezett más, csak Arisztid meg én, és az az örökkévalóságnak tűnő pillanat.

Aztán lassan elmosolyodott.

Csakhogy nem kedvesen. Nem barátságosan. És még csak nem is üdvözlésképpen. Fölényes vigyor volt, az a fajta, amihez elég a szája sarkának mozdulnia, hogy a másiknak minden idegszála befeszüljön.

És az az arrogáns gesztus egyenesen nekem szólt. *Tudta*, milyen hatást gyakorolt rám, és ettől nyeregben érezte magát. Én meg a ló alatt.

A vonzalmam gyors halált halt. Abban a minutumban megtört a varázs, megjött az eszem, és nagyot puffanva tértem vissza a valóságba. Az ámulatom egy másodperc alatt átcsapott valami egészen másba: le akartam törölni az elégedettséget a képéről. Nem fordíthattam el a fejem, ezért karba fontam a kezem, és felöltöttem a legunottabb arckifejezésemet. Lustán figyeltem, ahogyan a Cinczár diákönkormányzatának tagjai helyet foglalnak a hosszú asztal túoldalán. Az elnökük velem szemben, míg a másik négy tag sorban mellette.

Szalkay Arisztid most már ott ült közvetlenül előttem, de egy szempillantás alatt immunis lettem a csáberejére. Engem figyelt, miközben csapata többi tagja sunyin összenézett. Mellette az elnökhelyettes látványosan végigmért, aztán a tekintete a Koli kezében lévő kupájukra vándorolt. Ariszhoz hajolt, és mosolyogva, magabiztosan súgott valamit a fülébe. Egyetlen szót hallottam ki: *bevették*.

Arisz kárörvendő vigyora láttán megkondult elmémben a vészharang. Az arrogáns arckifejezésüket figyeltem, ami egyértelműen azt üzente: *béketárgyalásról valójában szó sincs*. Egyáltalán nem távolságtartóan, nem is óvatosan viselkedtek velünk, sokkal inkább mint a cinkostársak, akik valami nagy dobásra készülnek.

Először csalódottság, majd kétségbeesés lett úrrá rajtam, amiért így csőbe húztak. Aztán elborított a düh, hogy *hagytam magam* megvezetni. Minden porcikámmal fordítani akartam a helyzeten, megvédeni az enyéimet, de ahhoz meg kellett őriznem a hidegvéremet. Egyetlen kiút maradt: valahogyan magamhoz kellett ragadnom az irányítást.

Hátradőltem a széken, és látványosan végigmértem Ariszt. Ezúttal én mosolyogtam.

– Köszönjük, hogy eljöttetek – kezdtem, és megemeltem a poharamat is, mintha tósztot készülnék mondani. – Csak azt szerettem volna veletek megosztani – mutattam végig a szemben ülőkön, és kedvesen mosolyogva megráztam a fejem –, hogy szánalmas az agresszív játékok a sportversenyeken, a sulitok egyenruhájának színe a legvisszataszítóbb sötétlila, amit valaha láttam, és biztosak lehettek benne, hogy idén is elverünk titeket a vizsgapontszámainkkal.

Néma csend telepedett az asztalunkra. Mindkét irányból döbönt arcok meredtek rám. A cinczárosokra összpontosítottam, akik nem egészen egy perccel azelőtt nyilván abban a hitben szambáztak be ide, hogy majd jól megaláznak minket azzal, hogy visszaszerzik a kupájukat, aztán meg csak nevetnek a béketárgyalás lehetőségén. Ez az egész „kössünk békét” dolog nekik csak színjáték volt, amit mi naivan megkajáltunk. A fülemben hangosan dübörgött a vér, a kezem ökölbe szorult, körmeim a tenyerembe vájtak. Hogy lehettem ennyire hiszékeny? Az a

feladatomban, hogy képviseljem és védelmezem a sulinkat, én pedig majdnem az ellenség karmai közé vezettem őket...

A székem hangosan csikorogva lökődött hátra, ahogy felálltam és az asztalra tenyereltem.

- És legvégül - hajoltam előre, egyenesen Arisz arcába bámulva -, soha, és ezalatt azt értem, hogy tényleg *soha* nem szerzitek vissza a kupát - kaptam ki az említett tárgyat Koli kezéből, aki eddig mellettem ülve védelmezően szorongatta azt, és diadalmasan az égbe emeltem.

Hatásos voltam, és lényegre törő, arra azonban nem számítottam, hogy a pincérnő abban a pillanatban érkezik meg, kezében egy óriási, tízszemélyes húsgombócos spagettis tálal. Az öklöm telibe találta a tál alját, és szinte lassított felvételnél láttam, ahogyan az étel Arisz arcába borul. A srác reflexből kinyújtotta a kezét, az üres paradicsomosedény belepottyant.

Befordítottam az ajkaimat, és elszántan néztem abba a kavargó, dühös kékségbe.

- Egy-null - nyögtem.

Szalkay Arisztid nem várt túl sokáig a visszavágással.

A következő héten tartották az északi part matekversenyének selejtezőjét. Ezt a nem hagyományos vetélkedőt minden évben megrendezik: a résztvevőket évfolyamszinten elkülönítve a környék gimnáziumai állítják ki. A csapatok egy helyiségben tartózkodnak

(rendszerint egy tornaterem van berendezve), és így kell minél csendesebben, közösen megoldanunk a feladványokat. A cél a megadott időn belül minél több feladat helyes megoldása.

Nevezni négyfős csapatokban lehet, a verseny legmeredekebb pontja pedig egyértelműen *A próbatétel*. Ez lényegében annyi, hogy minden csapat kiküld egy-egy versenyzőt, akiknek a táblákhoz kiállva kell időre levezetniük ugyanazt az egyenletet. Itt nincs részpontozás, ez bónuszfeladat: egyvalaki kap pontot: aki a leggyorsabban (és helyesen) levezeti. A feladat nem száz pontot ér, csupán tízet, így nem ezen áll vagy bukik a verseny, ugyanakkor meghatározó szerepe lehet a végső eredményben.

Tizedik év elején, nem sokkal a beiktatásom után, az évfolyamunk csapatában enyém lett a legjobb év eleji szintfelmérő, így engem jelöltek *A próbatételre*.

A CC csapata meg persze Arisztidet. Ahogy megálltunk egymás mellett a számunkra kijelölt mágnes tábla előtt, nem látszott bosszúnak. Nem úgy festett, mint aki péntek óta hordozza a kínosan alakult húsgombócos incidens emlékét. Magabiztosan süllyesztette nadrágja zsebébe a bal kezét, míg a jobban már a filcet forgatta.

Az ő csapatuk persze szokás szerint egyenruhában feszített. A magánsulijukban kötelező a sötétlila kockás nadrág vagy szoknya, fehér inggel, sötétlila nyakkendővel és hűvösebb időben blézerrel vagy zakóval.

Előrefordultam. Nem tudtam pontosan, hogy szerepelt a szintfelmérőn, sem azt, milyenek a matekeredményei. Egészen egy héttel azelőttig nem különösen foglalkoztam Szalkay Arisztiddel, és úgy voltam vele, most sem rá kell koncentrálnom. Az én feladatomban az, hogy bezsebeljem a győzelmet a csapatomnak.

Csak hogy amint felhangzott az indító sípszó, és megjelent a projektorral kivetített képlet a falon, ő már írt is.

A saját táblámra összpontosítottam, az egyenletre, amit lépésről lépésre kellett levezetnem. A periférikus látásom mégsem bírta kizárni versenytársamat és a tábláját, ami egyértelműen jelezte: előrébb tart.

Próbáltam felvenni a tempóját, de minél gyorsabb ütemre kapcsoltam, ő annál függetlenebb lett. Egy idő után már abban sem voltam biztos, honnan tudom, mit kell írni, az agyam túlpörgött, a filcem a táblán csikorgott, ahogy villámgyorsan írtam egymás után a sorokat. Szerintem még csak nem is pislogtam. Abban sem voltam biztos, levegőt vettem-e, a számokra fókuszáltam, a megoldásra, amihez már annyira közel jártam. Még egy osztás, aztán már jöhet is az egyenlőségjel és az eredmény.

Hangos koppanás zökkentett ki: Arisztid letette a filcet a tábla alsó peremére.

Döbbsen vezetem fel a tekintetemet a fehér felületen, majd a pillantásom megakadt a kissé hosszúra rajzolt egyenlőségjelen és az azt követő hetesen.

Basszus! A tanár bejelentette a feladat győztesét, de enélkül is tudtam, hogy kikaptam. A kezem, amivel még mindig görcsösen szorítottam a fekete filcet, a levegőben maradt. Tudtam, hogy sarkon kellene fordulnom, és lelépni, mégsem mozdultam. *Nem bírtam.*

Arisztid arca csupa elégedettség és felsőbbrendűség volt. Mellém lépett, látványosan végigmérte a táblán a soraimat, majd a kezem felé nyúlt, és kihúzta az ujjaim közül a tollat. Ugyanazt a fölényes mosolyt láttam kirajzolódni az arcán, mint előző héten, amikor Laca papa éttermébe lépve meglátott.

Nem nézett rám, úgy biggyesztette komótosan az egyenlőségjel mellé a hetes számot.

Miután végzett, egyenesen a szemembe fúrta a tekintetét, és mosolyogva annyit mondott:

- Most van egy-null, *Rémálom.*

3. FEJEZET

Március 30., szerda

Szerda reggel a szokásos turmixommal (banán, zab, fahéj és zabital) indulok suliba. Van, aki kávéfüggő, mások az energiatalt preferálják, na én így vagyok a zabbal. Akár egy ló.

Zabpelyhes süti, zablisztes muffin, zabkása, és még sorolhatnám. Van egy tuti, mosogatógépbe tehető műanyag poharam, mindig ebben szállítom a reggelimet, és elkortyolgom utközben.

A Földváry gyalog nagyjából húsz percre van a lakásunktól, úgyhogy rendszerint sétálok. Szinte mindig a kedvenc útvonalamon megyek, a Sétáló utcán keresztül.

Ez a hely minden évszakban más, de mindig különleges. Nyáron, kora ősszel és karácsonykor ellepik a turisták, nagy a pörgés és a nyüzsgés. Októberben már őszi színekbe vált az egész, télen pedig ünnepi fényárban úszik.

Aztán ott van az én kedvenc időszakom, a tavasz. Ilyenkor virágba borulnak a fák, nincs óriási tömeg, csak a megszokott, ismerős környezet.

A budapestiek sokszor a Váci utcához hasonlítják a mi kis Sétáló utcai üzletsorunkat. Kíváncsiságból egyszer,

amikor a fővárosban jártam, megnéztem a Váci utcát, de az a tömeg és a felhozatal egész más szinten mozgott, mint itt.

Március vége lévén már virágozni kezdtek a cseresznyefák, és nem sok dolog van, amit jobban imádok ennél. Talán csak a feltámadó kellemes szelet, ami már nem olyan fagyos, hogy csípje az arcomat, és a levegőbe repít egy csomó virágszirmot.

A Sétáló utcára érve mély levegőt veszek, és elégedetten indulok meg a macskaköves úton a Földváry irányába. Kétoldalt butikok, kávézók, fagyizók és éttermek sorakoznak. A Fő tértől pár méterre szokás szerint elhaladok Béla bácsi mellett, aki most is kellemes hegedűszóval tölti meg a belvárost. Amint észrevesz, azonnal átvált Myles Smith *Nice To Meet You* című dalára, amit egy nagy mosollyal és egy szendviccsel hálálok meg.

Ez amolyan rutin, egy kimondatlan egyezés közöttünk. Anyuval kezdődött az egész, aki éttermi séfként általában bőségesen hoz haza ételt, és egyik reggel megkínálta Béla bácsit is. Ő pedig viszonzásképp megkérdezte, mi anya kedvenc dala, majd eljátszotta a U2-tól a *With or Without You*-t. Másnap este megkérdeztem anyut, készíthetek-e egy szendvicset reggelre Béla bácsinak, és azóta így megy.

Ahogy távolodom, egyre halkabb a hegedűszó, de még sokáig elhallatszik. Jól kezdődik a reggel, a turmixom finom, a nap máris melegen süt, és sehol egy felhő az égen. A jó kezdet pedig azt sejteti, a tavaszi szünet utáni első tanítási napom is jól alakul majd.

A Sétáló utca végén csatlakozom Kolihoz, aki ezúttal nem a Festetics-kastély előtti sarkon vár, ahogy szokott, hanem már mozgásban van a sulifelé. Felgyorsítom a lépteimet, hogy beérjem, de nincs nehéz dolgom, mert Koli *sosem* siet.

– Itt akartál hagyni? – érdeklődöm, amikor beérem.

– Dehogya, hisz itt vagy – feleli, ám ahogy végigmér, rosszalló kifejezés ül ki az arcára. – Már attól megfagyok, hogy rád nézek.

– Miről beszélsz? – nézek le a ruhámra. Zsebes bő farmer, a kedvenc rózsaszín vászoncipőmmel és tavaszi farmerkabáttal.

– Legalább sapkát vettél fel – mondja a baseballsapimra pillantva, amelyen hátul szokás szerint áthúztam a copfomat.

Koli persze még mindig télikabátot és háromszor a nyaka köré tekert kötött sálát visel. Rajtam is van pár réteg, de tény, hogy hozzá képest alulöltöttem.

– Csak egy perccel érkeztem előtted, de annyira fáztam, hogy muszáj volt mozognom – morogja. – Lehetne már végre nyár!

– Akkor az lenne a bajod, hogy túl meleg van – emlékeztetem, mire olyan fejet vág, mint akit most ezzel megfogtam.

Útközben előhúzó a táskámból a franciajegyzeteimet, mert Vadász mára beígért egy felelést, és emiatt egyre nyugtalanabb vagyok.

– Akarod, hogy kikérdezzelek? – ajánlja fel Koli.

- Témakifejtésből? - vonom fel a szemöldököm, mert azért ez nem az a feladattípus, amibe könnyen bele lehetne kérdezni.

- Legyen az, hogy felteszek egyetlen kérdést, és ha tudod a választ, mindent tudsz, ha meg nem... Sejtheted. - Ugyan a sálja az orráig takarja az arcát, de a szemén látom, hogy vigyorog.

- Már megint? - jajdulok fel. - Szerintem csak meg akarod spórolni az energiát, hogy több kérdést kelljen feltenned - cukkolom mosolyogva.

- Sosem állt szándékomban mást állítani - vonja meg a vállát.

Elgondolkodva térek vissza a jegyzeteim vizslatásához. A témakifejtés a legrémisztőbb az egész franciaérettségiben (már persze Vadászon kívül). Írásban elboldogulok, ott van időm megnyugodni és gondolkodni, de a beszéd... Még egy év vissza van az érettségiig, mégis a hányinger kerülget, ha csak rágondolok, hogy előbb vagy utóbb el fog érkezni az a nap is.

Befordulunk a kastély végénél, és már csak néhány utcányira vagyunk a Földytől, mégis megállunk, mert amikor mindhármunknak van első órája, Lana itt szokott hozzánk csatlakozni.

- Túl nagy a tét. Nem akarok a felelés előtt húsz perccel rádöbbenni, hogy semmit nem tudok - döntöm el végül.

- Először is, még sosem láttam olyat, hogy te nem tudsz semmit, elnök - sandít rám sokatmondóan Koli, de mielőtt ellenkezhetnék vele, Lana fordul be a másik sarokról.

Míg Koli az olyan egyszerű színeket kedveli, mint a fekete, szürke és acélkék, addig Lana *imádja* a telt színeket. Nem kombinálja őket elvetemült módon, ma például a sárga dominál az öltözékében, de a karkötői és a nyaklánc rendszerint több különböző színben pompáznak.

– Sziasztok! – integet, és miután megölel, a jegyzeteimre pillant. – Mi a téma?

– A franciafelelés, egy kérdés, mindent vagy semmit alapon – tájékoztatja Koli, mire Lanával összenézünk.

– Már megint? – vonja fel a szemöldökét, és elvigyorodom.

– Most mondd meg!

– Szerintem vállald be! – veti fel egy kis tanakodás után Lana, amikor egymás mellett elindulunk a járdán. – Ha tudod a választ, az megdobja az önbizalmad.

Alapvetően mindig rengeteget készülök a felelésekre és a dolgozatokra, azonban hiába vagyok otthon biztos a tudásomban, a suliban rendszerint elkap a vizsgastressz. Pláne ha a franciáról van szó.

Nem azért mondom, hogy nem fog menni, mert hallani szeretném a barátaim megerősítését abban, képes vagyok rá, hanem mert ilyenkor tényleg elbizonytalanodom.

Ráadásul a franciaóra egy különösen kényes pont nekem. Az alapórákra ugyan együtt járok Kolival és Lanával, viszont minden héten van két pluszfaktos órám. A másik fakultációm a matek, amivel igazából tök jól el is vagyok, de a francia... Fogalmam sincs, mit gondoltam, amikor felvettem. Na jó, tudom, azt, hogy elképzelésem

nincs, mi legyen a második, és a nyelv valahogy nem volt annyira konkrét, mint az irodalom vagy a törí.

Csakhogy a franciafakt nehéz, és a tanárunk, Vadász... Hát, mindenképp hű a nevéhez. Kezdjük azzal, hogy felelés előtt legalább három percen keresztül mászkál az osztályteremben, időnként megáll valaki felett, és amikor az illető végleg összetolja magát, a tanár továbbáll. Amikor végre megleli a prédáját, a kiválasztott diáknak *muszáj* kiállnia a táblához. Nincs olyan, hogy automatikus egyes, addig gyötör, míg időben belefér az órába, és így is lehet, hogy a végén elégtelennel ülsz a helyedre. Olyanra is volt már példa, hogy valaki sírva fakadt, mert túl nagy volt a teher, és megalázónak érezte az egészet.

Nem tudom, Vadász mit akar a viselkedésével elérni, de ha az életre próbál felkészíteni azzal, hogy tanuljuk meg kezelni a nyomás okozta stresszt, akkor üzenem, hogy ez a taktika nem válik be. Már harmadik éve tanulok nála, de a gyomorgörcsöm és a hányingerem mit sem csökkent ezalatt.

Koli persze jól bírja, ha nem készült rendesen, akkor sem idegesíti magát azon, hogy ki kell állnia a táblához, és majd jól leég. Csakhogy én nem ilyen vagyok. Versmondásnál vagy törifelelésnél úrrá tudok lenni a szorongásomon, de a francia valahogy a kriptonitom. És Vadász még csak nem is kedvel. Van kedvenc diákja (Hajni), aki bármit csinál, jó fej vele, és mindig kivételez, de néha azt érzem, ha megszakadok, én akkor sem tudok neki megfelelni.

– Figyelj, ez egy jó teszt – mondja Koli, amikor belépünk az iskolakapun. Nekünk nincs előtte park, tó vagy szobor, mint a CC-seknél, csak simán áll a házak között a kétemeletes szürke épület. – Vadász amúgy is imádja az *egyet hibázol, automatikus bukó* értékelést.

Ez kilencedikes korunk első tanítási napjától feltehetően az utolsóig így is lesz, ahányszor csak igeragozásból írunk dolit. Ettől csak még nagyobb a nyomás, és még kevesebb a sikerélmény.

– Na jó, csináljuk! – határozom el magamat, és próbálok úrrá lenni a gyomromban egyre növekvő görcsön.

Koli átveszi a kezemből a jegyzeteimet, de nem tudom, hogy azért, mert lusta kitalálni egy kérdést, vagy csak nem jut eszébe semmi.

A lépcsőfordulóba érve Lanával együtt vizslatják a második oldalt, amin fejből tudom, hogy a *La famille* van, azaz a család témája. Az a típus vagyok, aki szinte mindent feljegyez, ami elhangzik az órán, ráadásul a margó mellé odabiggyesztem a dátumot, így mindig tudom, mikor mit vettünk.

Odaköszön egy kisebb csapat, akik között ketten diákönkormányzati képviselők a tizedik C-ből. Rájuk mosolygok, és igyekszem nem összeroppanni annak súlya alatt, hogy tíz perc, és kezdődik a francia.

A Földváryban egy évfolyamon három osztály van: az A az általános tantervű hatosztályos, a B egyik fele reál, a másik humán tantervű négyosztályos, a C pedig nyelvi előkészítő ötosztályos.

Kolival a reális B osztályba járunk (amit ő már megbánt, mert a nyelvtan és az irodalom sokkal jobban érdekli, mint a matek). Igazából tizenegyedikre már szinte ugyanaz az órarendünk, mint a humán tagozatosoké, inkább az első két évben volt nagyobb jelentősége, hogy több matekunk volt, nekik meg több magyar.

Kolival a gimi első napja óta szinte minden órán egymás mellett ülünk (igazából már alsó óta). Amikor kilencedikben két embernek jelentkeznie kellett a DÖK-be osztályképviselőnek, egyedül én voltam lelkes. Rádumáltam Kolit, hogy jelentkezünk együtt, és később ott valahogy jobban meg is leltük a társaságunkat, mint az osztályunkban. Néha eszembe jut, hogy talán ha úgy kezdtük volna a gimit, hogy nem ismerünk senkit, mint a legtöbben, több szorosabb kapcsolatot is kialakíthattunk volna az osztályon belül. De mi úgy indultunk neki, hogy legjobb barátok voltunk, emiatt kezdetben nehezebben nyitottunk a többiek felé, és szerintem ők is felénk.

Lana ötosztályos nyelvi előkészítő, de mivel mindhárman a franciát választottuk második idegen nyelvnek (olasz és német volt még), azokon az órákon szerencsére kilencedik óta együtt vagyunk. Sőt, francián Lana mellett ülök, míg Koli általában az utolsó padban, nyitott szemmel alszik.

– *Les études et la travail* – dönt végül Koli a sulis és a munka témája mellett. Nagyjából annyi erőfeszítést tesz a franciába, amennyi a bukás elkerüléséhez szükséges, mivel az angollal akar továbbmenni. A francia beszéd valahogy

mégis ösztönösen a nyelvére áll, gyönyörűen ejti ki az r-t, amiért Vadász is odavan. – Ez jó lesz.

Nagyot nyelve fordulok felé, várva a mindent vagy semmit kérdését.

– Ha adsz nekem egy ötmondatos személyleírást az iskolai ellenségedről, átengedlek – emeli fel a kezét, majd franciául visszaszámol háromtól, aztán mint egy sorompó, leengedi, hogy kezdhetem.

Az önálló témakifejtés során a részletesség, az önállóság, a szókincs, a kifejezésmód, a nyelvhelyesség, valamint természetesen a kiejtés és a tempó számít.

Én általában már ott elbukom, hogy annyira tartok Vadásztól, hogy semmit nem sikerül kinyögnöm, és a semmi a felsorolt szempontok egyikének sem felel meg. Csakhogy most nem Vadással állok szemben, hanem Lanával és Kolival, ráadásul a téma is ismerős.

Elmondom, hogy az ősellenségem egy másik suliba jár, ő is diákelnök, mint én. Homokszőke haja és kék szemei vannak, szabadidejében úszik és focizik. Állandóan sulis egyenruhában jár, sötétlila kockás nadrágban, fehér ingben, és színben a nadrágjához passzoló nyakkendőben. A zakót nem említem, mert nem jut eszembe franciául, pedig tudom, hogy vettük az öltözködésnél. A beszámolót azzal zárom, hogy végtelenül bosszantó, *très irritant*, pont, mint a franciaórák.

– Lenyűgöztél! – dicsér Koli, és visszaadja a füzetemet. – De azért az utolsó mondatot ne említsd majd Vadásznak.

– Majd odaképzeld a végére – sorol vigyorogva a másik oldalra Lana. – Ügyes vagy, Fifi! Nem lesz itt semmi gond, felkészültél!

Hálás vagyok a bátorításukért. Egy fokkal máris erősebbnek és magabiztosabbnak érzem magamat, még ha ez abban a pillanatban szertefoszlik is majd, hogy Vadász belép a terembe.

Francián végül dolgot írnak, nem egy traumatikus felelés vár rám, amit a szünet utáni első nap szerencséjének tudok be. A hangos szövegolvasásnál sikerül előre kiszámolnom, hányadik leszek, így van időm gyakorolni a bekezdésemet. Utána Vadász csoportokra bont minket (szándékosan elszeparál Koltól és Lanától), és bár zavarban vagyok, valahányszor hangosan kell franciául beszélnem (félek, hogy elszúrom a helyes kiejtést), két évfolyamtársammal, Vikivel és Nórival egész jól teljesítjük a feladatot.

Emiatt aztán a hatodik óra végéig meg vagyok győződve arról, hogy a sikeres első nap sikeres hátralévő tanévet ígér. Csak hogy amikor az utolsó órát követően behívatnak az igazgatóiba, az elméletem megdőlni látszik.

Erdélyi igazgatónő nem pocsékolja az időt felvezetésre; amint belépek az irodájába, rögtön belesap a lecsóba.

– Már megint Szalkay Arisztid! Már megint a Cinczár! – csattan a CC portásának jelentése az asztalán.

Az elégedetlen tekintetéből arra következtetek, hogy magyarázatot vár, úgyhogy becsukom magam mögött az ajtót, és elé lépek.

- Elnézést kérek, és szeretném, ha tudná, nem volt szándékos - kezdem, de azonnal a szavamba vág.

- Azt mondd, véletlenül öltöztettétek földvárys diáknak Cinczár Nándor szobrát? - Az arcára sandítok. A leopárdmintás szemüvege mögött egyszerre elképedt és mérges, és én őszintén csodálom, amiért a két érzés képes egyidejűleg kiülni az arcára.

Sietve megrázom a fejem.

- Nem, úgy értem, a tavas eset. - Reménykedve sandítok fel rá. Szürke nadrágkosztümöt visel, és bár lassan már három éve idejárom, még sosem láttam farmerban vagy szoknyában. - Az öltöztetés csak egy kis csíny volt, amire egyébként sincs bizonyíték.

Ez az a pont, ahol a dühét legyűri az elképedés, és csípőre tett kezekkel bámul rám.

- Márpedig Arisztid ezt állítja.

A fejemet csóválom.

- Bocsánat, de mióta számít *Arisztid* szava az ilyen helyzetekben?

Erdélyi nagyot sóhajt, majd megadóan dől hátra a székében. Ő is tudja, én is tudom, de még Szalkay Arisztid is tudja, hogy egyikünk szava sem állja meg a helyét ezekben a szitukban.

A táskámat a padlóra teszem, mielőtt helyet foglalnék az igazgatónö asztala előtt álló egyik sötétbarna karfás

széken.

Már jó néhányszor jártam itt, bár sosem megrovás miatt. A falon oklevelek sorakoznak, az íróasztal pedig szokás szerint roskadozik a különböző papíroktól és mappáktól.

– Nem kell aggódnia! – biztosítom. – Nincs ellenünk semmijük.

Erdélyi szokatlan arcot vág, amit nem tudok értelmezni, de határozottan rossz előérzetem támad, ahogy az egyik mappahalomra helyezi ovális keretű szemüvegét.

– *Ellenünk* tényleg nincs – ért egyet. – *Ti* viszont átléptétek a határt.

– Ugyan, kérem! – pattanok fel. – Hiszen Nándornak kutya baja, odafigyeltünk rá!

A csínytevések célja a CC bosszantása, eszünk ágában sincs rongálni vagy maradandó károsodást okozni, és ezt az igazgatónő is pontosan tudja. A szeme mégis furcsán csillog, ahogy a fejét ingatva azt feleli:

– Nem a szobor a lényeg, Szofi! Belelöktetek egy portást a tóba! – Fellelegzek, amiért a többiek nincsenek bajban, és az öltöztetés nem is kerül terítékre.

– Elnézést kérek a tavas eset miatt – veszem át a szót bűnbánóan, és komolyan is gondolom. – Esküszöm, nem volt szándékos! Ott volt Logan... Izé, Lana kutyája... – A fejemet rázom. – Igazából nem is belelöktük, sokkal inkább belerántottuk...

– Az sem érdekel, ha csak azért esett bele, mert az auráddal bevonzottad! – Pislogva próbálok elképzelni, ezt hogy is lehetne kivitelezni, de Erdélyi nem hagy időt a

gondolkodásra. – A két DÖK idézte elő! A Cinczár és a Földváry állandó csatározása!

Felpattanok, és egy nagy lépéssel az asztala előtt termek.

– Igazgatónő, hiszen tudja, hogy meg van kötve a kezünk, ha egyszer ez az iskolánk öröksége!

– Felőlem akár maga Festetics György öröksége is lehet, az sem változtatna a tényeken! – jelenti ki ellentmondást nem tűrő hangon. – Ennek ma végét vetünk.

Nem tudom, mire számít, miután a Festetics család egyik legjelentősebb tagjával példálózik. Persze, tanultuk töriből, hogy mezőgazdasági és kulturális szempontból sokat köszönhet neki a városunk, de na. Nem akarok tiszteletlen lenni, de őszintén szólva ha a CC-vel való rivalizálásunk van terítéken, kevésbé adok a Festetics család bármelyik tagjának szavára.

Hátrébb lépek az íróasztaltól, az agyam vadul kutat a megoldás után. Kész vagyok vállalni a felelősséget a tetteinkért, ugyanakkor nem gondolom, hogy ez csak a mi iskolánkról szólna.

– Igazgatónő, Arisztid is ott volt – emlékeztetem. – Bizonyos nézőpontból szemlélve az eseményeket, igazából ő lökött be engem is, és ő rántotta magával a portásukat a tóba.

– Jó is, hogy mondod – ért egyet, ám ez egyszer nem igazán megnyugtató, hogy igazat ad. Pislogok, mire az oldalsó ajtó felé int. – Kinyitnád, kérlek?

Hátrálva megindulok a titkárság felé nyíló ajtó irányába.

- Kérem, hallgasson meg! - kezdek bele az utóbbi tíz másodpercben kigondolt érveim felsorakoztatásába. - Elismerem, túlzásba estünk, és nagyon sajnálom, ami a portással történt. Személyesen fogom felkeresni, hogy elnézést kérjek tőle. De értse meg, Szalkay Arisztid ezt hozza ki az emberből, mert annyira... - A mondat közepénél érem el a kilincset, ám ahogy kinyitom az ajtót, megdermedek. - *...itt van.*

Nem eresztem el a kilincset, készen arra, hogy ha a helyzet úgy kívánja, bevághassam előtte az ajtót. Kérdőn akarok Erdélyire nézni, igen meggyőző magyarázatot várva arra, mégis hogy engedhette be ide a Cinczár diákelnökét, de inkább tartom magam a jól ismert mondáshoz, miszerint sose fordíts háttat az ellenségeidnek.

- Mit keres itt Szalkay Arisztid? - Úgy ejtem ki a nevét, akár egy halálos átkot.

- Remek kérdés, Rémalom - sétál be zsebre dugott kezekkel a szóban forgó átok. Az egyenruháját viseli, de a sötétlila nyakkendője már kilazult. Lezser, mégis kimért testtartással fordul Erdélyihez. - Jó napot! Megtenné, hogy rövidre fogja? Ne vegye magára, de nem szeretnék sokáig az iskolájában tartózkodni.

Erdélyinek felszalad a szemöldöke, de én inkább Ariszra összpontosítok. Már épp rá akarom vágni, hogy itt amúgy sem látja szívesen senki, tehát rajta kívül még egy egész suli várja epekedve a távozását, amikor belép a Cinczár igazgatója.

Középmagas, negyvenes férfi, a borostája, akárcsak a haja, homokszínű, a szemei pedig kékek.

– Elnézést kérek az unokaöcsém nevében is – fordul Erdélyi felé, és kezét csókol neki.

Arisszal egyszerre fordul fintorba az arcunk.

– Szalkay úr – mosolyodik el Erdélyi nyájasan. Az áruló!

– Ne már, Milán bácsi! – jajdul fel Arisz kelletlenül. – Elárulod az iskolánkat!

– Először is – engedi el Erdélyi kezét az idősebb Szalkay, és komoly képpel az unokaöccse felé fordul –, neked suliidőben és hivatalos ügyekben „igazgató úr”.

Arisz grimasza láttán kárörvendően elvigyorodom.

– Úgy van, Rágó – helyeselek. – Mondanám, hogy megfeledkeztél arról, mi is az az illem, de hát legyünk őszinték, eddig nem mutattad semmi jelét annak, hogy valaha tudtad volna.

Arisz elgondolkodva néz körbe.

– Vagy az is lehet, hogy máris megfertőzött ez a légkör. – Látványosan megborzong, aztán bizalmasan a nagybátyjához fordul. – Milán bácsi, szerintem minél előbb lépünk le innen.

– Bácsi a...! – Szalkay úr a mondat közepén döbben rá, hogy nem csak ketten vannak a szobában, ezért sietve kihúzza magát. – Arisz, válogasd meg a szavaidat, ha kérhetem és embereld meg magadat erre a néhány percre, rendben?

– Sok sikert hozzá! – szúrom közbe, majd kiöltöm a nyelvemet Ariszra.

– Szofi, elég! – szól rám Erdélyi, aztán nagyot sóhajt. – Üljetek le! – mutat az íróasztala előtt álló két székre.

Szinte egyszerre bukik ki belőlünk a kérdés:

– Mellé?

– Csak üljetek le, rendben? – sétál át az asztal túloldalára Szalkay úr is, majd megáll az igazgatónő széke mellett. Megint háromrészes öltönyt visel, és csipőjével az ablakpárkánynak támaszkodik.

Vonakodva ugyan, de helyet foglalok a hozzám közelebb eső széken, de előtte látványosan odébb húzom, amit Arisz kis gonosz mosollyal figyel.

Még soha nem fajultak odáig a dolgok, hogy közös megrovásban részesüljünk. A sporteseményeken és a tanulmányi versenyeken suliidőben harcolunk egymással, de sok az olyan program, ami sulitól független, és azért veszünk részt rajta, hogy megmérkőzzünk egymással. És figyelünk bizonyos határok betartására is. Jó, tavaly szeptemberben az Élő szoborpark kiállításon való versengésünk annyira elfajult, hogy eltört az egyik ujjam, de az egyedülálló eset volt.

– FigyeljeteK, srácok, ez így nem mehet tovább – közli az idősebb Szalkay végigsimítva a borostáján. – Azért választottak titeket diákelnököknek, hogy képviseljétek az iskolátokat.

– És én pontosan ezt is teszem – helyesel Arisz.

– Ahogy én is – kontrázok karba font kézzel.

– Tudjuk, hogy jól ellátjátok az elnöki feladataitokat, de ez a személyes nézeteltérés a két iskola között... – veszi át a

szót Erdélyi, mire felháborodottan kapom fel a fejem.

– Elnézést, de ez nem személyes! Ez a nézeteltérés már azelőtt is létezett, hogy egyáltalán találkoztunk volna!

– Ja, ja – bólogat Arisz. – Bár tény, hogy a találkozás sem segített a dolgon.

– Hallják? Arisztid is tökéletesen tisztában van az irritáló személyiségevel, és a ténnyel, hogy vele lehetetlen kijönni – mosolygok angyalian a két igazgatóra.

Erdélyi a halántékát masszírozza, míg Szalkay úr úgy fest, mint aki próbál nem mosolyogni. Arisz rosszálló pillantásának hatására végül rendezi az arckifejezését. Ellöki magát támasztékától, és megadóan feltartja a kezét.

– FigyeljeteK ide. Ez az ellenségeskedés régóta tart már az iskoláink között – kezdi. – És mint azt ti is jól tudjátok, néhány hónap múlva ünnepeljük fennállásunk századik évfordulóját.

Arisz felvonja a szemöldökét, és nagybátyjáról Erdélyire vezeti a tekintetét.

– Szóval, gondoltuk, *motiváló* volna számotokra, ha megbíznánk titeket a feladattal, hogy készüljeteK valamivel az ünnepi eseményre – folytatja az igazgatónő.

– Hát persze, hiszen már rajta vagyunk az ügyön – felelem. Már év elején elkezdtük az ötletelést, tekintve, hogy a századik évforduló hatalmas szó, és hihetetlen, hogy idejárhatok, amikor erre sor kerül. Már hónapok óta dolgozunk a külön erre az alkalomra készülő évkönyvön, amihez volt diákokat és tanárokat is felkerestünk, illetve a mostani osztályokról készült bele külön idei kép.

Erdélyi tekintete kicsit feszélyezve jár a CC igazgatója és köztem, míg végül Szalkay úr megköszörüli a torkát.

- Szofi, az igazgatónő úgy értette, hogy a két iskola *közösen*.

A kijelentését pár másodperc néma csend követi, majd Arisszal szinkronban szólalunk meg:

- Szó sem lehet róla!

Ám mielőtt még heves tiltakozásba kezdhetnénk, Szalkay (az igazgató) komótosan kigombolja a zakóját, és olyat talál mondani, ami egészen más megvilágításba helyezi az ügyet.

- Valójában ez nem egy megvitatandó felvetés volt, hanem utasítás.

Mintha kirántanák a lábam alól a talajt. Az állam a padlón koppanna, ha nem a hatalmas sötétség terülne el alattam, amibe épp lezuhanok.

Ujjaim a székemre szorulnak, és kétségbeesetten markolom a karfát. Komolyan beszélnek? Annyi év után arra köteleznék az iskoláinkat, hogy...

- Na, álljunk meg egy pillanatra! - töri meg a csendet, és ezzel együtt a gondolatmenetemet Arisz.

Felkapom a fejem, és tágra nyílt szemekkel bámulok rá. Az arca furcsán nyugodt, összehúzott szemekkel méregeti a nagybátyját.

- Lássuk, jól értem-e. Az a probléma, hogy az iskoláink és diákönkormányzataik generációk óta egymás ellen harcolnak - mutat hol rám, hol magára -, ezért arra kényszerítenek, hogy dolgozzunk össze?

- Abban bízunk, hogy a közös munka majd elsimítja a Földváry és a Cinczár közötti ellentéteket - veszi át a szót Erdélyi.

- Így van, csak semmi kényszer. Egyszerűen ideje elásni a csatabárdot - helyesel Szalkay úr.

Meglepetten pislogok.

- Ugye most csak viccelnek? Ha ez a tavas eset miatt van, akkor...

- Ez nem a tegnap történekről szól, Szofi! - vág a szavamba Erdélyi. - Hanem a két iskoláról, meg arról, ami hosszú évek óta zajlik közöttük.

Arisz szúrós tekintettel ajándékozta meg a nagybátyját.

- Bezzeg a vasárnapi ebédnél csak azzal dicsekedtél, hogy vettél egy új mellényt.

- Először is, mert jó vétel volt - igazítja meg Szalkay a szóban forgó sötétkék ruhadarabot. - Másodszor pedig, az igazgató asszony és én rögtönözni kényszerültünk, miután megfürdettétek Lajkó Gyurit a tóban.

- Nem áll jól a rögtönzés, Milán bácsi - ereszt meg egy gúnyos mosolyt Arisz, de alig hallom, amit mond.

Ezer gondolat kavarog a fejemben és fogalmam sincs, Arisz hogy bír ennyire higgadt maradni... Talán van valami terve? Vagy sejti, hogy ez az egész csak egy kis megfélemlítés, és nem is gondolják komolyan? Talán csak egy jó trükk, hogy kicsit visszafogjuk magunkat, és ha sikerül, folytathatjuk külön utakon...

- Ó, pedig még csak most jön a java - hallom tompán Szalkay igazgató hangját, mire kérdően felemelem a fejem. -

Mivel jól ismerünk titeket, és az eddig közösen végrehajtott tevékenységeiteknek sosem lett jó vége, továbbgondoltuk a dolgot. Természetesen senki nem akarja, hogy a *motivációs együttműködés* vége az legyen, hogy porrá égetitek vagy összezúzzátok a századik évfordulós ünnepség méltóságteljességét.

- Úgyhogy kibővítjük a feladataitokat - veszi át a szót Erdélyi. A szívem hevesen kalapál, nem tudom, mi következik, de ha tényleg még csak most jön a java, akkor valószínűleg ez a vég. - Úgy határoztunk, egészen a júniusi százéves ünnepségig bezárólag minden rendezvényre és programra, amin a diákönkormányzati tagokkal évről évre részt vesztek, most *közösen* kell készülnötök.

Bennreked a levegőm. Az agyam teljesen leblokkol, és az egyetlen, amire a testem képes, hogy csuklani kezdek. Nem amolyan csendes, elegáns módon, hanem hangosan és mélyről jövően, ahogy mindig, amikor meglepetés ér.

- Hogy micsoda? - bámul az igazgatókra döbbenten Arisz, a csuklással nem törődve. Feszülten ül, a korábbi lazasága már a múlté, nyilvánvalóan neki sincs ínyére a bejelentés.

- A majálisra meg a Múltidéző fotózásra is?

- Igen.

Hatalmas csuklás tör elő belőlem, ezért a szám elé kapom a kezem.

- És a Kastélyi kincsvadászat? - folytatja a felsorolást Arisz.

- Arra is. - Újabb csuklás.

– Még a sporteseményekre is?

– Nem, azt elég nehéz lenne megkavarni, így a sportesemények és a tanulmányi versenyek haladnak tovább az eddigiek szerint – válaszol Erdélyi, miközben tölt egy pohár vizet az asztalán álló kancsóból, és átnyújtja nekem. Hálásan elfogadom, és próbálok kilenc kicsit kortyolni, ahogy a nagyi tanította. Elsőre nem sikerül, mert tágra nyílt szemekkel Ariszt figyelem, aki épp rákérdez, a közelgő DÖK-ös kirándulás során is össze kell-e majd fognunk.

– Elsősorban azt szeretnénk, ha a két diákönkormányzat rendezné a viszonyát, ami aztán a későbbiekben jó hatással lehet majd az iskoláinkra – magyarázza Erdélyi.

Még csak az ötödik kortynál tartok, amikor hatalmas csuklás tör elő belőlem, és a víz egy része az ölembe lötytyen. Arisz haragos tekintete rám villan.

– Nem akarnál mondani valamit? A kínosan hangos csuklással ráérsz később is leégetni magad!

A szám szólásra nyílik, ellenkezni akarok, de egy hang sem jön ki a torkomon.

Az agyam próbálja feldolgozni a hallottakat, de túl sok az információ és a kiszámíthatatlanság. Nem töltődik be a fejemben az infó, mint amikor böngészni akarok, de nincs net. Az elmémben megjelenik a kis T-rex, hogy fákat ugráljon át, de már az első akadálnál orra bukik.

Június végéig. Minden. Egyes. Rendezvény...? Az három hónapnyi közös időtöltést jelent, ráadásul a majálisra és a százéves ünnepségre már elkezdjük a szervezést.

A gondolataim összevissza cikáznak, hiszen már voltak terveink... A többiekkel hónapok óta agyalunk és dolgozunk ezeken a projekteken. És egyikben sem volt szó a Cinczárral való együttműködésről...

Millió gondolat, szó és mondat hangzik fel a fejemben, az agyam túlpörög, de a testem elárul, és csak egyetlen dologra képes: hangosan csuklani.

Csak ülök, és csuklom, és meredek magam elé. Abban sem vagyok biztos, mikor pislogtam utoljára vagy hogy pislogtam-e egyáltalán, mióta az igazgatók elkezdték ennek az eszement ötletnek a bejelentését.

- Akkor ezennel eldőlt - tapsol kettőt Erdélyi, talán azért, hátha az éles hang megijeszt, és elmúlik a csuklás, csakhogy én még mindig a kijelentésük - a *sokkolásuk* - hatása alatt állok. - Próbáljatok meg együtt dolgozni, rendben?

Újabb csuklás rázza meg a testemet.

- Higgyétek el, jót fog tenni! - helyesel Szalkay igazgató.
- Egy kis *motivációs együttműködés* lazítja majd az iskoláink közötti feszültséget.

Választ vár, az is lehet, hogy egyetértő helyeslést, de ezúttal egy hang sem jön ki a torkomon.

4. FEJEZET

– El tudjátok ezt hinni? – nyúlok a második szelet harcsáért a keszthelyi Karamell étterem konyhájában.

Anyu nyolc éve nyitotta meg ezt a helyet, és mivel gyakran dolgozik esti műszakban, az öcsémmel, Sebivel időnként itt vacsorázunk. Van, hogy apu is velünk tart, hétfőn és szerdán azonban rendszerint túlórázik. Alapvetően a városi könyvtárban dolgozik, de amióta az eszemet tudom, mindig belevág egy újabb kutatásba, amihez most például a Festetics-kastélyba jár át anyagot gyűjteni.

– Nem tudom, kicsim. Lássuk be, azért ez valahol várható volt – jegyzi meg anya a sarokpulthoz húzva még egy széket, hogy mindhárman elférjünk.

Ő nem eszik, csak Sebi meg én vagyunk farkaséhesek (az öcsém, mondjuk, mindig az). Az eredeti recept tejszínes-zöldborsós, de nekem anya a tejfehérje-érzékenység miatt vegán tejszínből dobta össze. A tejfehérje-érzékenyek – szemben a laktózérzékenyekkel – semmilyen tejterméket nem fogyaszthatnak, így laktózmenteset sem. Maradnak a vegán sajtok, vegán tejfölök és vegán túrók, bár ez utóbbit csak reszelt citromhéjjal és fahéjjal ajánlom.

Sebi citromot facsar a halára, aztán tesz rá egy adag csípős szószot is, de én sem spórolok egyikkel sem.

Anya orra automatikusan fintorba húzódik. Szinte minden akarateréjére szüksége van, hogy ne tegyen megjegyzést arra, hogyan fogyasztjuk a főztjét. Az öcsém egyébként is előszeretettel eszik *mindenhez* csípős szószt, amit anya az ételei megszenségtelenítésének érez. Hiába nem szól semmit, az arcára mindig egyértelműen kiülnek az érzelmei, ahányszor úgy véli, fittyet hányunk a tökéletesen megkomponált ízharmóniáira.

Nem bánom, hogy apa nincs jelen, mert ha létezne „ki a legszelídebb ember” választás, az egész balatoni régióban megnyerné a címet. Inkább segítségkérően Lehelre, a keresztapámra, egyben anya szakács- és üzlettársára nézek. Rendszerint váltott műszakban dolgoznak, Lehel most fog végezni, anya pedig pár perc múlva kezd. A konyha egyik nyugisabb sarkába húzódtunk, míg a helyiség többi részében javában zajlik a sürgés-forgás.

– Lehel, te tudod, miről beszélek. Te a Földybe jártál!

Egyidős a szüleimmel, még az egyetemen ismerkedtek meg. Lehel mutatta be őket egymásnak, ami szerintem tök sorsszerű. Nem csoda, hogy a szüleim úgy érezték, őt kérnék fel az elsőszülöttük keresztapjának.

Lehel csípőjét a pultnak támasztva viszonozza a pillantásomat.

– Az én időben az volt a legnagyobb csínytevés a Cinczár ellen, hogy az évfolyamtársunk, Szabó Krisztián elhappolta a cinczáros Huszár Barnabás báli partnerét. – Elgondolkodó arccal igazítja meg séfsapkáját, aminek következtében fekete, kétsoros szakácskabátja megfeszül a mellkasán. –

Ami azt illeti, érettségi után nem sokkal össze is házasodtak. Ha jól tudom, három gyerekük született. Sőt, az egyikük keresztapja maga Huszár Barni lett.

Elképedve meredek rá.

– Fogadjunk, hogy ezt az utolsót csak most találtad ki.

Az arcán azonnal megjelenik az a tipikus féloldalas vigyor, ahogy rám kacsint.

– Azt beszéltek, akkor volt egymáshoz a legközelebb a Földváry és a Cinczár.

– Ez tök jó! – lelkesedik Sebi, akinek vagy nem esett le, vagy nem érdekli, hogy ez a sztori tuti csak Lehel fantáziavilágában létezik.

– Te csak ne éld bele magad a dologba! – sandítok az öcsémre. – Szeptemberben elsős leszel, és amint beteszed a lábad a Földváryba, neked is riválisoddá válik a CC!

– Fifi, légy szíves, ne szíts az öcsédben ok nélkül viszálykodást – kéri anya, és megigazítja a szoros kontyát.

– Amúgy sem hiszem, hogy csak úgy képes lennék utálni őket, ha egyszer nem adnak okot rá – ért egyet vele Sebi. Hol egyikükre, hol a másikukra vezetem a tekintetem, majd hatalmas sóhajjal dőlök hátra.

Külsőre ugyan mindhárman nagyon hasonlítunk: szőke, hullámos haj, barna szem, pisze orr, keskeny ajkak, de belsőre apa, anya és Sebi olyanok, akár három tojás. Sebi egy az egyben örökölte a szüleink szelíd, megalkuvó személyiségét, míg én inkább a nagyapára ütök.

– Remélem, ha egyszer megismered Szalkay Arisztidet, megértesz – veregetem meg végül az öcsém vállát

lemondóan. Bocsánatkérő pillantást vet rám, amiért nem vagyunk egy véleményen, majd megkérdezi Lehelt, maradt-e még a házi készítésű csípős szószából.

- Ne már, Sebi! - jajdul fel anya a fejét fogva, mire az öcsém tétován pislog. Még csak tizennégy éves, de szerintem jóval érettebb a kortársainál. Nyilvánvaló, hogy még egy adag csípősre vágyna a harcsája maradékán, de anya kedvéért lemondana róla.

Lehel derűsen teszi elé az üveget.

- Edd, ahogy jólesik, haver.

Lehel kicsi korunk óta része az életünknek. Anya már sokszor mesélte, hogy először nem akarta elfogadni a keresztapai címet. Akkoriban más életszakaszban volt, utazgatott és világot járt, és attól tartott, cserben hagyja azzal, hogy alig van jelen az életemben. Végül belement, és nem tudom, másoknak milyen keresztzülei vannak, de én megfogtam vele az isten lábát.

Rendszerint az én pártomon áll (még ha most erre pont rá is cáfol), laza és jó fej. Ötévesen apuval elvittek az Állatparkba, de az akkoriban mindenhova magammal hurcolt kedvenc kabalám, egy hatalmas plüssziráf útközben beleakadt egy drótkerítésbe, és leszakadt a farka. Teljesen pánikba estem, egyre csak bömböltem, úgyhogy apa és Lehel azonnali műtéttel visszavarrták. Lehel volt az orvos, apu az asszisztens, és bár véletlenül fordítva sikerült visszaoperálniuk, nagyon boldog voltam.

Anyára sandítok, és észreveszem, hogy még mindig fájdalmas arckifejezéssel figyeli Sebit, aki két evőkanálnyi

csípőset púpoz a halára.

Anya és apa kicsi korunk óta támogatnak minket, amikor csak kitalálunk valamit. Persze, akadnak elvárások, de én nyugodtan járhatok focizni, Sebi zongorázni tanul, és mindkettő a mi döntésünk volt. Ezt szerettük volna, ők meg hagyták, hogy a saját utunkat járjuk.

Megjegyzem, amikor azzal az ötlettel álltam elő, hogy nyitnék egy ajándékboltot, ahol turistáknak árulnám Arisztid legrosszabbul sikerült fotóit bögrékre meg pólókra nyomtatva, sehol sem volt ez a fene nagy támogatás.

Lenyelem a vacsorám utolsó falatját, és azzal a lendülettel iszom egy nagy pohár vizet. Anya feláll, hogy a mosogatóba rámolja a tányérjaimat, és amikor Taki, a mosogatósrác készségesen odaugrik, anya – mint minden itt töltött esténken – kijelenti, hogy arról szó sem lehet. Ez nem főzés közben keletkezett mosatlan, így maga csinálja. Sebi még nem fejezte be az evést, ezért csak én pattanok fel, és anya mellé húzódok. Ő mosogat, majd átadja az edényeket, én pedig a másik tálcában öblíték.

– Szerinted mit csináljunk? – pillantok fel rá, mert teljesen tanácstalan vagyok a CC-vel való *motivációs együttműködés* kapcsán.

– Nem hinném, hogy sok választásod lenne, csillagom – nyújt át egy habos opáلكék tányért. – Világos, hogy a két suli mindig csinálta a csínytevéseket, a diákönkormányzatnak viszont példát kellene mutatnia az iskola tanulóinak.

- De mi van, ha egyszer a hatáskörünkbe tartozik fenntartani az ellenséges viszonyt? - kérdezem, aztán leöblítem és a szárítóra helyezem az evőeszközeimet. - Ezt a feladatot is rám hagyta az előző elnök.

- A csínytevéseknek is megvolt eddig a maguk helye - ad igazat anya. - Azonban úgy tűnik, sok év után először az igazgatóitok változtatni szeretnének ezen.

Sebi is megérkezik az üres tányérjával, és átveszi anyától a szivacsot, hogy elmosogasson maga után. Anya megtörli a kezét egy konyharuhával, majd megsimítja az arcomat.

- Tudom, hogy a végsőig óvni szeretnéd a tieidet - mosolyog rám megértően. - De most muszáj lesz kitalálnotok, hogyan alkalmazkodjatok ehhez az új felálláshoz.

Mosogatás után anyának el kell kezdenie a műszakját, ezért Lehel hazadob minket kocsival.

Sebi hátul ül, a feje neki-nekikoccan az ablaküvegnek, miután elszundít. Nem tudom, ez valami genetikailag öröklődő képesség-e, de Sebi és az unokatesónk, Koli is gyakorlatilag három másodperc alatt képes elaludni. Én tuti nem kaptam abból a génállományból, amiből ők, mert nekem rendszerint egy félórás forgolódás, csend és teljes sötétség kell ahhoz, hogy álomba merüljek.

Kibámulok az ablakon, és csak akkor fordítom el a tekintetemet a mellettünk elsuhanó fák és épületeken túl

fel-felbukkanó Balaton látványáról, amikor Lehel a jogsíróról érdeklődik.

- A vérvétel időpontjára várok - mondom, és bár igyekszem leplezni, már a szóra is megborzongok.

- Az egészségügyi alkalmassági nélkül nem teheted le a KRESZ-vizsgát, igaz? - érdeklődik, miközben befordulunk a belváros felé vezető útra.

- Ja, és anyáék azt tanácsolták, előbb legyen meg az alkalmassági, utána iratkozzak be a KRESZ-re.

- EKG meg szemészet is kell? Vagy csak a labor? - érdeklődik.

- Pont ebben a sorrendben - bólintok, mert háziórvostól is függ, beutalnak-e, vagy ott helyben elvégzik, amit kell, és engem Szántó mindenhova elküldött. - Az első kettővel már megvagyok, de a laborra még pár hetet várni kell.

Az elmém egy távoli, sötét zugába tuszkolom a rémisztő tény, hogy néhány hét múlva megszűrnak. Ez már a második időpontom, ugyanis az elsőre nem mentem el. Anyuéknak azt hazudtam, hogy aznap reggelre közbejött egy fontos dolgot, pedig egyszerűen csak nem bírtam rávenni magam, hogy legyőzzem a tűtől való rettegést.

Lehel hosszan figyel a piros lámpánál, és biztos vagyok benne, hogy a gondolataimban olvas, ezért sietve elfordítom a fejem, mintha ezzel meg tudnám akadályozni. Tuti érzi, hogy valamit elhallgatok, de a legtöbbször nem firtatja, megvárja, míg magamtól beavatom.

Zöldre vált a lámpa, én nem akarok beszélni erről, ezért csak hallgatok, ő pedig veszi a lapot.

- Jól van akkor - ad gázt, majd áthajtunk a kereszteződésen. - Szívesen elviszlek valami kietlen helyre, hogy kipróbálhasd, milyen a vezetés, mielőtt belevágnál - folytatja, aztán elhallgat, és tűnődve hozzát teszi. - Ez úgy hangzott, mintha el akarnálak tenni láb alól.

Elvigyorodom, és máris kezdek felengedni.

- Ha így van, akkor legalább várd meg, hogy leérettségizzek. Már lassan tizenegy éve suliba járok, hadd legyen meg az eredménye!

Horkantva nevet fel.

- Meg sem lepődöm, hogy ez az első gondolatod, Fifi. - Amikor átengedünk egy gyalogost a lámpa nélküli zebránál, oldalra sandít. - Fogadjunk, ha betörnének hozzátok, a rablónak is valami ilyesmit mondanál: *Bocs, de megvárnád, amíg befejezem a matekleckémet? Már egy órája ezen dolgozom.*

Vidáman megvonom a vállamat.

- Az érettségi és a lecke fontos. Meghatározza a jövőnket.

Legalábbis szeretném ezt hinni. Újabb dolog, amit nem mondok ki hangosan. Az a helyzet, hogy mindjárt vége a tizenegyedik osztálynak, de nekem még mindig fogalmam sincs, mivel szeretnék foglalkozni.

Hamarosan jelentkeznünk kell az egyetemre, de én azt sem tudom, milyen szak érdekelne. Az egyetlen, amiben bízhatok, hogy a szorgalmas tanulás előbb vagy utóbb megadja a választ.

- Jó, de mi értelme az érettséginek, ha aztán a lelked elhagyja ezt a világot? - tér vissza az eredeti témához Lehel.

- Mert ha újjászületek, legalább büszkélkedhetek azzal, hogy előző életemben leérettségiztem - tűnődöm az ablakon kibámulva. - Vagy akár az ahhoz szükséges tudással is rendelkezem majd, így nem kell ismét suliba járnom.

- Mióta hiszel te az újjászületésben? Ez új - jegyzi meg, mire ránézek.

- Nem tudom, miben hiszek. De ha létezik újjászületés, ragaszkodom a halálom előtt az érettségihez.

Lehel a fejét csóválva elvigyorodik.

- Nem rémlik, hogy tizenhét évesen engem ennyire foglalkoztatott volna az érettségi. Ennyi idősen nem buliznod meg szobafogságból kiszökdösnöd kellene?

- Tudod, hogy anya és apa nem hisznek a szobafogságban - felelem. - Egyébként is, valószínűleg téged azért nem érdekelt az érettségi, mert nem volt egy ősellenséged, akit le kellett győznöd.

- Árudd el nekem, hogy lehet valaki az ősellenséged, akit alig két éve ismersz?

- Vannak eleve elrendeltetett és a végzet által meghatározott sorsok és kapcsolatok - kezdek bele a szokásos mondókámba, de az utolsó mondatot már velem együtt mondja, szándékosan monoton hangon, engem utánozva. - A mi végzetünk pedig az, hogy ellenségek legyünk.

– Igen, ezt már hallottam – kanyarodik be az utcánkba, és a társasházunk előtt leállítja a motort.

Hátranyúlok, és megsimogatom Sebi térdét, amire azonnal felébred. Dús, szőke haja összekócolódott, és kell neki néhány másodperc, hogy teljesen felébredjen. Álmosan pislogva néz ki az ablakon, majd amikor konstatálja, hogy hazaértünk, kicsatolja a biztonsági övet.

– Köszí a fuvart! – szól előre, aztán már mászik is ki a kocsiból. Lehel leereszti az ablakot, és utánaszól.

– Hajrá a holnapi előadáson, haver! – nyújtja ki a kezét. Sebi mellette elhaladva belecsap, aztán már a kulcsai után kutat a táskájában.

A tehetsége már fiatalon megmutatkozott. Amióta növésben van, az ujjai hosszúak, eléri az egymástól távolabb lévő billentyűket is. A fotografikus memóriájának köszönhetően pedig a kottát sem kell néznie zongorázás közben. Piszok kis zseni, kitartó, és rengeteget gyakorol is, amiért nagyon büszke vagyok rá.

Benyargal a kapun, valószínűleg játszani fog. Kettesével szedi a lépcsőfokokat, aztán eltűnik a szemem elől.

Lehel érdeklődve fordul felém.

– Ma H-nap van, igaz?

Elmosolyodom. Lanával minden rendszeresen ismétlődő dolognak szeretünk kezdőbetűs napnevet adni. A H-nap a hajfestésé, a T-nap a tanulós szombatunk, az S-napok pedig azok a péntek délutánok, amikor a kedvenc sorozatainkat nézzük.

– Igen, nemsokára átjön – bólintok. – Te mit csinálsz ma?

- B-nap van - feleli, majd a kérdő pillantásomat látva hozzáteszi. - Bevásárlás.

- Á - biccentek. - Jól hangzik.

- Pedig nem az - sóhajt. - Szüleim korabeli anyák próbálnak összehozni a szingli lányakkal a boros polcsor mellett.

- Miért pont az alkoholoknál vadásznak a lehetséges vejükre?

- Nem tudom. Talán ott számítanak eltévelyedett negyvenes pasikra? - tippel Lehel.

- Ez tök előítéletes. Rád például tuti hamarabb le lehetne csapni a sajtputnál.

- Túl jól ismersz - vigyorodik el. - Ha ráakadok, mondjuk, egy áfonyás-mézes kecskesajtra, onnantól megszűnik körülöttem a világ.

Nevetve kikapcsolom az övemet, miközben lelki szemeim előtt megjelenik Lehel, ahogyan teljes eksztázisban sajtot válogat a következő heti menüötletéhez.

- Még nem mondtad, mihez kezdesz most, hogy össze kell dolgoznod az ősellenségeddel - szól utánam, miután kiszállok az autóból. Becsukom az ajtót, és lehajolva benézek az ablakon.

- Elásom magam.

Kiszélesedik a mosolya.

- Érettségiig aligha - mondja, mire megint elvigyorodom.

- Köszí a fuvart! - intek. - Meg a fincsi vacsit is. És hajrá a B-napon!

– A héten lehetőleg már ne lökj be senkit semmilyen tóba
– búcsúzik, aztán már izzítja is a motort, és elhajt.

Sebi nyitva hagyta nekem a kaput, így követem a lépcsőházon át. Egyikünk sem jár lifttel, mert csak a harmadikon lakunk, de például Koli az első emeletre is képes lifttel menni.

Megmászom a lapos, szürke lépcsőket, a gondolataimba temetkezve hallgatom a házunk jól ismert zajait. Kulcszörgés és porszívózás szűrődik fel az elsőről, a másodikról pedig Kati néni indul meg egy zacskó szeméttel az alsó szintre.

– Jó estét kívánok! – húzódok oldalra a folyosón, hogy elférjen. – Levigyem magának?

– Jaj, szia, Szofikám! – mosolyog. Hetven körül lehet, jó erőben van, csak a nemrég végzett térdműtétje nehezíti egy kicsit a mozgását. – Nem, köszönöm, liftezem. Ennyi mozgás igazán szükséges.

– Rendben – viszonzom a mosolyát, és hívom a liftet. – Szóljon, ha tudok valamiben segíteni. Szívesen leviszem Masnit sétálni.

Kati néni yorkija mintha csak az ajtóban hallgatózna, a nevének említésére kaparni kezdi belülről.

– Köszönöm, drágám, szavadon foglak.

A lift ajtaja csendesen kinyílik, Kati néni pedig bebiceg, úgyhogy folytatom az utamat a harmadikra.

A lakásunk a lépcsővel szemben, jobb felől nyílik. Az előszobában kibújok a cipőmből, de nem bajlódom azzal, hogy kikössem a fűzöt. A sarkamra lépve kirángatom belőle

a lábamat, majd felakasztom a kabátomat, és a konyhába megyek. Amerikai konyhás a lakás, egy kis folyosóról két másik szoba nyílik: először az enyém, aztán beljebb, a sarokban Sebié.

A konyhában készítek egy mangós-citromleves szörpöt, aztán elvonulok a szobámba. Az íróasztalomon a nyitva hagyott tankönyveim emlékeztetnek rá, hogy bár délután, vacsi előtt már tanultam, azért még akad átnézendő tananyag holnapra. A nagypapám hangja azonban erősebb a fejemben, miszerint evés után egy órát kötelezően pihenni és emésztetni kell. Nagyapa tuti eldobja az agyát, ha megtudja, hogy közös munkára akarnak kényszeríteni a CC-sekkel.

Sebi ugyanazt a dallamot zongorázza negyedszerre, ezért felteszem a fejhallgatómat, és kezemben a focilabdámmal az erkélyajtóhoz lépek. Saroklakásunk van, így az erkély egybenyitott, két oldalról is körbeöleli a helyiségeket. A nappaliból, a konyhából, Sebi szobájából és az enyémből is ki lehet jönni. Egyedül anyáék hálójából nem, mert az a lakás másik felén található, az előszobából nyílik.

Elnézek az erkélyről a távolba, és élvezem a márciusi hűvös, de már nem csípősen hideg levegőt. A Balaton-part több mint egy kilométerre van, de a szintkülönbségnek és az emeletes háznak hála a városból is picit rálátni.

Ledobom magam a székre, és lábamat a korlátnak támasztom. Forgatni kezdem a kezemben a bőrlabdát, lehunyom a szemem, és mélyen beszívom a balatoni levegő friss, kissé hínáros illatát.

Nem akarok együtt dolgozni a CC-vel. Ez konkrétan szerepelt is a top hármás listámon arról, hogy mi a legrosszabb, ami megtörténhet velem az életben. Egyáltalán hogy juthatott ilyesmi Erdélyi eszébe? Egy verőfényes szerda délelőtt, amikor a tanórák alatt kicsit elcsendesedett a sulis, az asztalánál kávézgatva sorra vette a legabszurdabb lehetőségeket, és ördögi vigyorral az arcán kiválasztotta a legbrutálisabbat? *Ezt nektek, bosszantó kis kölkök!*

Alapvetően a sulink diákönkormányzati magja hasonló a Cinczáréhoz, lévén a testvériskolai szerep. Van egy elnök, egy elnökhelyettes, az adminisztratív és költségvetési feladatokkal megbízott titkár, egy program-, valamint egy médiafelelős (ő kezeli a DÖK közösségimédia-felületeit és az e-maileket is). Nálunk a magban mindenki a harmadik vagy negyedik évét tapossa a gimiben. Amennyire én tudom, a CC magjában nincs tizenkettedikes, viszont a titkáruk és a programfelelősük tizedikes.

Az elnökön kívül a mag tagjait a képviselők választják. Az elnökválasztás során viszont pályázatot kell írni, és ott minden diák szavazhat (persze nem mindenkit érdekel és motivál ez az egész). Egyébként is, ahány iskola, annyi DÖK: sok helyen aktív szerepe van a diákönkormányzati tagoknak és tevékenységeiknek, míg máshol a tanulók nagyobb része a diákelnököket sem ismeri.

Én tizedikesként azért indultam a diákelnökválasztáson, mert elsős koromban az akkori vezetéskor azt éreztem, bizonyos érdekeket nem képviselnek eléggé. Sok ötletem volt, bár a megvalósításhoz kevésbé értettem, de a

megválasztásom után a felsőbb éves DÖK-tagok rengeteget segítettek.

A beiktatásomat követő intézkedéseim egyike a panaszláda bevezetése volt. Egészen addig ez úgy működött, hogy az osztályképviselők havonta egyszer előterjeszthették az osztálytársaikat érintő ügyeket a gyűlésen. Ez egy szuper ötlet volt, hiszen mi, diákok tudjuk legjobban megfogalmazni, ha valami nem komfortos vagy nem működik a suliban. Csakhogy hamar észrevettem, sokan nem merik személyesen felvállalni a nehézségeket, pláne ha eleve nem ápolnak jó vagy közeli viszonyt az osztályuk képviselőivel.

Innen jött a panaszláda ötlete, amit Lanával találtunk ki: így mindenki anonim módon, védett, biztonságos körülmények között adhat hangot az észrevételeinek és igényeinek. Persze, nyilván ezt is eltrollkodják néhányan, akiknek a névtelenség bátorságot ad, hogy hülyeségeket dobjanak be, de rengeteg tényleges panasz és hasznos visszajelzés is érkezik.

Miután ennek köszönhetően számos javaslat érkezett a gólyatáborra, tizedikes koromban sikerült megreformálnunk az egészet. A kínos vagy megalázó feladatokkal kezdtünk, és azzal a ténnyel, hogy sokan nem akarnak szerepelni, ami szívük joga. A gólyatábor célja nem a felsőbb évesek erőfitogtatása, hanem az elsősök egymással és az iskolával való megismerkedésének elősegítése valamilyen kreatív és mindenképpen szórakoztató módon. Ha szoronganak közben (velem is

előfordult), vagy kifejezetten rosszul érzik magukat, az semmit nem használ. Úgy is lehet vicces, kihívásokkal teli egy gólyatábor, ha közben minél többen jól érzik magukat.

Az idei egyik legnagyobb intézkedésünk a menzai étkezés újragondolása volt. Talán ez a leginkább elhúzódo és legnehezebben végigvihető feladat, amivel a lassan kétévnyi elnökségem alatt dolgom akadt. Ebbe a témába ugyanis erőteljesen be kellett vonnunk a tanárokat és a vezetőséget is. A célunk (egy budapesti iskola mintájára) olyan étkeztetés kialakítása volt, ahol nem két menü közül, hanem több fogásból válogathatnak a diákok. Ez egyrészt kedvez az ételallergiásoknak, a glutén- és laktózérzékenyeknek, valamint a speciális étrendűeknek is. Emellett bizonyíthatóan csökkent vele az ételhulladék mennyisége, és növekedett a menzán étkező diákok száma (a gyorskaját vagy cukros péksütit fogyasztók helyett rendszeren ebédelők aránya).

A jelenlegi diákönkormányzatunk azzal a legfontosabb céllal működik, hogy képviseljük a tanulók érdekeit, most mégis azt kell mondanunk jövő hétfőn a DÖK-gyűlésen, hogy *bocs, srácok. Tudom, hogy eddig utáltuk a CC-t, de itt az ideje félretenni a versengést...*

Elhallgat a zene a fülemben, a csengőhangom veszi át a helyét, ezért eleresztem a labdát, és kirángatom a zsebemből a mobilomat. A saját kacskintós szelfimmel nézek farkasszemet, ami azt jelenti, hogy Lana hív. Az ő telefonjában meg egy ehhez hasonló fotó villan fel róla, amikor én hívom.

Végighúzó a képernyőn az ujjamat, és fogadom a videóhívást.

- Szia, Fifi! - szól bele jókedvűen. - Fél perc, és ott vagyunk.

Még a kilencedikes gólyatáborban barátkoztunk össze a vonaton, úgy, ahogy minden jóra való barátság kezdődni szokott: egymás után használtuk a mosdót. Amikor odaérkeztem, Lana épp kilépett a kis helyiségből, és közölte, hogy szerinte, ha jót akarok, keressék egy másik vécét, mert valaki előttünk nem tanulta meg rendesen használni a locsolóját, és nemcsak az ülőke és a padló, de még a fal is pisis. Erre rávágtam, hogy szerintem Henrik lehetett az, mert láttam, ő ment be közvetlenül azelőtt, hogy a vonat egy nagyot döccent volna. Lana összehúzott szemekkel nézett új osztálytársunk, Henrik irányába, majd közölte, hogy akkor most megy, és elmagyarázza neki, hogyan illik magunk után takarítani. Henrik szegény valószínűleg így is éppen eléggé feszengett (ki tudja, mi je lett még pisis odabent), ezért elkaptam Lana karját, és azt ajánlottam, fedezzük inkább. Lana végül átült Kolihoz és hozzám egy négyesbe, aztán ahogy mondani szokás, a többi már történelem.

- Okés, várlak titeket! - hagyom el az erkélyt, majd a kaputelefonhoz lépek az előszobában. Alig telik el tíz másodperc, már cseng is, én pedig automatikusan megnyomom a gombot.

Nem várom meg, hogy felérjen, már nyitom az ajtót. Koli *mindig* lifttel érkezik, de Lana rendszerint lépcsőzik, pláne

most, amikor nem is egyedül jön.

Először Dean ér fel, Lana labradorja, őt követi a barátnőm, kezében Logannel, a tavas incidensben is aktív szerepet vállaló corgival. A sort pedig Jess, a négyéves középtermetű snaucerkeverék zárja, aki szemmel láthatólag szívesebben jött volna lifttel.

Mindegyiket menhelyről fogadták örökbe. Lana hatalmas *Szívek szállodája*-rajongó, Rory pasijai után nevezte el a kutyusait, úgyhogy tavaly nyáron együtt is megnéztük az összes évadot.

Berobbannak a lakásba, Dean rögtön Sebit keresi, hogy a kezébe nyomja a botot, amit az utcáról hozott fel. Az öcsémnek nem kell kétszer mondani, rajong a kutyákért, így Deannek máris megvan a bébiszittere. Nemegyszer voltunk már tanúja annak is, hogy Sebi zongorázott neki, a kutyus pedig vonyítva próbálta utánozni a hangokat.

Logan először a kanapéra telepszik, míg Jess keres magának egy csendes, eldugott helyet a nappali és a konyha között lévő étkezőasztal alatt.

Lanával a fürdőbe megyünk, hogy nekilássunk a hajfestésnek, a szeparációs szorongással küzdő Logan pedig szokás szerint követ minket, hogy mindenképpen egy helyiségben tartózkodhasson a gazdájával.

- Van valami ötleted, hogyan ússzuk meg a *motivációs együttműködést* a CC-vel? - érdeklődik Lana, miközben felveszi Logant, de a kutyus máris elszántan próbál lemászni az öléből. Mindig ezt csinálja, velünk akar lenni, de azért nem *túl* közel.

A DÖK-magos chatcsoportban szinte azonnal megosztottam az igazgatónőnél történeteket. Még nem látta mindenki, mert Koli ma délután a médiaklubban kezdett, utána meg a nővérével, Tinivel találkozott. A másik unokatesóm, aki amúgy Krisztina, huszonhárom éves, a negyedik évét csinálja a jogi karon, és csak ritkán látogat haza az egyetemről, ezért Koli ilyenkor minden figyelmét neki szenteli.

– És mit mondott anyukád? – folytatja a kérdezősködést Lana. Közben leteszem az általa vásárolt cuccokat a kád szélére, majd behúzem a fürdőszobai bambuszsámlit a helyiség közepére.

– Hogy ne nyomjunk annyi citromot a halra, Lehel szerint pedig ha lenyúljuk egymás báli partnerét, az akár békekötéshez is vezethet.

Lana néhány másodpercig némán hallgat, de még Logan is megdermed a menekülőútja közepette.

– Ez kicsit zavaros. Anyudat még értem, de mi ez a báli dolog?

Röviden vázolom neki Lehel kérdéses alapokon álló sztoriját, amit figyelmesen hallgat (Logan időközben elveszíti az érdeklődését). Mivel a barátnőm bármibe képes bármit belelátni, kíváncsian várom a reakcióját.

– Szerintem ha lenne ilyen sztori, arról már tudnánk – vélekedik. – Erdélyi biztosan kérkedett volna vele, amikor kiszabta büntetésként a *motivációs együttműködést*. Vagy talán szándékosan titkolják – jut hirtelen eszébe. – Talán nem akarnak akkora békét a két suliközött, aminek a végén

Erdélyi gyerekének keresztapja az idősebb Szalkay lesz. Egy kis nyugalomra vágnak, de azért nem vinnék túlzásba sem.

Leteszi a kutyust a földre, ezért hozok a szobámból egy párnát, de Logan addigra már kényelmesen elhelyezkedik a zuhanyzó előtti kilépőn.

- Közös munkára kényszeríteni a két diákönkormányzatot már így is több mint túlzás - jegyzem meg.

Lana helyeslően hümmög, miközben nekilát fésülni. A hajfestés nem akkora dolog, Lana sötétbarna haja rövid, és csak a frufuját festjük be havonta lilára. Jól áll neki, kettőnk helyett is hordja, mert én tökéletesen elvagyok az egyszerű, hosszú, hullámos hajammal, amit rendszerint amúgy is copfba fogok.

- Erdélyiben nem vagyok biztos, de Mr. Szalkay tuti a mi oldalunkon áll - teszi le a hajkefét Lana, és a fésűért nyúl, hogy elválassza a befestendő tincseket a többitől.

- Hát, nem tudom, ő mégiscsak a Cinczár igazgatója - tűnődöm. - Szerintem nála még Erdélyi is inkább a mi oldalunkon van.

- Úgy értem, hogy a hadban állásról való gondolkodásunk egyezik - javítja ki magát Lana, mire egyetértően biccentek.

- Ja. Tekintve, hogy ő is Szalkay, nem hiszem, hogy a béke oldalán lenne.

- Egy dögös Szalkay - helyesel Lana.

Elejtem a hajcsatot, és miután a földre pottyan, becsúszik a mosógép alá. Logan érdeklődve felemeli a fejét, ezért sietve lehajolok, hogy még előtte kiszedjem. Csakhogy a mozdulat közben a könyökömmel leverem az öblítősflakont, ami kis híján a fejemre pottyan.

Amikor megvan a csat, és az öblítő is ismét a helyén, fintorogva egyenesedem ki.

- Légyszi, ne mondd az ellenségünkre, hogy dögös.

- Jól van, velem lehet tárgyalni - vigyorog Lana beleegyezően. - Csak a fiatalabbra nem mondhatom, vagy az idősebbre sem?

- Ha nem túl nagy kérés, akkor semelyik CC-sre.

- Attól még, hogy van szemem, és látom, ha valaki jól néz ki, lehet az ellenségem - érvel. - Például ha a világtörténelem legdögösebb CC-se hívna randira, akkor is nemet mondanék.

Nem mintha rá akarnám erőltetni a saját akaratomat vagy gondolkodásmódomat Lanára, azért örülök, hogy egyformán vélekedünk a témáról.

- És mit mondunk majd a többieknek a gyűlésen? Úgy volt, hogy a majálist fogjuk szervezni...

- Fogalmam sincs - hunyom le a szemem, és a csempézett falnak dőlök. - Azt hiszem, egyelőre még ne mondjunk semmit. Hátha sikerül holnap beszélnem Erdélyivel. Amúgy sem tisztázták, hogy például mit értenek pontosan *együttműködés* és *közös* programok alatt.

- Menjünk együtt! - veti fel Lana, és ismét előrefordul a tükör felé, festésre készen. - Van pár trükk a tarsolyomban!

Talán észérvekkkel visszatéríthetjük a jóasszonyt a helyes útra.

Elmosolyodom.

– Észérvekkel, mi?

– Figyelj, a következő gyűlés hétfőn lesz – veszi át a kezemből a csatokat, és két oldalra tűzi a barnán maradó tincseit. – Addig van még két sulidélután, egy hétvége, két fociedzés, neked egy matekdolgozat, nekem angol-, ja és egy házibuli. Csak kitalálunk valamit!

A színes csíkos pulcsijára törülközőt teríték, aztán mély levegőt veszek, és elszántan bölintok.

– Nem vagyok meggyőzve róla, hogy ezek mind a hasznunkra lesznek, de amit lehet, azt a javunkra fordítunk!

Mert nincs az az isten, hogy a Földváry együttműködjön a Cinczárral és Szalkay Arisztiddel.

5. FEJEZET

Április 1., péntek

Lanával csütörtökön és pénteken is kitartóan próbálkozunk Erdélyinél, de semmi eredménnyel. Mert hát lássuk be, az „örüljete, hogy ennyivel megúsztátok” válasz aligha nevezhető annak. Egyáltalán mi az, hogy megúsztuk? És főleg, hogy érti, hogy *ennyivel*?

A CC-vel összefogás a lehető legrosszabb büntetés, amit csak kiszabhattak ránk, és ezzel Erdélyi is tökéletesen tisztában van. Különben nem nevezné *motivációs együttműködésnek*.

Az a gond, hogy bár az igazgatónőnk alapvetően nem rajongója a Cinczárnak (az idősebb Szalkaynak már inkább, és bár részemről ez sem elfogadható, Lana azt mondja, abból kiindulva, hogy Erdélyi szingli és nem vak nőnemű lény, valahol érthető), de a rivalizálásunknak sem.

Kilencedikes koromban még nem ő volt az igazgató, Baksát váltotta, aki viszont eléggé belelovalta magát a Földy CC elleni győzelmeibe. Erdélyi ezzel szemben sosem buzdított minket versengésre. És most hiába érvelünk, semmi sem használ. Se a történelmünk, se a hagyományaink, se az érzéseink nem érnek célt nála.

Péntek délután fel kell függesztenünk a könyörgőhadjáratunkat, mert délelőtt váratlanul egy nagyobb vihar söpör végig Keszthelyen. A Balaton felől érkezik, a száz km/órás szél és a temérdek eső miatt másodfokú viharjelzést adnak ki.

Mire egy körül elcsitul, kisebb káoszt, hatalmas mennyiségű medréből kitért vizet és partra sodort hordalékot hagy maga után.

Órák után önkénteseket toborzunk a suliban, majd kivonulunk a Városi Strandra segíteni a tűzoltóknak és a helyieknek. Minden csupa sár, víz és hordalék, így gyorsan csatlakozunk is a már ott dolgozókhöz, akik kiosztják a feladatainkat. Szerencsére úgy fest, a vihar nem okozott helyrehozhatatlan károkat, messze nem volt akkora a Balaton kilengése, mint például 2007-ben. Az eligazítást követően a földys önkéntesek felét a parti bódékhoz irányítják helyreállítani az ott keletkezett károkat, a másik fele pedig nekilát eltakarítani a hordalékot és a szemetet a partról.

Van velünk néhány alsóbb éves, és ketten az évfolyamunkról, ezért kisebb csoportokra bomlunk. Lanával és az egyik franciafaktos évfolyamtársammal és DÖK-társunkkal, Nórival nekilátunk a takarításnak. A partra sodort vízínövények poshadt szagot árasztanak, de gumicsizmát és gumikesztyűt húztunk, úgyhogy nincs gond.

Fél óra elteltével Molli is besegít nekünk, így Nóri inkább átmegy egy másik csapathoz a part menti bódéknál, ahol

kevesebben vannak.

- Ez az egész annyira nevetséges! - öntök egy újabb lapátnyi hínárt és törött fadarabot a zsákba, amit Lana tart.

- A hordaléklapátolás? - kérdez vissza zavarodottan.

- Dehogy! - rázom a fejem. - Az *együttműködés*.

Mivel egyelőre csak a magtagok tudnak a dologról, ezért amíg Nóri itt volt, nem hozhattam szóba.

- Molli, te már negyedik éve vagy a diákönkormányzat tagja - fordulok az elnökhelyettesünk felé, aki éppen egy gyűrűt emel fel a homokból, és érdeklődve vizslatja.

- Viktoriánus stílusú - állapítja meg.

- Kérlek, láss el a sokévnnyi, bölcs DÖK-ös tapasztalatoddal! - kérem.

- Talán eljegyzési gyűrű lehet? - tisztogatja meg kesztyűs ujjaival az ékszer, majd a tenyerébe fekteti. A haját szokás szerint kócos kontyba fogta, még egy ceruza is kiáll belőle, amit valószínűleg tanulás után benne felejtett.

- Molli, légy szíves! - fogom könnyörgőre, ami végre hatásos, mert rám emeli a tekintetét.

- Nézd, amióta a suliba jöttem, te vagy a második diákelnök, akivel együtt dolgozom. - Várakozásteljesen bólogatok. - Az elődöd sosem kímélte a CC-t, sőt éppen ő emelte még magasabb szintre az ellenségeskedést a két suliközött.

Hát igen, az előző elnökünk, Ervin sok indulatot elszabadított azzal, hogy lenyúlta azt a bizonyos sportkupát a CC-től.

- Én tényleg igyekszem jól csinálni és fejlődni - kapaszkodom a seprúmbe. - Eddig azt gondoltam, a rivalizálásunk tök okés, de most ha nem hagyjuk abba, bajba kerülünk.

- Ez nem rólad és a kis Szalkayról szól - ingatja a fejét Molli. - Mint azt ti is tudjátok, Baksa igazgatóként helyeselte és buzdította az iskolánkat és a DÖK-ösöket a versengésre, míg Erdélyi nem különösebben helyeselte, inkább csak annyiban hagyta az ügyet.

Türelmesen hallgatom, hova akar kilyukadni, de nem folytatja. Bekötünk egy megtelt zsákot, majd Lana érdeklődve emeli fel a fejét.

- Úgy érted, talán csak várt az adódó lehetőségre, hogy beszüntethesse ezt az egészet?

- Szerintem egyszerűen csak most telt be a vezetőségnél az a pohár, amibe már száz éve csepegtették az anyagot - vándorol vissza Molli tekintete az ékszerre, majd megszólít egy mellettünk elhaladó idős nőt. - Elnézést, véletlenül nem a magáé ez a gyűrű?

A hölgy meglepetten rázza a fejét, és már megy is tovább. Molli ismét felém fordul.

- Szerintem jó elnök vagy, Szofi. Szíved-lelked beleadod, és mindig a diákok érdekeit tartod szem előtt, de ezzel most nem tudsz mit csinálni - húzza elő a telefonját, és lő egy fotót a gyűrűről. - Egyébként pedig senki nem mondta, hogy teljesen abba kellene hagynunk a versengést.

- Mit csinálsz? - érdeklődik Lana a napszemüvegének lencséjén keresztül figyelve az elnökhelyettesünket.

– Felteszem a gyűrűt egy Facebook-csoportba.

– Az „Elhagytam a viktoriánus kori gyűrűmet” csoportba? Biztosan hemzsegnek benne a 200 éves tagok – vigyorog Lana feltűrve a piros esőkabátjának ujját.

– Nem mondtam, hogy a viktoriánus korból származik, csak hogy olyan a stílusa. Első körben fellövöm a keszthelyi lakosok csoportjába, aztán majd szélesítem a keresést, ha nem akad gazdájára – csúsztatja a zsebébe az ékszert Molli.

Csodálom, mennyire hatékony a problémamegoldó képessége. Sokat tanultam tőle, mióta tagja lettem a diákönkormányzatnak, de tudom, hogy még hosszú út áll előttem. Egyszer megkérdeztem, miért nem pályázik az elnöki posztra, mire azt mondta, szeret helyettes lenni. Pláne most, hogy közeledik az utolsó éve, és egyre kevesebb a szabadideje. Már az önkéntesek vezetőjénél jár, és épp arról egyeztet vele, hogy elég zsákot hoztunk-e.

A gondolataimba temetkezve szorítom meg a seprűmet, hogy folytassam a part gatyába rázását. A strand sárga köves útját már sikeresen letisztítottuk, így Lanával elnézünk a Szigetfürdő felé is, ami egész Keszthelyen a legkedvencebb helyem. Még az 1800-as években emelték, lényegében egy vízre épített fürdőház, amit jó pár évvel ezelőtt fel is újítottak. A bejárata olyan, akár egy fából készült palota, az öltözőkabinok körül virágoskertek zöldellenek, esténként kivilágítva pedig még teljesebb a pompája.

Ez az én rejtekhelyem. Idejárok, amikor szeretnék egyedül lenni, de van, hogy idejövök tanulni, gondolkodni,

vagy akár olvasni. Van egy kedvenc padom is, amire most épp két ázott zsebkendőcafát tapad. Innen egyenesen az óriáskerékre és a mellette elterülő partszakaszra látni, bár az óriáskereket csak jövő héten fogják felállítani. Rendszerint kora tavasztól szeptember végéig ott van, és bár még soha nem ültem rajta, szeretem a fényeit.

Összegyűjtöm a zsepiket, majd itt is felsöprünk. Miután végeztünk, mély levegőt veszek, mert ezen a békés helyen úgy érzem, minden el fog rendeződni. Megtaláljuk azt a megoldást, ami a legjobb az iskolánknak, és nem lesz itt semmi baj...

Na, álljunk csak meg! A szemem sarkából észreveszem a felém közeledő két srácot, és a békeérzetem menten elillan.

– Mit kerestek itt? – fonom karba a kezem.

A Városi Strand és a Szigetfürdő a mi területünk, az ilyen helyzetekre az elődeink előrelátóan felosztották a várost. A CC-sekhez a Libás strand tartozik, ami nagyjából két kilométerre van innen, a CC irányába.

Arisz szájának sarka fölényesen felfelé mozdul.

– Miután kipucoltuk a Libást, bátorkodtunk elindulni errefelé, hogy *segítsünk* a lassabban haladóknak. – Vontatottan beszél, a hanghordozása kimért, és totál lekezelő.

– Kösz, de boldogulunk nélkületek is – billentem oldalra a fejem, és végigmérem. – Sőt most, hogy itt vagytok, csak növekedett a szemét mennyisége.

Nem zavartatja magát, bosszantóan derűs hangon válaszol.

– Nem fogunk lelécelni, csak mert nektek túl gyors a tempónk.

A titkáruk, Simon áll mögötte, kezében a bőrborítású noteszával. Sosem láttam még a jegyzetfüzete nélkül, bár az is igaz, hogy nem is szoktunk olyan helyzetekben együtt lógni, amikor meglehetősen furcsa lenne szorongatnia. Most épp felém tartja: egy szépen vezetett táblázatot látok, ami szerint Arisz már öt szemeteszsáknyi hordalékot összeszedett, és három elkószált kisgyerek szüleit is megtalálta.

Elfintorodom, mert egy részem örül annak, hogy a partnak azon a felén máris rendeződtek a város dolgai, ugyanakkor én még csak három zsáknál járok.

– 52-51 ide, Réomás – búcsúzik Arisz.

– Most vagyunk egálban – javítom ki a hátát bámulva. Nem fordul felém, a válla felett szól vissza.

– A húsgombócincidens nem számít.

6. FEJEZET

Április 2., szombat

Szombat estére kétségbeesetten veszem tudomásul, hogy talán nincs menekvés.

– Mindennek vége – jegyzem meg csüggedten, miközben Lanával átszeljük az úttestet. Egy olyan házibuliba tartunk, amiről nem sokat tudok, csak hogy Lanán keresztül hívtak meg minket. Meg azt, hogy ránk fér egy kis kikapcsolódás.

– Badarság – vágja rá, és megigazítja a frissen festett lila frufuját.

– Hétfő délután a többiek szemébe kell néznünk, és azt mondanunk: mától összedolgozunk a Cinczárral. – Megborzongok, és a tenyerembe temetem az arcomat. – Ez igenis felér egy világvégével.

– Badarság – mondja megint.

Rápillantok, hogy esetleg azért akadt-e be nála a lemez, mert a telóját bújja, vagy meglátott egy helyes srácot, akivel épp szemez, de a napszemüvegének sötét lencséje felett egyenesen engem néz.

– Ismered a mondást, hogy az ellenséged ellensége a barátod?

– Igen, de hogy jön ez ide? Szalkay Arisztid meg a Cinczár egy az egyben az ellenségeink – értetlenkedem.

- Várj, nem ezt akartam. Hanem azt a másik ellenségeset.
- Hogy minden ellenség barátként indul?
- Nem. Ez Taylor Swift?

- *The Archer* - bólintok, és a copfomat megigazítva tippelgetek tovább. - Akkor arra gondoltál, hogy járj kedvében a barátaidnak, de még inkább az ellenségeidnek?

- Ilyen is van? - néz vissza rám csodálkozva.

- Persze. Ez *A Keresztapa*. - Nagypapa szereti ezt a filmet, ezért már többször is megnéztük együtt, amikor adták a tévében. Tovább próbálkozom. - Tartsd magadhoz közel az ellenségeid?

Lana elem pozicionálja magát, és hátrafelé lépkedve lelkesen csettint.

- Ez lesz az!

- Alapjában véve majdnem a keresztapás - vigyorgok.

- Mindegy - legyint, és közelebb hajol. - Az a lényeg, hogy talán jól is elsülhet, ha összeállunk a CC-vel.

Hitetlenkedve torpanok meg, hátha csak félrehallottam.

- Tényleg azt mondtad, hogy jól?

- Úgy értem, *nekünk* jól - pontosít, majd előrefordulva folytatja az utat. - A diákönkormányzatunknak jól. A Földvárynak jól. A földys diákoknak...

- Oké, oké, vágom! - tartom fel a kezem, amikor belépünk a vasútállomástól csak három utcával feljebb lévő kertés ház ajtaján.

Odabent hangosan szól a zene, és azonnal felismerem Taylor Swift *Cruel Summer* dalát. Érdeklődve pillantok körbe, de elsőre szinte csak ismeretlen arcokat látok.

Egy srác és egy lány hozzánk lépnek, a srác kérdés nélkül a kezünkbe nyom két üres poharat, a lány pedig elhadarja, mit merre találunk a házban. Mielőtt bemutatkozhatnánk, már tovább is állnak, mert újabb csapat érkezik mögöttünk, akiket szintén instruálni kell. Az előszobai fogas már tömve van, de azért némi küzdelem árán sikerül felakasztani a kabátunkat.

Ritkán járunk ekkora házibuliba. Általában kisebb összejöveteleken szoktunk részt venni, földys bulikon, évfolyamszinten vagy csak szűk baráti körben. Az előszobában nyilvánvalóan útban vagyunk, úgyhogy a nappali felé vesszük az irányt. A helyiség zsúfolt, de sikerül átfurakodnunk a kanapé és egy csapat diák között, mire eljutunk egy lépcsőig, ahol már kényelmesebben elférünk. Koli azt ígérte, később ő is jön, de előtte még a nővérel találkozik.

– Szóval, kinek a bulija is ez? – tűnődöm forgolódva, hátha felfedezek valami árulkodó jelet vagy egy ismerős földvárys diákot.

Az étkezőasztalon nyitott pizzásdobozok hevernek, a nappaliban megy a tévé, azon keresztül a zene. Gondolom, így mindenki kedvére betehet, amit akar, ami jó taktika, ha sok a vendég és a különböző zenei ízlés.

– Valami srácé a Lantosból.

Semmi meglepő nincs abban, hogy Lana nem járt jobban utána a dolognak. A városban nincs olyan esemény, amiről ne tudna, nem véletlenül lett a Földy programfelelőse. Ugyanakkor a bulikkal kapcsolatban rendszerint

megelégszik azzal az egy infóval, hogy *hol* lesznek, mert elmondása szerint ez már bőven elég ahhoz, hogy *ott* legyünk.

A zene Taylorról Jason Derulóra vált, amit néhányan örömteli kiáltással díjaznak. Keszthelyen csak három középiskola működik, a Földy, a CC és a Lantos. Ez utóbbiról korlátozott az ismeretünk. Olyanokat tudunk, hogy szakgimnázium, eredményes a kosárcsapata, és a diákönkormányzattal is jó viszonyt ápoltunk az elmúlt években. A legfrissebb információim szerint a CC igazgatójának van némi nézeteltérése a Lantos igazgatójával, de ez független tőlünk.

Jófejségnek tartom a részükről, hogy meghívtak minket is a bulijukba. Egy jó kapcsolatot meg kell alapozni, aztán ápolni. Nem gyakran kellett eddig együttműködnünk a diákelnökükkel, de amikor igen, zökkenőmentesen ment a dolog (tavalyelőtt például közös városi megemlékezést szerveztünk október hatodikára).

- Figyelj - fordulok Lana felé, visszakanyarodva a korábbi témához, de most már nem csak a zene szól. A nappaliban álló csoport elkezd énekelni a *Savage Love*-ot, ezért próbálok hangosabban beszélni, hogy a barátnőm hallja is, amit mondok. - Értékelem a lelkesítésed, de nem kellene mégis inkább lemondanunk a DÖK-ös pozíciónkról, mint hogy összeálljunk Arisztidékkel?

- Jó gondolat, Rémálom! - csendül fel a hátam mögött egy gúnyos hang, és nem is kell látnom Lana fintorgó arcát ahhoz, hogy tudjam, ki áll mögöttem.

Lassan fordulok meg, és hagyom, hogy kiüljenek az arcomra az érzelmeim. Arisz nincs egyedül, mellette megint itt van Simon is, kezében az elengedhetetlen jegyzetfüzetével.

Arisz nem izgatja magát a grimaszom láttán, előzékenyen elmosolyodik.

– Maximálisan támogatlak a lemondásodban – biccent, és észreveszem, hogy rágózik. – Ha erről van szó, nagyon *együtműködő* tudok lenni.

Azonnal felvillanyozódom, és életem alakítására készülök.

– Mit keresel itt, Rágó? – eresztem le a vállaimat unottan.
– Ó, várj, tudom! Itt emberek szórakoznak, *ergo* van mit tönkretenned.

Zavartanul mosolyogva dugja zsebre a kezét.

– Én sem hittem, hogy te itt leszel, tekintve, hogy tudod... – Közelebb hajol, mintha valami bizalmasat készülné megosztani, de szándékosan olyan hangosan beszél, hogy mindenki más is hallja –, nem éppen társaságba illő a személyiséged.

– Nem csoda, hogy korábban nem buliztunk együtt – értek egyet. – A te személyiséged biztosan nem illik az én társaságomba.

– Azért nem bulizunk együtt, mert téged senki nem hívna meg szívesen.

– Szerintem meg azért nem buliztok *együtt*, mert senki nem hívna meg mindkettőtöket *ugyanoda*.

Elhallgat a zene, és Arisszal egyszerre kapjuk a fejünket a rideg hang irányába. Az emeletre vezető fehér lépcsőn egy tejfölszőke hajú srác áll. A haját szorosán hátrafésülve lezselézte, amiről azonnal Draco jut eszembe az első *Harry Potter*-filmből. A hasonlóságot leszámítva nem ismerős. Egy lány és egy másik fiú tűnik fel mögötte, de mindketten jó egy méterrel hátrébb állnak meg. A lányt ismerem, Noémi az, a Lantos diákönkormányzatának titkára. Biccent felénk, aztán nem foglalkozik többet velünk, máris a telefonját bújja. A mellette álló srác tekintete viszont egyenesen az enyémbe fúródik. Ő is ismerős, az NBA-logós pólójából arra tippelek, hogy talán a kosárcsapatuk tagja lehet.

A nappaliban visszanyomják a zenét, de sokkal halkabban szól, mint korábban, és az az érzésem, hogy mindenki minket figyel. A tekintetem visszavándorol a lépcsőn álló szőke fiúra.

– Ez ki? – Arisz Simont kérdezi, tehát ő sem tud többet. Mozdulatlanul fülelek, hátha a CC titkárától én is többet megtudhatok.

– Sá-ságvári Ármin, a La-lantos frissen megválasztott diákelnöke – dadogja halkán Simon, megigazítva fémkeretes szemüvegét.

Arisz a szemöldökét felvonva végigméri Ármint.

Csak pislogok. Új diákelnök? Mégis hogyan? Hiszen április van, és csak októberben lesz esedékes a választás...

– Milyen Lángos? – szól hozzá a beszélgetéshez Mandics Roland, a CC programfelelőse, aki épp most ér át a szomszédos szobából.

Úgy fest, a CC-sek előttünk érkeztek, a kabátjukat már levették, a kezükben egy-egy pohár ital. Sőt, Mandicsnál egy szelet pizza is van, tányér nélkül.

– Lantos – javítja ki Ármin rezzenéstelen arccal.

– Kár, szeretem a lángost – veszi tudomásul csalódottan Mandics, majd összehajtogatja a vékony tésztájú pizzát, és úgy harap bele. Bent vagyunk, ő mégis bojtos kötött sapka alá rejtí vörösesbarna haját.

– A lángos tényleg jó – hümmögök, aztán rögtön megbánom, hogy egyetértettem egy CC-ssel.

Mandics felvont szemöldökkel méreget, de nem szól semmit.

– Egyszer ettünk egy spenótos-juhtúrósat a belvárosban, emlékszel? – lök oldalba a könyökével Lana. Az még kilencedikben volt, mielőtt megállapították volna a tejfehérje-érzékenységet, ezért ábrándosan felsóhajtok. Lana átszellemülten folytatja. – Az de jó volt! Kár, hogy bezárt. Persze valahol érthető is, mert ki eszik a városban lángost, amikor a parton is tehetné?

– Spenótos? – hördül fel Mandics olyan képpel, mintha Lana minimum azt mondta volna, szárított tücsköset ettünk.

– Ne is figyelj rájuk! – paskolja meg a vállát megértően Arisz. – Elég, ha mi tudjuk, hogy a jó öreg fokhagymás-tejfölös-sajtos verzió a legjobb.

– Meg vagy húzatva? – vitatkozom. – Sokkal jobban kijönnek az ízek, ha csak két feltéttel eszed, ezt mindenki tudja!

Arisz szívélyes mosollyal fordul felém.

– Bocs, de nem fogadok el tanácsot attól, aki spenóttal eszi a lángost.

Már épp vissza akarok vágni, hogy ez nem tanács volt, hanem tény, de igazából jobb is, ha nem fogadja meg, mert attól csak neki lesz rosszabb, amikor a Lantos új elnöke közbeszól.

– Továbbléphetnénk a lángostémán?

Nem emeli fel a hangját, mégis árad belőle valami erőteljesség. Hátraadja a titkárának a tabletet, majd elindul lefelé a lépcsőn. A másik két diáktársa nem követi, de ahogy oldalra sandítok, észreveszem, hogy fél szemmel tényleg szinte mindenki minket vizslat.

Ságvári Ármin közvetlenül velünk szemben áll meg. Inget visel, és egy hátára terített kardigánt, aminek az ujjába nem bújt bele. Feltűnik, hogy néhány centivel magasabb lehetek nála, ami talán zavarhatja is, mert észrevehetően kihúzza magát.

A testtartása elutasító, a kezét karba fonja a mellkasa előtt, a pillantása pedig minden, csak nem barátságos. A fejében megszólal egy vészjelző, mert ha a Lantosnak valóban új elnöke van, akkor érdemes óvatosnak maradnom. Az előző elnökükkel, Virággal jó viszonyt ápoltunk, és már az első találkozáskor tudtam, hogy egy húron pendülünk. Apa mindig mondja, hogy ne ítélek egyetlen, első benyomás alapján, ezért inkább nem veszek tudomást a rossz érzésemről.

Mosolyogva nyújtom a kezem.

– Weisz Szofi vagyok, a Földváry diákelnöke.

Ármin tekintete elidőzik a kinyújtott kezemen, de nem mozdul.

– Ó, pontosan tudom, kik vagytok – pillant végül fel. – Azért hívtalak meg titeket, mert érdekelt, igazak-e a rólatok keringő pletykák.

A nappaliból halk morajlás hangzik fel, többen összesúgnak, de nem értem, mit mondanak. A kezem még mindig ott lebeg kettőnk között, amitől kezdem kínosan érezni magamat. A torkomat köszörülve húzom vissza, és inkább zavartan a pulcsim zsebébe süllyesztem.

A szemem sarkából látom, hogy Lana az elmúlt néhány percben szerzett az üres poharába valami italt (ha tippelnem kéne, limonádét), és a szívószál végét rágcsálva járhatja a tekintetét közöttünk.

– A pletyka jó dolog – szólal meg, és hálás vagyok, amiért ő tud mit mondani. – A pletykáknak hála az ember egy csomó olyasmivel büszkélkedhet, amihez amúgy semmi köze.

Ármin nem értékeli a viccet, az arca változatlanul merev, ezért inkább taktikát váltok.

– Köszönjük a meghívást – próbálkozom valami formálissal, de a Lantos elnöke ezúttal már pillantásra sem méltat.

– Tudni akartam, mivel is állunk szemben, de még annyira sem leszek kihívás, mint vártam – közli. – Egyikőtök sem ellenfél nekünk.

A választ meg sem várva hátat fordít, és visszaindul a lépcső irányába. Észreveszem, hogy a kosarassrác megint engem néz, és amikor összeakad a tekintetünk, rám kacsint. Elkapom róla a pillantásom. A rózsaszín vászoncipőmet bámulom, a fejemben újra és újra lejátszva az imént lezajlott jelenetet. A Lantos előző elnökét, Virágot kedves és nyitott embernek ismertem meg, és tudom, hogy idén végez, de normális esetben az elnökválasztás ősszel zajlik, nem sokkal a tanévkezdést követően. Kivéve, ha a diákönkormányzat egy váratlan esemény következtében előre hozott elnökváltásra kényszerül.

A telefonom után nyúlok, hogy felhívjam Mollit, hátha tud erről valamit, de aztán mégis visszasüllyesztem a zsebembe. Ő nem szokta magában tartani a megszerzett információkat. Ha tudna valamit, már szólt volna róla.

Már épp sarkon fordulnék, hogy infó után kutassak, amikor jobbról meghallom a fojtott hangon zajló társalgást.

– A ta-tavaszi szünet előtt le-lezajlottak a választások, de nem csak az elnök lett új, meg-megreformálták a diákönkormányzatot. – Simon a telefonját bújja, szorosan Arisz és Mandics között állva.

– Mind az öt magtagot leváltották? – teszi fel azt a kérdést Mandics, ami bennem is azonnal megfogalmazódott. Leeresztem a kezem, és igyekszem nem túl feltűnően tovább hallgatózni.

– Nem, de a három végzőst igen.

– Talán ez a Ságvári gyerek intézett valamit – véli Arisz.

Az ujjaimat tördelve gondolkodom. Alapvetően eddig nem volt semmilyen nézeteltérésünk a Lantossal. Nem vettünk részt szervesen egymás életében, annyit kommunikáltunk, ami a két sulis zökkenőmentes egymás mellett létezését biztosította. Csak mert az új elnökkel nem alakult a legjobban az első találkozás, még nem kellene felrúgnunk a jó viszonyt...

Ármin után eredek, kettesével szedem a lépcsőfokokat, és az emeleti folyosón sikerül utolérnem.

- Szia, ismét! - köszönök zavartan, amikor várakozásteljesen végigmér.

A zene ide már csak tompán hallatszódik fel, nincs akkora közönségünk sem, így könnyebb összeszednem a gondolataimat.

- Izé, szóval örülök, hogy megismertelek. Virággal, az elődöddel jó kapcsolatot ápoltunk, úgyhogy ha van kedved, kedvetek - pontosítok a másik két tagra nézve -, újra nekifuthatnánk ennek a találkozásnak.

Próbálok nem foglalkozni azzal, mennyire érdektelen a pillantása. Bár itt lenne Molli is! Ő mindig tudja, mit kell mondani. Örülnék, ha itt lenne, ugyanakkor tudom, hogy jövőre már nem lesz tagja a diákönkormányzatunk magjának. Előre jelezte, hogy végzősként már nem szeretne ekkora szerepet vállalni. Éppen ezért még többet kell tanulnom és fejlődnöm, hogy ne támaszkodjak annyiszor rá.

Ármin nem válaszol, ezért folytatom.

- Nem akarlak feltartani, csak annyit szerettem volna, hogy gratulálok a kinevezésedhez, és természetesen a Földváry a továbbiakban is nyitott az esetleges együttműködésre - mosolygok rá biztatóan.

Simon korábban azt mondta, Ármin tizedikes, frissen megválasztott diákelnök. Én is ennyi idősen kerültem erre a posztra, és bár ez egy szimbolikus vezetői pozíció, nagy felelősséggel jár. Ugyan nálunk az ötfős mag a képviselőkkel közösen hoz döntéseket, és az elnöknek nincs kizárólagos hatalma, de azért van súlya a szerepnek.

Ismét a kezemet nyújtom. Szeretném, ha ez egy barátságos viszony kezdete lenne, Ármin pillantása azonban éles és elutasító.

- Nem kell a békejobb - mondja ridegen. A kezem még ott van kettőnk között, tudom, hogy vissza kellene húznom, csak azt nem tudom, mit követtem el, amiért így viselkedik. A tekintete elsiklik a vállam felett, aztán vissza rám.

- Az iskolánk a továbbiakban nem kíván együttműködni egyikőtökkel sem - jelenti ki, és ha elsőre nem is vagyok benne biztos, kiket ért ezalatt, amikor észreveszem a mellém érő Ariszt, már nyilvánvaló. - Vége azoknak az időknak, amikor a kis versengéseitek után mindig a Lantos kullogott a harmadik helyen.

Fogalmam sincs, miről beszél, de nem hagy időt, hogy végiggondoljam.

- Mostantól kezdve földbe döngölünk mindkettőtöket, akkor is, ha a szánalmas kis kollektívátok létrejön. - A szája

sarka felfelé mozdul, ahogy hozzáteszi. – Bár azt erősen kétlem.

Fogalmam sincs, honnan tud róla, hogy össze kell fognunk, azonban nincs időm rákérdezni, mert már hátat is fordít. Megigazítja a kardigánját, de mielőtt magunkra hagyna, még visszaszól:

– Viszlát, vesztesek! Nehogy fellökjétek egymást kifelé menet!

Aztán mindhárman elhagyják a terepet. Az üres folyosót bámulom, azt a pontot, ahol az előbb még állt és szónokolt. Mi a fene történik? A gondolataimban visszajátszom a szavait és a kijelentéseit, de össze vagyok zavarodva.

Lana még mindig a limonádéját szürcsöli, amikor megilletődve felé fordulok.

– A Lantos elnöke épp most lett az ellenségünk?

– Ó, nem! – feleli helyette Arisz. – Szerintem mindig is az ellenségünk volt.

7. FEJEZET

Meglepetten kapom oldalra a fejem.

Arisz és én sok mindenek voltunk már az évek alatt, de sohasem volt olyan, hogy *mi*. Most meg a nyakamat tenném rá, hogy azt mondta, *ellenségünk*. Jó, én is így fogalmaztam, csak hogy én a mi alatt a Földyre céloztam, ő meg mintha *ránk*...

Megdörzsölöm a fületem, inkább reflexből, mint abból a meggyőződésből, hogyha rosszul hallottam, akkor az azért lehetett, mert valami gáz van a hallójáratommal. Ha valakivel itt gáz van, akkor az Szalkay Arisztid.

És persze velem, mert ahelyett, hogy zsigerből ellenkeznék, csak állok itt kukán, és a fületem dörzsölöm.

– Sim, mindent tudni akarok erről a hólyagról – közli a szorosán mögötte álló titkárával Arisz. A kezét még mindig a zsebében nyugtatja, amitől a testtartása lezsernek tűnik, az arca mégis árulkodóan merev. – Kábé most.

– Várj, várj, várj! – lép közénk Lana, és gyanakodva méregeti. – Ezek szerint *tényleg* össze akartok fogni velünk?

Oké, most már biztos hogy nem csak én hallottam ezt a képtelenséget. Arisz nagyot sóhajt.

– Nem mintha lenne választásunk – grimaszol. – Milán bácsi *motivációs együttműködést* akar, és hajthatatlan.

Olyan, mintha hozzám beszélne, csakhogy pillantásra sem méltat. Ármin hűlt helyét figyeli, szája lassan, kimérten húzódik gúnyos mosolyra.

- És ami azt illeti, hirtelen nagyon *motiválnak* érzem magam arra, hogy földbe döngöljem ezt a hólyagot.

Kicsit még kába vagyok, de az így is világos, hogy az összefogásunk célja nem az lenne, hogy egymás helyett valaki mást akarjunk lenyomni. Az egész *motivációs együttműködés* egy békés jövő érdekében lett elrendelve, és...

- Én téged akarlak földbe döngölni - buknak ki belőlem önkéntelenül a szavak.

Végre rám néz, a mosolya kiszélesedik. Megértően bólint.

- Ja, én is szívesen eltaposnálak. De Milán bácsi kivételesen nagyon elszánt - rázza a fejét, mint aki alig hiszi, mire vetemedett a nagybátyja. - Pedig próbálkoztam mindennel. Behízeltetés, rokonszenv, fenyegetés, zsarolás.

- Megzsaroltad a nagybátyádat? - vág közbe meglepetten Lana.

- Valamit valamiért - vonja meg a vállát Arisz.

- És mivel? - Fogadni mernék, hogy Lanát nem stratégiai okokból érdekli, csak szívesen tudna meg többet az idősebb Szalkayról.

- Szerinted komolyan ki fogom teregetni a családunk szennyesét? Pont *nektek*?

Lana beletörődve bólint, nyilván nem fűzött sok reményt ahhoz, hogy Arisz majd rendes válasszal elégíti ki a kíváncsiságát.

- Egy próbát azért megért - mondja, mielőtt ismét a limonádéjára összpontosít. Felhallatszik a zene, de Ármin bemutatkozója után már nem olyan ígéretes egy csapat lantosossal együtt bulizni.

Arisz tekintete ismét rám vándorol, a merev arckifejezésének nyoma sincs. Olyan leereszkedő, akár a legjobb napjain.

- Az összefogásunk nem békekötés. Ez egy átmeneti fegyverszünet.

- *Ha* összefogunk - javítom ki.

- Itt nincs *ha*, Rémálom. Az iskoláinknak együtt *kell* működniük, ezt a feladatot kaptuk, és pont. Tégy nekem szívességet, és mondj szépen le! - néz a szemembe kihívóan. - Megoldom én az utódoddal is.

Tudom, mire játszik. Nem arról van szó, hogy hirtelen már nincs ellenére az együttműködés. Egyszerűen csak azt akarja, hogy megrémüljek a közös munkától, és feladjam.

Ráadásul azzal is tisztában vagyok, hogy Erdélyi elsősorban a két iskola múltja miatt ragaszkodik az együttműködéshez, és a lemondásom nem mentené meg a Földyt.

- Ne is álmodj róla! - állom Arisz pillantását.

A gúnyos félmosolyában minden benne van.

- Akkor kezdődjön az *együttműködés*.

Minden egyes alkalommal olyan megvetéssel képes kiejteni ezt a szót, hogy azt hiszem, ennél lekicsinylőbben már nem is lehetne, de aztán bebizonyítja az ellenkezőjét.

- Ez aztán a történelmi pillanat - sandít ránk tétován Lana, majd Simonhoz fordul. - Remélem, ezt is feljegyezted.

Simon meglepődik, amiért hozzá szólt, aztán engedelmesen jegyzetelni kezd, míg a barátnőm visszafordul hozzánk, és kíváncsian járhatja közöttünk a tekintetét.

- Már csak az a kérdés, melyik suli csinálja ki előbb a másikat. Ami engem illet, én magunkra fogadok. Nézzetek ránk... Csapatmunka? Mégis mit csináltunk eddig közösen? - gondolkodik hangosan, a szívószál végét rágcsálva. - Lássuk csak, előidéztünk egy húsgombócos rémálmot, ki lettünk tiltva a moziból - számol az ujjain -, ja, és még egy portást is belöktünk a tóba. Mégis mire lennénk képesek *együtt?*

- Belökhethetnénk Arisztidet újra a tóba - dűnnyögöm, mire a CC elnöke gyilkos pillantást vet rám.

- Hát ez az - mondja Lana. - Én is valami ilyesmire számítok.

Arisz bosszús arccal mered rám.

- Tönkretetted a telefonomat!

- Te meg az esélyünket a különmunkára! - vágok vissza.

- Talán a szivacsagyad már meg is szabadult attól az aprócska ténytől, hogy *ti* kezdtétek az egészet a beöltöztetéssel?

- Ha nem löksz bele a tóba, csendes lezárást is kaphatott volna az ügy!

- Ha csendes lezárásra vágysz, Rémálom, azt javaslom, ügycödj csendesebben!

– Esélytelen az együttműködés – tapsol kettőt Lana, és ezzel már egyikőnk sem vitatkozik.

Lanával végül lelépünk a buliból, mert Ármin nyilvánvalóvá tette, csak azért hívott meg minket, hogy előadhassa, amit akart. Lana azt mondja, Noémi, a Lantos titkára kereste meg a meghívással, és csak annyi derült ki a beszélgetésből, hogy nem ő a házigazda, és szívesen látják a Földy diákönkormányzatának magját.

Így utólag már egyértelmű, hogy szíveslátásról valójában szó sem volt, ezért amint kilépünk a házból, már írunk is a többieknek, hogy ez a helyszín törölve.

Olli

Mi történt? Jól vagytok?

Lana

Aha. Úgy tűnik, a Lantos szeretne beszállni a rivalizálásba.

Molli

Érdekes időzítés...

Felnézek a telefonomból, mert ez tényleg gyanús. Pont most akarnak kihívni minket, amikor összefogásra kényszerültünk a nagy ellenségünkkel... Lanára pillantok, de ő sem érti teljesen, hogy mi van.

Még mindig a ház előtti járdán ácsorgunk, és ahányszor nyílik a bejárati ajtó, kihallatszik a dübörgő zene. Egyelőre csak várunk, hogy eldőljön, mi legyen az est hátralévő részében, mert annak megfelelő irányba indulunk majd el.

Szofi

Még próbáljuk kibogozni a szálakat, mert nem sok konkrétumot tudunk.

Koli

Oké, és akkor most hova menjünk?

Molli

Én Ollinál vagyok, ha nincs buli, inkább nem mozdulunk ki.

Olli

Hármasban randizunk az angoltankönyvünkkel. 😊

Molli és Olli egy hónap múlva előre hozott érettségit, aztán nyelvvizsgát is tesznek, ezért újabban gyakran lógnak édes hármásban a vizsgafelkészítő könyvükkel.

Koli

Na, akkor oda biztosan nem megyünk. Lányok?

Tanácsstalanul nézek fel Lanára, aztán szinte egyszerre jut az eszünkbe.

– Szigetfürdő!

Koli egy fél órával később ér oda hozzánk a Szigetfürdő bal szárnyához, a kedvenc padomhoz egy energiateljes dobozzal. Ugyanazt a szerelést viseli, mint amikor délután elváltunk, sőt még a félvállas iskolatáskája is nála van. Kimerülten veti le magát mellém a padra. Ő nem rajong ezért a helyért úgy, mint én, mert a padnak se háttámlája, se karfája, ráadásul hűvös az este is. Arról nem beszélve, hogy gyerekkorunkban egyszer megcsípte itt egy hattyú.

Felé nyújtom az útközben vett három kürtőskalács egyikét, a kókuszosat, mert tudom, hogy az a kedvence. Hálásan pislogva veszi át, majd lejjebb húzza a sálját az arca elől, hogy el tudja fogyasztani.

Nagyjából már besötétedett, de a Szigetfürdő lámpái és a parti fények épp elegendő világosságot adnak.

- Minden oké? - érdeklődöm az unokatesómtól. A gondterhelt arcát figyelem, mert mintha most többről lenne szó, mint a szokásos fáradtsága. - Hogy van Tini?

Az unokanővérem mindig ír az unokatesós csoportos chatünkbe, amikor hazalátogat, ám most csak Kolit kereste. Abból kiindulva, hogy Koli a táskáját se tette még le, arra jutok, nem is járt otthon. Aggódok, hogy talán történetet valami.

Eltűnődve emeli a szájához az energiateljeset, majd az utolsó kortyig kiissza, és a kezével törli meg a száját.

- Nos, Tini terhes - teszi le az üres dobozt maga mellé a padra.

- Terhes? - kérdezzük vissza Lanával szinte egyszerre, és az ő arcán pontosan ugyanazt a döbbenetet látom, ami

minden bizonnyal az enyémen is tükröződik.

– Aha – vakarja meg a tarkóját Koli.

Bár rokonok vagyunk (anyukám és az apukája tesók), külsőre szinte semmiben sem hasonlítunk. Mindketten az anyukánkra ütöttünk: Koli tőle örökölte a fehér bőrét és fekete haját, míg én a szőke, hullámos fürtöket. De külső ide vagy oda, egyidősek vagyunk, együtt kezdtük az ovit, az általánost meg a gimit is, és lényegében születésünk óta barátok vagyunk.

– Mégis hogy lett terhes? – meredek rá összezavarodva.

Koli értetlenül viszonozza a pillantásomat.

– Hát tudod, ahogy ez menni szokott. Volt egy srác meg egy lány, és befigyelt némi himihumi – vonogatja a szemöldökét, miközben felhúzza a térdét, és rákönyököl. – De miért kell nekem ezt magyaráznom? Együtt voltunk jelen azon a bizonyos felvilágosító órán.

Elfintorodom, mert annál nem sok kínosabb pillanat adódott eddig az életünkben, bár tény, hogy valahol vicces is volt, ahogy Németh tanárnő vörös fejjel magyarázta, mit hova érdemes tenni.

– Nem biológiailag értettem! – ingatom a fejem.

– Ja, hát emlékeztek, hogy mesélt arról a tuskóról, akivel az egyik szabadon választható órán került egy csoportba? – kérdezi Koli.

– Aha, a zöld kolibri tetkós – bólogat Lana a másik oldalamról, mielőtt a szájába tömné az utolsó falat kürtőskalácsot.

Tini anno külön kiemelte a sztoriban a srác szexi tetoválását a kézfejen, amit a tuskó modora ellenére elég vonzónak talált. Úgy fogalmazott, valahogy gyengédde tette a tetkó ezt a kemény palit.

– Na, hát szóval egymásba gabalyodtak egy bulin, aztán nem voltak elég óvatosak – fejezi be a történetet Koli.

– Azt hittem, ha valaki nem túl óvatos, az azt jelenti, hogy, mondjuk, ő is varrat egy kolibris tetkót, nem azt, hogy összehoz egy kisbabát – tátja el a száját Lana, majd lehalkítva a hangját közelebb hajol Kolihoz. – Nem védekeztek?

Senki nincs a Szigetfürdő ezen oldalán, így értelmetlen suttogni, de megértem, amiért Lana mégis a diszkréciót választja.

Koli kérdőn összehúzza a szemét, és Lanát utánozva halkabban válaszol.

– Gyanítom, nem szeplőtelen fogantatás történt.

– Ne csináld már! – A barátnőm kinyújtja a kezét a hátam mögött, és meglöki Koli vállát, de ő csak harap egyet a kalácsból, és tele szájjal azt feleli:

– Bocs, L., nem faggattam ki Tinit az esemény részleteiről.

Feltámad a szél, és belekap a hajunkba. Kifújok néhány tincset az arcomból, és a kalácsom zacskóját babrálom. Még majdnem a fele megvan, lassan kihűl, de valahogy most mégsem esik jól. Nyugtalanul figyelem Kolit.

– És most hogyan tovább?

Habozik a válasszal. Csendbe burkolózunk, ami tavasszal sokkal könnyebb ezen a partszakaszon, mint nyáron. Miután felállítják az óriáskereket és felmelegszik az idő, a partot ellepik a turisták. A mólón rendszerint estig szól a zene, most azonban csak a víz hullámozását lehet hallani, ahogy a köveknek csapódik.

Koli zacskóstul lerakja kókuszos édességét a padra, és evés helyett az üres energiatalos dobozt babrálja. Általában nem végez felesleges mozdulatokat, nincsenek unaloműző pótcselekvései, innen tudom, hogy aggódik a testvéréért.

- Azt hiszem, megtartja - mondja végül csendesen.

- A babát vagy a gyengéden tuskó pasit?

- Mindkettőt? - pillant fel tanácstalanul. - Azt mondta, mindenki megérdemel egy esélyt.

Megint hallgatunk, mert erre nehéz mit mondani. Az előttünk elúszó két hattyút figyeljük, de ők ránk se hederítenek.

- Inkább meséljete ti, mi volt a bulin - töri meg végül a csendet Koli. - Komolyan kihívott minket a Lantos?

Lanával összenézünk, aztán egymás szavába vágva meséljük Ármin viselkedését és Arisz beszámolóját arról, hogy az ő igazgatójuk is hajthatatlan.

- Szóval nincs mese. Valószínűleg tényleg össze kell fognunk - fejezi be a történetet Lana.

Koli úgy bámul ránk, mintha azt mondtuk volna, húzzunk sirályjelmezt, és vessük le magunkat a Festetics-kilátóból. Persze Szalkay Arisztiddel és a Cinczárral

szövetkezni hasonlóan abszurd vállalkozás, amelynek során valószínűleg egyikünk otthagya a fogát.

- Ez a világ legrosszabb ötlete - állapítja meg Koli, majd újra maga elé veszi a kürtőskalácsot, hogy befalja a maradékot.

- Mégis mi mást kellene tennünk? - pislogok rá kétségbeesetten. - Nem hiszem, hogy a lemondásunk tényleg segítene bármin is.

Felvonja a szemöldökét, az arc kifejezése azt üzeni, akkor sokkal több időnk lenne aludni, csak hogy engem ez nem motivál úgy, ahogy őt.

- De hogy mondunk le! - nyúl át mögöttem ismét Lana, az unokatesóm viszont ezúttal előrehajolva kitér a játékos lökése elől.

- Jó, tényleg nem - ért egyet, és a tekintete őszinte. - Szeretjük a DÖK-öt. Csak az van, hogy a kis Szalkayval és a CC-vel civakodni is szeretünk.

A szám belsejére harapok. Hétfőn első napirendi pont lesz a gyűlésen tájékoztatni a diákönkormányzatot a fejleményekről. Nincs túl nagy mozgásterünk, tekintve, hogy az együttműködés igazgatói utasítás, de a közös munka kivitelezéséről már együtt dönthetünk. Legalább ennyi. Bízunk kell abban, hogy ez csak egy átmeneti időszak, és... Váratlanul bevillannak Molli tegnapi szavai.

- Lana, emlékszel, mit mondott Molli a parton? Arról, hogy nem is kell feladnunk a versengést... - Felé fordulok, és mivel helyeslően bólogat, folytatom. - Tegnap nem esett le, de már értem, mire célzott. Ez a társulás a CC-vel elég,

ha csak egy *látszólagos* együttműködés. Az igazgatóink annyit mondtak, hogy közös programmal kell készülnünk a rendezvényekre, de azt nem, hogy *valóban* össze kellene fognunk – hadarom.

Koli és Lana egyszerre vigyorodnak el.

– Meg is van a kiskapu – állapítja meg Koli, majd amíg nem figyelek, ellop egy falat kürtőskalácsot az enyémből.

8. FEJEZET

Április 4., hétfő

Az első Földvály–Cinczár fegyverszüneti találkozó (mert hát legyünk őszinték, A húsgombócincidenst aligha lehet annak nevezni) meglehetősen feszült hangulatban indul. Ahogy az várható is volt, csak mert az igazgatóink elrendelték ezt a közös munkát, még nem változott meg varázsütésre egyik diákönkormányzat hozzáállása sem. Már azt is kifejezetten nehezemre esik kimondani, hogy *közös*.

Ezúttal nem Laca papánál gyűlünk össze, mert Arisz úgy érzi, túl bosszús A húsgombócincidens emlékétől ahhoz, hogy betegye oda a lábát, pláne velem együtt. Úgyhogy egy hosszú, nem csupán éttermekre kiterjedő vitát követően egy húsgombócoktól mentes helyen, mindenféle rántott dolgot kínáló étteremben, a *KiRántás*ban lyukadunk ki. A belváros szívében található, nagyjából félúton az iskoláink között. Még csak egyszer jártam itt tavaly, de emlékeim szerint mit sem változott. Kis helyiség, kerek asztalokkal, rajtuk piros terítővel, körben, a falon pedig különböző mintájú festésekkel.

Olli az ideúton megosztja velünk, hogy az étterem néhány évvel ezelőtt hirdetett egy kreatív kihívást. Ennek értelmében a város minden művészlelkét szívesen várták,

hogy kipingálják nekik a falat. Az előre meghatározott téma annyi volt, hogy valami étellel vagy evéssel kapcsolatosat fessenek. A résztvevők kaptak egy-egy falrészletet, amit mindenki a saját stílusában dekorált.

Mi érkezünk előbb, így Olli megmutatja az egyik sarokban megbújó festményét: egy nagymamát, aki tésztát gyúr egy kisfiúval. Molli büszkén szemléli a falat, pedig biztos vagyok benne, hogy nem most látja először. Édesen mutatnak egymás mellett: Olli magasabb, mint 190, így legalább negyven centi van közöttük, de az ő párosuk többek között erről ismert a suliban. Meg arról, hogy náluk abszolút működött az ellentétek vonzzák egymást dolog. Olli imád rajzolni és festeni, művészeti irányban szeretne továbbtanulni, konfliktuskerülő, ábrándos, csendes típus. Ellenben Molli földhözragadt matekos, aki bármilyen konfrontációba képes beleállni, hogy harcoljon az igazáért.

Pár percen belül megérkeznek a CC-sek is, így helyet foglalunk az egyik üres asztalnál. Hiába ülünk egymás mellett, mégis érezhetően elkülönül a két sulis. Arisz és az én székek között vagy egy méter távolság, míg Koli szorosán a jobbomon van.

Ma délután, a hetedik óra után összeült a diákönkormányzatunk a szokásos második emeleti teremben. Tájékoztattuk a képviselőket az igazgatói utasításról és az összefogásról, amit vegyesen fogadtak. Volt, aki totálisan érdektelennek mutatkozott, és akadt olyan is, aki hozzánk hasonlóan felhúzta magát. Márkó, az egyik nyelvi előkészítő végzős például közölte, hogy

ebben semmi szín alatt nem hajlandó részt venni, úgyhogy ne is számítsunk rá. De például a kilencedikes képviselők között többen nem értették, mi ebben a dráma. Aztán ott volt Lana osztálytársa, Kincső, és a tizedik évfolyamról Jani, akiket csak szimplán nem izgatott az egész.

Tisztában vagyok vele, hogy sok osztályképviselő abból a kényszerből kerül a DÖK-be, mert *muszáj* osztályonként két embert kiállítani, így nem akarok senkit sem túlterhelni. Már az is szuper, hogy megjelennek az üléseken, és továbbítják az osztályaik felé a fontos információkat, illetve az osztályaik érdekeit felénk.

Nyilvánvalóan szükséges találkozoznunk, egyeztetnünk a CC-sekkel, és ha mindketten megjelenünk a teljes diákönkormányzatunkkal, annak csak káosz lesz a vége. Szóval feltettem a gyűlésen a kérdést, ki szeretne részt venni a CC-sekkel való egyezkedésben. A válasz egy erőteljes néma csend volt. Kolira sandítottam, aki azt üzenté a tekintetével, ő előre megmondta, hogy ez lesz.

Ekkor Molli magához ragadta a szót, és az előzetes egyeztetésünk alapján felvetette, a DÖK magja hajlandó elvállalni a feladatot. Mi eljárunk a CC-vel való egyeztetésekre, és majd továbbítunk a képviselőink felé minden ott elhangzó fontos információt.

A CC-sek is valami hasonló megoldásra juthattak, mert ők is csak egy kis delegációval érkeznek. A diáktanácsuk magjából hárman jönnek el, az elnökhelyettesük és a médiafelelősük nincs jelen, de nem kötik az orrunkra az okát. Mindhárman a sulis egyenruhájukat viselik: sötétlila

kockás nadrágot fehér inggel. Csakhogy míg Simon például kapucnis felsőt húzott a zakója alá, addig Mandics se zakó, se nyakkendő.

Egy mindenestátat rendelünk, rántott hússal, cukkinivel és karfiollal, amit nem sokkal később egy kedvesen mosolygó lány ki is hoz nekünk.

Arisz ujjai lassú, monoton ütemben dobolnak az asztalon, a balján Simon kissé remegő kézzel tolja fel az orrán a szemüvegét.

- A-azért gyűltünk ma itt össze, hogy k-közösen - itt egy kérdő pillantás erejére Ariszra sandít, aki üveges tekintettel biccent, jelezve, hogy folytassa - m-megszervezzük az év h-hátralévő részében megrendezendő k-közös programokat.

- Hé, Orsai, ez egy egész mondat volt! - cukkolja Koli, mire Arisz felvont szemöldökkel hajol előrébb.

- Hű, már ilyen jóban vagyunk, hogy bókolgatunk is? - vizslatja Kolit nyugodtan. - Gratulálok, Hang! Te is mondtál egy mondatot.

- Tudok ennél többet is - fonja karba a kezét Koli kihívóan. - De az garantáltan úgy fog kezdődni, hogy Cinczár, és úgy végződni, hogy csicska.

- Pont te beszélsz? Amikor a Földváryba jársz? - érdeklődik Mandics, épp kibelevve egy rántott csirkecombot, hogy beletuszkoljon egy karfiolt.

Az elmúlt két tanévben sikerült valamennyi infót összeszednünk a CC magjáról, de tény, hogy a tudásunkban sok a fehér folt. Ott van például Mandics Roland, ismertebb

nevén Manó, a CC focicsapatának egyik hátvédje és a CC „feltalálóklubjának” alapítója, valamint oszlopos tagja.

– Ja – dől hátra Arisz, és meglazítja a nyakkendőjét. – Hangnak tuti nem kell senki, aki csicskáztatja, megy ez neki magától is.

Manó vigyorogva húú-zik egy sort, de Kolit nem ilyen egyszerű kihozni a sodrából. A villájára szúr egy rántott csirkemellet, és miközben a tányérjára emeli, lustán Ariszra sandít.

– Felteszem, tapasztalatból beszélsz.

– Ja, nem most látlak először – helyesel a CC elnöke.

– Ami engem illet, el tudnám még hallgatni ezt a civódást, de előtte rátérhetnénk a lényegre? Később érettségifelkészítőnk lesz – ragadja magához a szót Molli, nem mozdulva a székéről. Még ülve is látványosan alacsonyabb, mint a többiek, mégsem felel neki senki.

– Igen, *kivételesen* nem ezért vagyunk itt! – helyeselek. – Fogjuk rövide. Nem szeretnénk veletek tölteni az egész délutánt.

Olli kezében sebesen jár a ceruza, majd feltartja a rajztáblát, amelyen egy vázlatos rajz látható szövegbuborékkal. Az üzenet egyszerű: vegyünk egy mély levegőt, és számoljunk el háromig, hogy kicsit lenyugodjunk. Az ujjai és a tenyerének külső éle fekete, ami azt jelenti, korábban szénrajzot készíthetett.

– Jól van – sóhajt Arisz, és láthatóan nehezebbre esik elismerni, hogy elfogadja egy földys tanácsát. Kicsit

előredől a székében, és az övéire pillant. – Srácok, ne hagyjátok magatokat provokálni.

Elkerekedik a szemem, és hitetlenkedve meredek rá.

– Hiszen *te* vagy itt a legprovokatívabb!

Önelégült félmosoly kúszik az arcára, miközben megadóan vállat von.

– Köszönöm.

Úgy érzem, ez nem fog menni. Nem elég, hogy együtt kell dolgoznunk, de a CC szemmel láthatólag cseppet sem vesz minket komolyan. Felrémlik előttem az első béketárgyalási próbálkozás, amitől rögtön megfeszülök. A szavak önkéntelenül buknak ki a számon.

– Tudod, most aztán megint kedvem támadt egy nagy adag húsgombócospagettit nyomni az arcodba!

Arisz ujja dobolás közben megáll az asztal lapja felett, a szeme megvillan, míg Manó és Simon szája sértett „ó”-t formáz.

– E-elnök – tér magához először Simon, és bizonytalanul szólal meg. Arisz nem fordítja el a tekintetét, nem vizsgonozza Simon pillantását, továbbra is meredten bámul engem. A titkára halkán folytatja. – A-azt mondtad, m-ma a nyugodt légkörre kell törekednünk.

– Tudom, mit mondtam – közli Arisz összepréselt ajkakkal, miközben farkasszemet nézünk.

Simon tétován folytatja.

– A-azt is mondtad, hogyha... – Szünetet tart, megköszörüli a torkát, mielőtt befejezné a mondatot. – Ha

elszabadulnának az indulatok, em-émlekeztesselek a Pók-hadműveletre.

Arisz arca merev, és bár fogalmam sincs, mi az a Pók-hadművelet, mozdulatlan maradok. Talán arról lehet szó, hogy be akarnak minket hálózni, hogy aztán megharapjanak, és a csáprágóikkal mérget fecskendezzenek belénk. Jó, talán nem pont így, de a lényeg tuti a hatástalanításunk.

Szóval eszem ágában sincs pislogni, állom a tekintetét. Csakhogy ezúttal valami olyasmi történik, ami korábban soha. Arisz újabbat sóhajt, aztán elfordítja a fejét. Szándékosan megtöri a szemkontaktust, amivel lényegében *átengedi* nekem a farkasszempárbaj győzelmét.

– Köszönöm, Sim – dűnnyögi meglazítva a sötétlila nyakkendőjét.

Mély levegőt vesz, kinyújtóztatja a lábait, keze máris a zsebébe süllyed. A testtartása teljesen más, mint eddig, és hirtelen sokkal *együttműködőbbnek* tűnik.

Nem tudom, mi történik, még mindig az arcát bámulom, hátha meggondolja magát, és visszatér a farkasszemezéshez. De a jelek szerint nincs ilyen terve, inkább körbefuttatja a tekintetét a jelenlévőkön.

– Azért vagyunk most itt, hogy kitaláljuk, hogyan tovább – emlékeztet mindenkit a kezdeti célunkra, és ezzel nem tudunk ellenkezni.

Nem állítom, hogy kifejezetten produktívra sikeredett az első béketalálkozó, de már az is eredmény, hogy az étterem egyben maradt, és senkinek nem nyomtunk kaját az arcába.

Arról egyeztettünk, hogy a két igazgató milyen elvárásokat fogalmazott meg a saját diákönkormányzatával szemben az együttműködés kapcsán. Mit kell teljesítenünk, minek kell megfelelnünk, valamint milyen és mennyi közös tevékenységet jelent ez ránk nézve. A századik évfordulás ünnepség egy dolog, de előtte még ott van a Múltidéző fotózás, a Kincsvadászat a kastélyban nevű esemény, a majális és a közös diákönkormányzati kirándulás is.

Erdélyi annyit mondott, hogy az adott programtól függően kell együttműködnünk. Például a Múltidéző fotózáson és a kincsvadászaton muszáj legalább egy közös csapattal neveznünk. Viszont mivel a majálisra és a százéves ünnepségre már elkezdünk készülni, ott megvalósíthatjuk az eredeti terveinket, egyéni ötleteket is, de akkor kellene fog egy közös terv vagy program is mellé.

Egy óra elteltével szétszélednek a diákönkormányzati tagok, de Arisz és én nem mozdulunk a székünkről. Egy jó kapitány utolsóként hagyja el a hajót, és bár elvileg most nem süllyedünk, mégsem moccanunk.

- Ez egészen elviselhetően ment - állapítja meg.

Nem nézünk egymásra, tekintetünket előreszegezzük. Ő még mindig szórakozottan dobol az ujjaival az asztalon, én meg a tollammal babrálok.

- És most mi lesz? A projekteken kívül is haverkodni fogunk? - Az ironikus hanghordozásom egyértelmű: ez

szóba sem jöhet.

– Remélem, nem számítász ilyesmire, mert akkor össze kell törnöm a szíved. Ó, várjunk csak! Meggondoltam magam – sandít rám negédesen. – Remélem, pont erre áhítózol.

A virágmintás tányéromon még ott az utolsó rántott cukkini, ezért elengedem a tollamat, és a villám után nyúlok.

– Megpróbálhatod összetörni a szívem – nevetek fel –, de szólok, hogy neked amúgy is belépni tilos tábla függ a bejáratánál.

A szája sarka gúnyos, magabiztos mosolyra mozdul, ahogy felém fordítja a fejét.

– Á, szóval külön táblám van, mi? Mondanám, hogy megtisztelő, de jobban örülnék, ha egyáltalán nem lennék arrafelé név szerint említve.

A villámra szúrom a falatnyi cukkinit, és széttárom a kezemet.

– Ahhoz minimum egy tűrhető személyiségre lenne szükséged, de hát tudjuk, hogy azt még alulról sem súrolod.

– Csodálkozom, hogy egyáltalán ismered a tűrhető szót – vág vissza. – A környezetemben ez nem túl gyakori tulajdonság.

– Hát pedig nem miattad ismerem, az egyszer biztos – lendülök bele, ám épp mielőtt reagálhatna, Lana jelenik meg az asztalunknál, és belém karolva felhúz a székről, mire sietve bekapom az utolsó falat kaját.

– Gyere, Fifi, elég lesz mára! – húz a kijárat felé.

- Viszlát a pályán! - int félszegen Arisz, hiszen két nap múlva egymás ellen fociznak a sulijaink.

A vállam felett nézek vissza rá.

- Megismersz majd, én leszek az, aki földbe döngöl titeket - búcsúzom, miután lenyelem a darabot.

- Biztos megismerlek majd - bólogat. - Ilyenkor mindig a vesztes, „megint gólt kaptunk” arcod mutatod.

- Azt az arcod a csapattársaidon látod, miután öngólt rúgtál - szájalok, amikor már majdnem a kijáráshoz érünk. Lana nem enged el, mintha attól tartana, hogy visszaülök a helyemre Arisszal vitatkozni, ami lássuk be, nem is olyan légből kapott feltételezés.

Rágó szája sarka önelégült mosolyra húzódik.

- Á, nem akarom lenyúlni, az a te stílusod.

Savanyú képpel veszem tudomásul, hogy a saját csapdámba sétáltam. Sosem fogja elfelejteni azt a meccset, ahol annyira felingerelt, hogy véletlenül saját kapura lőttem. Akkora kanyarodó csavart rúgás volt, hogy az nem igaz, és ha nem öngól lett volna a vége, én is büszkén emlegetném.

Lana szorosabban fogja a karomat, jól tudja, hogy ez az eset különösen a bögyömben van, ezért kitárja az ajtót, és megindul, maga után húzva engem.

- Még nem végeztünk! - kiáltok vissza Arisznak az ajtófélfába kapaszkodva, aminek mentén apró csokis kekszeket festettek a falra.

A leereszkedő félmosoly önmagában válasz, végül mégis utánam szól.

- Olyat mi sosem fogunk.

9. FEJEZET

Április 6., szerda

A szerdai focimeccsen a lánycsapat lenyomja a Cinczárt, a srácaink viszont kikapnak.

Idegenben játszunk a CC pályáján, így hetedik óra után a focicsapattal átszeljük a várost. Kicsit kimerült vagyok, mert ma ötkor keltem, hogy még átolvassam és felmondjam magamban a törianyagot reggel, a témazáró előtt. Vannak, akik szerint ilyenkor már semmi értelme ezzel foglalkozni, de nekem a rövid távú memóriám igenis nagy segítség. Sokszor kelek hamarabb reggelente egy várható felelés vagy dolgozat napján, hogy az olvasólámpám narancssárgás fényében a takarómba burkolózva üljek az ágyam közepén, és ismételjem az előző napokban tanultakat. Anyu, ha esti műszakban volt, rendszerint még alszik, amikor suliba megyek, de apu velem együtt korán kel, és amikor látja, hogy még tanulok indulás előtt, készít nekem zabtejes kakaót.

A töridoga szerencsére jól megy, így egyelőre nem kell azon stresszelnem, hogy lerontom az év végi jegyem, koncentrálnak az előttünk álló meccsre.

A Cinczár nem a város közepén van, mint a Földy, hanem a külvárosban. Az iskolájuk magasabb egy emelettel a

miénknél, a téglafalás épületet az ablakok körül benőtte valami sűrű, zöld futónövény. Szívesen cikizném miatta, de az az igazság, hogy nagyon menőn néz ki.

Szerencsére az iskolába nem kell betennünk a lábunkat, a focipályájuk oldalról, a parkolón keresztül is megközelíthető. A legtöbbünk átöltözött indulás előtt, és csak a cipőnket cseréljük le a meccsre.

Mi kezdünk, négy gólt is lövünk, majd a mérkőzés után Kíra, a csapatkapitányunk tart egy rövid értékelőt, mielőtt utunkra engedne. A frissen töltött kulacsainkkal és egy-egy szendviccsel költözünk fel a lelátóra, hogy onnan nézzük végig a fiúk meccsét. Nagyon szurkolok a mieinknek, az állás szoros, a földys srácok keményen küzdenek, de így is kikapnak. A CC csapatában akad néhány tehetséges, tapasztalt végzős, míg nekünk tavaly ballagott a sztárkapusunk és csatárunk is, így a gárdánkban több újonc is van.

Amikor a meccs után a fehér kispadokhoz megyek, hogy megvigasztaljam a fiainkat, Arisz diadalmasan néz rám. Kiöltöm rá a nyelvemet, és azt tátogom, hogy ettől még 53-52, mert amíg én két gólt is lőttem, ő csupán egyet.

Az összecsapásaink során csak olyankor számítunk fel pontokat, amikor rólunk szól a dolog. Például, csak mert veszített a sulija lánycsapata, az nem pont nekem, de ha több gólt lőttem, mint ő, az máris más tészta. Fintorogva szánt végig izzadt, homokszín tincsein, és a nyakamat rá, hogy azt morogja, A húsgombócincidens nem számít.

Arisz elsősorban a KVSE (keszthelyi vízisport-egyesület) tagja, mivel a CC-nek nincs saját uszodája. Úgyhogy valamelyik sportba beszállt a sulin belül is, és mennyire jó, hogy a focit választotta, mert így versenghetünk egymás ellen.

Úgy fest a sötétlila hetes mezében, akár egy óriási, érett ringlő. Komolyan, mintha a Cinczár egyenesen *provokálni* akarna a nevetséges színével. Talán így is van, ha Arisz személyiségéből indulunk ki...

A csapatunk tagjai lassan elhagyják a pályát, és visszaszállingóznak az öltözőbe. Megpaskolom Andor, az új kilencedikes cserekapusunk vállát, aki éppen a fehér pólómezőnek aljával törli meg az arcát.

– Jól játszottál, és tudod, mit mond az edző. Minden mérkőzés egy új tapasztalat. A vereség nem kudarc, csak egy jelzés, hogy mindig van hova fejlődnünk – mosolygok rá bátorítóan, mert emlékszem, milyen érzés elsőévesként teljesíteni a nagyok között. – Menni fog az!

Az arca vörös a kimerültségtől, a haja kócos, de látom a szemében az eltökéltséget. Hiába kapott a második félidőben egy gólt, ígéretes tehetség, és nincs kétségem, hogy sokra viszi majd.

Miután ő is az öltözők felé veszi az irányt, újra a CC elnökére sandítok. Már épp azon vagyok, hogy odaszóljak valamit, felhívva a figyelmét a több góloom és a nevetséges kinézete közötti lehetséges összefüggésre, amikor észreveszem, hogy biceg. Próbálja nem feltűnően csinálni, de Szalkay Arisztid általában lezser testtartással és fölényes

arccal járkál, most viszont a jobb lábát markolja, és lassan, lehajtott fejjel halad.

Igaz, ami igaz, kapott egy csúnya szerelést a második félidőben, de utána még vagy húsz percig pályán volt, és gólt is rúgott.

A CC játékosai még a pályán nyújtanak, de aztán ők is elhagyják a terepet. Ariszt figyelem, aki a kispadon marad, és a térdét masszírozza. Az arca össze-összerándul a fájdalomtól, de tekintetét a homlokába hulló nedves tincsei mögé rejti.

- Sajnálom, elnök, de egyszerűen nincs hűtőspraynk - érkezik meg Simon a kispadhoz. Nem vesznek észre, Simon lehajtott fejjel megáll Arisz felett, és bocsánatkérő pillantást vet rá. - Manó kifújta az egészet, mert azt hitte, ha összekeveri sóval, mesterséges havat kap.

- Honnan szerzett sót? - Arisz döbbenten pislog, aztán megrázza a fejét. - Inkább nem akarom tudni.

- Azt hiszem, háztartástanról...

- Mindegy, semmi gáz! - vág Simon szavába Arisz, majd bátorítóan megpaskolja a térdét. - Kösz, hogy megpróbáltad.

- De elnök...!

- Jól vagyok - erőltet mosolyt az arcára Arisz. - Mondd meg Manónak, hogy ha megint pazarolja az elsősegélydobozból a felszerelést, nem léphet pályára a következő meccsen.

- Rendben!

Simon sarkon fordul, és elsiet.

A tekintetem Ariszról lassan a Földváry elsősegélydobozára siklik. A kispad mellett hever a fűben, lezárva, mert szerencsére nem történt sérülés a csapatunkban. Tudom, hogy ott van benne a spray, csak azt nem, hogy ha ezt most Arisznak adom, annak milyen következményei lesznek. Olyan lenne, akár egy békejobb, és abból már éppen elég az, ami az előttünk álló rendezvények és a százéves évforduló kapcsán köttetett.

A doboz felé lépek, aztán megtorpanok. Az ujjaimat tördelve vívódom, aminek szokás szerint az a vége, hogy ezernyi gondolat feszül egymásnak a fejemben.

Arisznak *szüksége* van rá. A nagyapám hangja erőteljesen cseng a fejemben. *Segíteni annak, aki rászorul, nem áll semmiből. Nem segíteni, miközben minden eszközünk adott, kicsinyes és gyenge dolog.*

Sosem habozom, ha arról van szó, hogy egy kilencedikes elfelejtett tízórait hozni, és nekiadom a kedvenc avokádós-tükörtojásos szendvicsem, vagy amikor reggel eltévedt turistákkal találkozom a Sétáló utcán, akiknek útba igazításra van szükségük. Még akkor sem, ha utána rohannom kell a suliba, nehogy elkéssek az első óráról.

Csak hogy most nem eltévedt külföldiekről vagy bizonytalan alsóbb évesekről van szó, hanem Szalkay Arisztidről. A lábaim maguktól mozdulnak, az elsősegélyládához lépek, és kiemelem a hűtősprayt. Az ujjaim tanácstalanul dobolnak rajta, míg végül Rágó mellé lépek. Tüntetően a másik irányba fordított fejjel tartom felé a flakont.

– A lábadra – bököm ki.

Várom, hogy elvegye, de nem történik semmi.

Nem felel, és nem is nyúl érte, ezért oldalra sandítok, hogy ott van-e még egyáltalán, vagy inkább fél lábbal elugrált, annyira sokkolta és ingerelte egyszerre a békejobbom.

Felhúzott szemöldökkel figyel. Az arca kipirult a tavaszi hűvöstől, a tekintete gyanakvással teli.

– Paprikaspray van benne?

– Nem.

– Akkor az arcomba robban, ha elveszem?

– Negatív.

– Ha felé nyúlok, elrántod a kezéd, és gonoszan vihogva elszaladsz?

– A szó, amit keresel, a köszönöm – fordulok felé.

A pillantása megváltozik, gyanakvás helyett inkább várakozónak tűnik.

– Most komolyan. Mi van benne?

– Hűtőspray – sóhajtok. – Tudod, nálunk senki sem akart havat varázsolni belőle.

A szavaim nyomán kiül az arcára a „szóval mindent hallottál” kifejezés, és fáradtan masszírozza az orrnyergét.

– Valahol Manót is meg lehet érteni, ha már egyszer itt újabban alig havazik – mondja végül.

Furcsa ezt a... *megértő*, nyugodt oldalát látni. Míg máskor a szarkazmustól és a lekicsinyléstől kiegyensúlyozott, most mintha csak szimplán kimerült lenne. Ráadásul két perccel ezelőtt még eltiltással fenyegette Mandicsot, most mégis

egyértelművé teszi, hogy nincsenek ellenérzései irányába. Sosem ismerném el hangosan, és magamban is nehezemre esik, de tény, hogy ha akarom, ha nem, ez egy elnöki erény.

Megrázom az arca előtt a flakont.

– Az ajánlatom még három másodpercig él.

Farkasszemet nézünk, aztán valamiért, talán a fáradtság miatt vagy mert nincs más lehetősége, utánanyúl. Ujjai az enyémekeket súrolják, ezért sietve elengedem a fémpalackot.

Hallgatunk, és végül ő töri meg a csendet.

– Kösz.

Annyira abszurd a helyzet, hogy fogalmam sincs, mihez kezdjek, de akkor szerencsére ismét megszólal.

– Ez megint egy pont neked?

– Ugyan már! – horkantok fel. – Ez maximum Mandicsnak egy mínusz.

Elvégeztem a dolgomat, és még mindig furán érzem magam, ezért a választ meg sem várva sarkon fordulok.

Kész vagyok elhagyni a terepet, de ahogy Arisz megrázza a sprayt, és fújni kezd belőle, csak egy magas, sziszegő hangot hallok.

Határozottan nem ennek kellene történnie. Hátrapillantok a vállam felett, és még épp tanúja vagyok, ahogy lemondóan leereszti a vállát. A térde száraz, a kezében lévő palack pedig láthatóan teljesen üres.

– Ez komoly? – néz fel rám. Fancsali képe nem bosszús, mint mikor legyőzöm valamiben, és nem is dühös, sokkal inkább... *Csalódott?* Nem tudom eldönteni, és nincs is időm

megfejteti, mert egy másodperccel később már megint ugyanolyan közönyös, mint általában.

Hátradől, és a fejét csóválja.

- Jó kis trükk volt, Rémálom!

Ekkor döbbenek rá, hogy azt hiszi, szándékosan adtam neki üres palackot. Olyan hirtelen lépek vissza mellé, és kapom ki az ujjai közül a cuccot, hogy a keze a levegőben marad. Meglepetten pislog.

- Mutasd! - Rázom, ütögetem és nyomkodom azt a vacakot, de semmi. Visszairamodom az elsősegélyládához, és amikor felnyitom a fedelét, akkor veszem észre, hogy lapul benne egy másik, bontatlan. Pír kúszik az arcomra, miközben kihalászom azt. Letépem a nejloncsomagolást a tetejéről, mielőtt visszaoldalognék Arisz mellé.

- Ebben tényleg van - nyújtom át neki, és ezúttal zavaromban nem nézek rá.

Vonakodva ugyan, de átveszi. Amikor megszólal, úgy cseng a hangja, mint aki jól mulat.

- Jó kis trükk volt, Rémálom - mondja, ám ezúttal nem hangzik sem gúnyosnak, sem leereszkedőnek.

Égő arccal nyargalok el az öltözők felé, és vissza se nézek.

10. FEJEZET

Április 8., péntek

A következő Földváry–Cinczár-találkozón Arisz térdének szemmel láthatólag már kutya baja, viszont az arckifejezése meglehetősen bosszús. Nem rémlik, hogy a legutolsó találkozásunk óta keresztbe tettem volna neki, ami azt jelenti, kivételesen nem én hoztam ki a sodrából.

Megint a KiRántásban találkozunk, érkezés után zsebre dugott kezekkel veti le magát mellém, és ezúttal nem bajlódik azzal, hogy látványosan odébb húzza a székét. A sleppje továbbra is csak két főből áll, de már tudjuk a másik két tagjuk hiányzásának okát: hétfőn influenzásak lettek, és ágynak estek.

Szóval csak Arisz, Manó és Simon telepszik le a kerek asztal körül üresen maradt székekre, és mindannyiuk arcán ugyanaz a morcosság tükröződik.

– Meglátogatott a Lantos – tájékoztat minket Arisz, felteszem, azért, mert tudja, hogy magától senki sem kérdezett volna rá, mi baja.

– Ármin? – vonom fel a szemöldökömet.

– Nem, csak a vérebei.

A CC-sek nem bajlódnak azzal, hogy kiderítsék, megmérgeztük-e a rendelt palacsintákat az érkezésük előtt.

Simon és Manó éhesnek látszanak, a tányérjukon máris ott van egy-egy nutellás pali.

Arisz feltűri a zakója ujját, és meglazítja a nyakkendőjét, úgy folytatja.

- Azért jöttek, hogy elmondják, a szánalmas kis próbálkozásunk az együttműködésre csak nevetségessé tesz minket, és valójában nem is kellene semmivel készülnünk a Múltidéző fotózásra, mert... - Elakad, ezért segítségkérően pillant Simonra. A titkár sietve lenyeli a falatot, majd visszább lapoz a noteszában. A szemüvege lejjebb csúszik az orrán, miközben hangosan olvasni kezd.

- „M-mert úgyis szépen le-leégetitek magatokat.”

Arisz biccent, én pedig a fejemet csóválom.

- Velünk is ugyanezt csinálták tegnap.

- Hozzátok is csak azért mentek oda, hogy ezt elmondják? - értetlenkedik Manó.

- Nagyjából - morogja Koli. Ő késsel-villával eszi az édességet, a tányérja mellett ott várakozik a félig megivott energiával. - Úgy tettek, mintha közös tanácskozásra érkeztek volna, összehívták a tagokat, lenyomták a drámaszakkörös monológjukat, majd elmentek.

Furcsálltuk, hogy Ármin nélkül érkeztek, de míg nem ismertük a szándékaikat, nem zárkozhattunk el a találkoztól. Azonban hamar kiderült, hogy csupán időpazarlás volt az egész. Ha a CC csinálta volna ugyanezt, senki nem találta volna meglepőnek, csakhogy a Lantos efféle viselkedése teljesen új.

– És mit reagáltál rájuk? – figyelem várakozásteljesen Ariszt.

– Mondtam nekik, hogy ha ennyire nem akarnak, hát ne készüljenek semmivel. A mi kedvünkért igazán nem kell megerőltetniük magukat.

Önkéntelenül is elvigyorodom, mert Szalkay Arisztid a provokáció nagymestere.

– Az elnök azt is mondta nekik, hogy egyébként sem kell ilyenek miatt idefáradniuk, nyugodtan írják csak meg SMS-ben – fűzi tovább a sztorit Manó. – Erre a titkárlány: „nincs meg a számod”, mire az elnök csak ennyit mond: „tudom”.

Szinte látom magam előtt Arisz laza testtartását és ingerlően leereszkedő, gúnyos mosolyát, ahogy kiejti ezt az egyetlen szócskát, ami felér száz direkt sértéssel. Elégedetten nyugtázom, hogy ugyanolyan hatékonysággal képes másokat bosszantani, ahogy engem.

Felcsendül a bejárat feletti kis harang, és két lány lép be az étterembe. Sötétlila kockás szoknyát viselnek, amiből egyértelmű, hogy CC-sek. Odaköszönnek, és amikor Arisz rájuk mosolyog, nevetgélve elvonulnak.

Lana lehalkítja a hangját, és előrébb dől.

– Azzal esetleg nem kérkedtek, mivel készülnek a majálisra?

– Majdnem nyolcvanhárom százalék, hogy sikerült beszervezniük Sárközi Mikit, hogy eljátssza Festetics Györgyöt – feleli Manó.

Azt hiszem, nem én vagyok az egyetlen, akinek tátva marad a szája. Sárközi Miklós az egyik legtehetségesebb és

legfoglalkoztatottabb színész, akit Keszthely kinevelt az utóbbi húsz évben, a város úgy tekint rá, mint a saját Hemsworthére. Modellként kezdte a karrierjét, és hamar felfigyeltek rá a külseje miatt. Magas, izmos férfi, éles arcéllal és napbarnított bőrrel. Azon kevesek egyike, akinek sikerült kitörnie a nemzetközi vizekre, és már külföldi szerepeket is kap.

Ha a Lantos megszerezte Sárközi Mikit, akkor övék a nagyszínpad, és tuti, hogy azzal együtt minden érdeklődőt is bezsebelnek.

- Festetics György alacsony, vékonyka ember volt - jegyzi meg Molli, Olli pedig máris készít nekünk egy skiccet az említett két személy testalkati különbségeiről. Az ujjai foltosak, de nem nutellások, mint Manóé, hanem korábbról rászáradt olajfesték lehet.

- Talán Sárközi unta a szépfiúszerepeket, és kapott az alkalmon, hogy végre akad egy kis kihívás - vélekedik Lana. - Az egyik nagybátyám színész, és tökre babapofija van, ezért a színházban sosem osztják rá a gonoszabb karaktereket, pedig minden vágya, hogy ilyeneket játszhasson.

- Sárközi Miklós né-népszerűsége a múlt hónapban megugrott az új filmje miatt - bújja a noteszát Simon. Tény, hogy a sztori, amiben Sárközi Miki szörfistenként jelenik meg, akinek szerelmét elragadta egy cápa, ezért elhatározta, hogy levadássza az állatot, valóban megdobta a helyiek érdeklődését.

– Nem értem, mi ebben a nagy cucc – csóválja a fejét Manó. – Ha igazi férfi lenne, eleve megvédte volna a csaját.

– Szerintem indítsunk ellene lejárató kampányt! – veti fel Molli kifejezéstelen arccal.

Töltök magamnak egy pohár limonádét az asztal közepén álló kancsóból. Miközben a többiek beszélgetését hallgatom, az előttem heverő nyitott füzetemet vizslatom.

– A cápa ellen? – kérdezi Manó.

– Dehogy! Sárközi ellen. És akkor a Lantost is csak lehúzza majd a szereplésével. – Fogadni mernék, hogy Molli csak ironizál, de az is lehet, hogy Sárközi Miki közismerten nagy ökológiai lábnyoma bosszantja. Manó mégis teljesen komolyan veszi az elnökhelyettesünk szavait, és már lendülne is bele a dologba.

– Lássuk, mink van eddig! – ragadja magához a szót Koli a tabletje kijelzőjét tanulmányozva. – Legnagyobb ellenségünk mint szövetségesünk: pipa. A Lantos provokálása: pipa. – Ennél a résznél jelentősegteljesen Ariszra pillant, aki erre nagylelkűen elmosolyodik.

– Szívesen.

Koli a szemét forgatja, mielőtt folytatná.

– Összeesküvés-elmélet Sárközi Miki ellen: pipa. Ötlet a Múltidéző fotózásra: semmi. Ötlet a majálisra: semmi. Programok és résztvevők: semmi. Ráfordítható erőforrások... Na, kitaláljátok? – néz fel. – Segítek: semmi.

– Hé, hé, álljunk csak meg! – tartja fel a kezét Manó, ujjai között egy darab palacsinta. – Vannak erőforrásaink.

- Készítesz egy kis műhivat? - érdeklődöm. Meglepi a kérdésem, és elismerő pillantással díjazza a megjegyzésemet.

- Egyelőre nem - feleli, és van abban valami, ahogy mondja, mert még Arisz is kérdő tekintettel fordul felé. - Viszont az unokaöcsém a Lantosba jár.

Az asztalnál két percen belül másodszorra is a padlón koppan a társaság nagy részének álla, és némán bámulunk Manóra.

- Az unokatestvéred a Lantosba jár? - kérdez vissza Koli.

- Aha, kilencedikes - bólint Manó. - Miért?

- Haver! - jajdul fel Arisz, és a fejét fogva bámul a srágra, aki épp most nyögött be egy kulcsfontosságú infót úgy, mintha csak a menzai napi menüt ismertette volna. - Ezt mégis miért nem mondtad eddig?

- Nem volt rá alkalom - vonja meg a vállát Manó, Arisz pedig hitetlenkedve viszonozza a pillantását.

- Ma reggel egy tizenöt perces filozofálást nyomtál nekem arról, hogy vajon ha részegen halsz meg, akkor másnapos lesz-e a túlvilágon.

Manó értetlenül pislog.

- Igen. És?

- Hagyjuk! - legyint Arisz. Abból, hogy ilyen gyorsan túllendül a témán, arra következtetek, nem ez lehetett az első ilyen alkalom.

- Tehát odajár az unokatesód. És jó fej? Hajlandó nekünk segíteni? - érdeklődik Lana.

- Persze, csak ismerni kell a szívéhez vezető utat - dörzsöli meg szeplős orrát Mandics, majd kérdő pillantásunkat látva hozzáteszi: - Gluténmentes süti és fociskártya.

- Tőle származik a sárközis infó is? - rakja össze a képet Koli, amire Manó bólogat. - Oké, és mondott mást is?

- Szerinte nem lennék másnapos a mennyekben.

Eltöprengve hajtogatom a sötétkék, virágos szalvétámat, origamihattyút készítek. Anyától tanultam, azt mondta, neki mindig segít az agyalásban, ha elakad valamivel. Tudok készíteni nyuszit, szívecskét, karácsonyfát, csillagot és csizmát is, ami egyébként kicsit szürreálisan fest a tányérba helyezve.

- Szerintem sem - értek egyet. - Az nem egy újabb nap, mintha aludtál volna, csak épp ott ébredtél.

Manó érdeklődve hallgat, és az az érzésem támad, egy picit máris megtaláltam az ő szívéhez vezető utat is.

- Arról esetleg nem beszélt, miért történt a hirtelen elnökváltás? - kíváncsiskodik Molli.

- Volt valami incidens, új elnök kellett, Ságvármin meg elvileg megelégette, hogy az iskolája mindig az utolsó helyen kullog a versenyeken, és kézbe vette a dolgokat.

Nem kommentálok a becenevet, amit a Lantos elnökének adott, pedig szórakoztatónak találom. Inkább a sztori többi részére koncentrálok. Mintha Ármin is valami ilyesmire célzott volna, amikor először találkoztunk. Végighúzom a hüvelykujjam körmét a szalvéta hajtásánál. Tény, hogy a Földy rendszerint a CC-vel viaskodik, de

egészen eddig azt gondoltam, a Lantos nem is akar részt venni ebben.

- Azt is mondta, megint lesz valami buli - teszi hozzá Manó.

Lana elismerő pillantással nyugtázza a nem túl pontos meghatározást, tekintve, hogy ő sem szokott ennél alaposabban utánajárni a partiinfóknak.

A többiek a buliról kezdenek beszélgetni, de nekem visszaterelődnek a gondolataim a közelgő majálisához. Alapvetően egy május elsejei városi rendezvény, a nagyszínpadon rendszerint koncerteket tartanak. A suliknak egy-egy program szervezésére vagy egy stand felállítására van lehetősége. Tavaly a mi srácaink nem kívántak nagymértékben részt venni, így végül egy csapat lánnyal vállaltuk az arcfestést meg a csillámtetkókat, de idén ez a program már elkelt.

Mi már készültünk új, saját ötlettel, és könnyen lehet, hogy ezzel a CC sincs másképp. Az, hogy vonakodunk ezt megosztani egymással, valahol érthető, mert ha aztán valami csoda folytán felbomlik az együttműködésünk, kitergettük a lapjainkat.

- Buli helyett inkább azt kellene kitalálnunk, milyen felállásban készülünk a Múltidéző fotózásra - veti fel Molli, hiszen az van a leghamarabb, konkrétan már holnap.

A fotózás lényegében annyi, hogy a részt vevő csapatokat a Festetics-kastélyban egy különterembe vezetik, és itt választhatunk magunknak korhű ruhamásolatokat. Ezekben készül rólunk fotó, különböző

beállított szituációkban. Nevezni bármilyen témával lehet, nem kell egy híres festményt vagy fotót utánozni. Mi választhatjuk ki, mit szeretnénk megjeleníteni, és ennek megfelelően címet is kell adnunk neki. Az elkészült képeket utána egy hétre kiállítják a kastélyban, a látogatók pedig szavazhatnak rájuk.

Alapvetően a suliban a többség a tanulmányi és a sportversenyeken érzi fontosnak lenyomni a CC-t, illetve az olyan eseményeken, mint például az éves papírgyűjtés. A többi (például a Múltidéző fotózást és a Kincsvadászat a kastélyban programot) a legtöbb esetben ráhagyják a diákönkormányzatra. Idén, a *motivációs együttműködésnek* köszönhetően, az osztályképviselőknek nem fűlött a foga a CC-vel közös csapatot alkotni a fotózásra és a kincskeresésre, inkább bojkottálták az eseményt, és ráhagyták a DÖK magjára. Mivel ezek nem kötelező programok, senkit sem szeretünk volna részvételre kényszeríteni, úgyhogy bevállaltuk.

– Ugyan, a fotózásra pont nem kell semmit előre agyalni. Beöltözünk, beállunk, és kész – vonja meg a vállát Manó.

– Csakhogy mi eddig minden évben készültünk – állok Molli pártjára. – Kigondoltuk a formációt, hogy megfelelő embereket állítsunk össze egy képre.

– Végigvettük magasság meg hajsín szempontjából is, hogy tutira összepasszoljanak, akiket egy képre teszünk – helyesel Lana. Olli felmutatja a rajztábláját, amin a „színészi képesség” szavak állnak, mire Lana helyeslően hozzáteszi. –

Ja, igen, azt is belevettük, és így mindig összeraktunk egy nyerő csapatot.

Arisz arcára téved a tekintetem. A szája sarka lassan mozdul felfelé, és már tudom, hogy magasra dobtuk a labdát. Nem csupán lecsapni készül, hanem egyenesen az arcunkba üti.

- Hm, mintha éppen erre mondanánk, hogy sok hűhó semmiért - jegyzi meg kárörvendően. - Tavaly mégis simán kikaptatok tőlünk.

Manó vigyorog, majd megemeli képzeletbeli cilinderét, amit a győztes fotón is viselt.

- Az improvizálás a lényeg - osztja meg velünk az álláspontját, de aztán jobban belelendül. - A rögtönzés. A rögtönzés.

Ariszt nem éri váratlanul a nem létező szóval való érvelés, elégedetten hátradől.

- Kövessétek csak a győzteseket, Rémálom, és talán idén több szerencsével jártok.

11. FEJEZET

Április 9., szombat

Miután azzal váltunk el, hogy nem érdemes készülni a mai Múltidéző fotózásra, kissé álmatlan éjszakám volt. Mármint oké, mi sem törekedtünk arra, hogy megvitassuk a CC-vel az összes fotózási praktikánkat, de... mi mindig komplett tervvel készülünk *mindenre*.

Koli azt mondta, ez egyszer hallgassunk Fülesre és csak sodródjunk az árral (igen, Koli szokott a Micimackóból idézni, és igen, rendszerint Fülestől). Nem vagyok az a „sodródjunk az árral” típus, de miután a CC az arcunkba dörgölte a tavalyi győzelmét, még kevesebb motivációm maradt ennél is jobban együttműködni velük.

Már érkezéskor szét vagyunk esve, a CC két hiányzó tagja továbbra is beteg, a többiek azt mondják, jövő hét eleje felé fognak becsatlakozni. Koli eljött, de szokás szerint nem akar se beöltözni, se fotózkodni, Olli pedig még gép elé se állt, de máris kitört rajta a lámpaláz. Ami a többi „csapattársunkat” illeti, Arisz és Manó készek szerepelni, de úgy fest, Simon Ollihoz hasonlóan inkább csak a szervezésben segédkezne.

Behívják a csapatokat az udvarról a kastélyba, és kapunk egy-egy sorszámot is. Alapvetően párhuzamosan, egyszerre

több teremben is zajlik az öltözködés és a fotózás, de mivel idén tizenöt csapat is nevezett, így is van sorban állás és várakozás. Pechünkre minket elsőnek sorsolnak, így azonnal a bálterembe vezetnek.

A kastélyban közel száz helyiség található, jó párat korabeli stílusban be is rendeztek a látogatók számára. A nagyobb termekben rendezvényeket, sőt akár koncerteket is tartanak. A bálterem is ilyen, és ugyan akad néhány festmény a falon, a hatalmas ablakok előtt pedig bársonyfüggönyök, a plafonról lelógó monumentális csillárokról már nem is beszélve, de bútor szinte alig.

A versenyen való részvétel regisztrációhoz kötött, csapatonként több képet is készíthetünk, aztán kiválasztjuk azt, amivel nevezni szeretnénk. Csapattag lényegében bárki lehet, rendszerint családok, barátok és az iskolák szoktak részt venni. A Földyből is érkezett másik csapat, egy kilencedikes lányokból álló meg egy testvérpár, akik a szüleikkel neveztek.

Ahogy belépünk a bálterembe, két szervezőhölgy fogad minket, hogy ismertessék a szabályokat és a fotózás menetét. A szoba egyik felében már felállították a kellékeket: a padlón szőnyeg, a háttérben falra akasztott függöny és képek. Vannak selyemhuzatú, régi karosszékek, ha valaki ülni szeretne (Koli máris kinézte őket magának), illetve olyan kellékek, mint bőrönd, madaras kalitka, legyező, kard, növények és egyéb, díszletnek alkalmas tárgyak. A terem hatalmas, a világítás viszont nem a legjobb, így egy reflektort is felállítottak a kamera mellé. A

bálszobrászteremből nyílik két kisebb helyiség, ahol át tudunk majd öltözni, és miután minden infót megosztanak velünk, az egyik szervezőhölgy, Orsi elindítja a stoppert.

A mi csapatunk nyolcfős, és mivel túl zsúfolt lenne így egy kép, két csoportra kell bomlanunk. A rendelkezésünkre álló ötven percből kapásból legalább tízet elvesztegetünk a csapatok összerakására. Nem véletlenül csináljuk mi ezt évek óta előre, de próbálok inkább a feladatra koncentrálni a CC kioktatása helyett. Végül abban maradunk, nem szükséges mindannyiunknak beöltözni, legyen egy kisebb társaság, akikre koncentrálnunk.

Ebbe a top csapatba Molli, Lana, Manó, Arisz és én kerülünk. Szívesebben segédkeznék a háttér összeállításánál, mert ezekben a korabeli habos-babos női öltözetekben nem érzem magam túl komfortosan, de Lana szerint muszáj szerepelnem, hogy legyen elég lány a képen. A csapat érdekében beadom a derekam, míg a lámpalázás duó, kiegészülve a lusta unokatesómmal, összeáll a szervezői brigádba.

Lana segít Mollinak és nekem a szettek megfelelő viselésében, mert velem ellentétben ő imádja a fotózást és a ruhákat. Az öltözékem nagyon fehér és nagyon csipkés, a szoknyám hatalmas, és még kesztyű is jár hozzá. Összességében úgy nézhetek ki, akár egy óriási habcsók.

A következő akadállyal akkor szembesülünk, amikor visszaérünk a bálszobrászterembe, és kiderül, hogy Manó nem a megbeszélte huszárszerkót vette fel, hanem cilindert húzott, csíkos öltönyt és kockás ballonkabátot, de senki nem fárad

azzal, hogy felhívja a figyelmét a csíkos és kockás ellentmondására.

Ezzel szemben Arisz elegáns, fehér nadrágot és két gombsoros dolmányt visel, és ahelyett, hogy Manó lelkére beszélne, az egyik műanyag kardot tanulmányozza.

Újabb perceket vesztegettünk el azzal, hogy rádumáljuk Manót az átöltözésre, de hajthatatlan. Azzal érvel, tavaly is hasonló szerkót viselt kalappal, így idén is ragaszkodik hozzá, mert szerinte ez a győzelem kulcsa. Tény, hogy a cylinder kiemeli az arcán a szeplőket, de akkor is fontos lenne az egységes megjelenés. Az volna a leghatékonyabb megoldás, ha Koli beállna a helyére, ő nagyjából egymagas Arisszal, így jól is mutatnának. Manóról meg max készül saját fotó.

- Nem akarok egy képre állni a CC elnökével - közli az unokatesóm az egyik székből, de szerintem csak szimplán nem akar felkelni. - Sőt, ami azt illeti, egyáltalán nem vágyom velük közös képre.

- Én se, elhiheted, de *muszáj* vegyes csapatokban teljesítenünk a feladatot - emlékezteti bátorítóan Lana.

Koli fáradtnak és feszültnek tűnik, de nem tudom, hogy csak nem aludt-e eleget, vagy esetleg jobban aggódik Tini miatt, mint amennyit bevallott. Legutóbb annyival egészítette ki a történetet, hogy az unokanővérem egyelőre visszament a kollégiumba, mert nem merte bevallani a terhességét a szüleinknek.

- Csak azt nem vágom, hogy ha már egyszer kitaláltunk egy formációt, miért nem lehet azt tartani? - vitatkozik

Koli.

– Ha ennyire nincs kedved itt lenni, ott az ajtó – mutat oldalra Manó sértetten.

– Igazából az a ruhatár – szól közbe zavartan Orsi, az egyik szervezőhölgy.

Manó visszakozás helyett simán csak vállat von.

– Felőlem oda is bemehet, addig se rontja itt a levegőt.

Olli és Simon abbahagyják a háttér rendezését, és hol a CC-s, hol a földys csapatra néznek. Mollira sandítok, de ő csak letelepszik a Koli melletti székek egyikére, és előhúzza a táskájából az angoltankönyvét.

– Hé, hé! Ha valaki rontja itt a levegőt, az te vagy – száll be a vitába Lana, védelmezően Koli és Manó közé helyezkedve.

Arisz is leveti magát a díszlet egyik foteljába, és csak úgy árad belőle az unott egykedvűség.

– Ezt nem akarjuk pont a lila hajú lánytól hallani. Mégis hogyan mutat majd ez egy 19. századi fotón? – gúnyolódik, amit már én sem tudok szó nélkül hagyni.

– Tudod, hogy ez amúgy sem fog látszódni – kelek a barátnőm védelmére, hiszen a képeket régies stílusban, fekete-fehérben fogják kiállítani. Amint ezt kimondom, rögtön előnt az adrenalin, mint mindig, amikor Arisszal vitatkozom. Csípőre teszem a kezem, és ezúttal rajtam a sor, hogy gúnyolódjak. – Ó, várj csak! Honnan is tudhatnád? Hisz a tavalyi volt az egyetlen év, amikor nyertetek.

Olli felmutatja a rajztábláját, de csak addig jutok az olvasásban, hogy „srácok, szerintem nem kellene...”, mert

Simon már itt áll közvetlenül előttem a noteszával.

- 2015-től 2018-ig zs-zsinórban háromszor is m-mi nyertünk – mutatja felém a táblázatát.

- Nem *ti*, hanem a sulitok – jegyzi meg a tankönyvét bújva Molli, aki a jelek szerint épp összeköti a kellemeset a hasznossal, és tanulás közben kötözködik.

- Mi vagyunk a sulink! – érvel Manó.

A vita tovább folytatódik, csakis abban értünk egyet, hogy szívesebben végeznénk el ezt a programot egymástól elkülönülve és egymást szabotálva.

Orsi jelzi, hogy már csak negyedóránk maradt a képek elkészítésére. Zavartan igazgatom a ruhám felső részét, és próbálom összeszedni a gondolataimat. Mollira nézek, aki még mindig az angolkönyvét tanulmányozva üldögél. Észreveszi, hogy figyelem, és ahogy viszonozza a pillantásomat, értem, mit üzen a tekintetével. Igen, az összedolgozás nehéz, még nehezebb, mint hittük, de felül kell kerekednem az ellenségeskedésen. Felül kell *kerekednünk*.

Elnökként semmivel sincs több hatalmam vagy beleszólásom a dolgokba, mint a társaimnak, de Molli mindig azt mondja, mégis jár plusz ezzel a pozícióval. A diákönkormányzatunk az iskolánkat képviseli, az összes tanuló társunk érdekeit, és én egyfajta vezetője vagyok az egész megvalósulásának. A példamutatás, a felelősségvállalás és a saját ellenérzéseimen való felülkerekedés elengedhetetlen.

A tekintetem lassan visszavándorol Molliról a többiek felé. Felhagyok a vitával, és Kolihoz lépek. Sikerül rávennem, hogy álljon be velem a képre Manó helyett, de ezzel párhuzamosan Arisz is elküldi átöltözni a programfelelősét. Mindegy, maximum egyikük mégse áll be. Mérséklődnek az indulatok, és még időben vagyunk. A szemem sarkából észreveszem, hogy a következő csapat már ott toporog a bálterem másik végében, és szerencsétlenségünkre pont a Lantos az.

A fiúk visszatérnek az öltözőből, de Koli még be sincs gombolkozva, így végül az eredeti terv szerint Manó áll be a képre. Arisszal ők ketten lesznek hátul, míg a három egymás mellé helyezett fotelben előttük mi, lányok ülünk. Lanával helyezkedünk el szélen, a kezünkben egy-egy nyitott, selyemből készült esernyővel. Már majdnem készen állunk a fotózásra, amikor Ármin kiáltása szeli át a termet.

– Micsoda összhang! – dicsér meg minket cinikusan, aztán a hátul álló két fiúra pillant. – Ezek szerint meg is bocsátottátok a Földvárynak, hogy ellopták a kupátokat?

Érzem, ahogy a srácok megdermednek mögöttem, csak hogy Ármin még nem végzett. Lejjebb vándorol a tekintete: Mollinak, Lanának és nekem címezi a következő kérdését.

– Vagy elismertétek a győzelmüket, és visszaadtátok nekik?

Most már mindannyian feszülten hallgatunk, mint nyolc időzített bomba. Elindul a visszaszámolás, aztán jön a robbanás, és kitör a káosz.

A CC-sek sértetten és haragosan szidalmaznak minket, amiért a Földy ellopta és a mai napig nem adta vissza a serlegüket. Mi a sportszerűtlen tevékenységükre hivatkozunk, meg arra, hogy az a kupa a szimbóluma mindannak, amiért a CC-vel lehetetlen együttműködni.

Olli előrelép, talán azért, hogy lenyugtassa a kedélyeket, de a lába belegabalyodik a reflektor vezetékébe, és magával rántja a lámpát. Gondolkodás nélkül előremozdulok, hogy megtartsam a lámpát, de megfeledkezem a ruhámról. A szoknya hosszú, és nincs tapasztalatom az ilyesmiben, hisz általában farmert hordok. Véletlenül rálépek az elejére, amitől elveszítem az egyensúlyomat. Önkéntelenül is próbálok megkapaszkodni valamiben, ám a jobb kezemenél lévő kis oszlop, amin az üres kalitka áll, csak díszlet, nem egy stabil tárgy.

Az egész eredménye az, hogy valahogy megállok a lábamon, a díszlet viszont eldől. Az oszlopot sikerül megtartanom, de a kalitka hangosan a padlónak csapódik.

A csuklóm sajog ott, ahol az oszlop nekiütődött, de szerencsére Olli egyben van, Simon és Koli két oldalról megtartják a lámpát. A díszlet káosz, a kezem fáj, és ha ez még nem lenne elég, Orsi a telefonjára pillantva megszólal.

– Sajnálom, lejárt az időtök.

Elnémulunk, és az egyetlen, ami betölti a teret, Ármin tapsának éles, undok hangja, ami hosszan visszhangzik a bálterem falairól.

A taps, ami ezúttal távolról sem a győzelem szimbóluma, hanem a Földy és a CC összefogásának teljes kudarcáé.

12. FEJEZET

Április 10., vasárnap

Másnap délután nagyapával kihajózunk a Balatonra, ami remek alkalom, hogy tanácsot kérjek tőle.

A vasárnap délutánokat gyakran töltjük ezzel. Ebéd után kisétálunk a Libás strand melletti kikötőbe, hogy kalandozzunk egyet a vízen az *Édes Patrícia* nevű vitorlásával. (Ilyenkor mindig a CC fennhatóságára kell merészkednem, mert hiába kértem nagyapát, nem költözteti el innen a hajót.) Néhány éve vette a nyolcfős, belmotoros vitorlást, és hatalmas becsben tartja.

Szóval vízre szállunk, aztán meg csak lehorgonyozunk valahol, és a Balaton hőmérsékletétől függően a lábunkat a tóba lógatjuk, most viszont csak élvezzük az áprilisi napsütést, mivel a víz nem elég meleg.

A gondolataim újra és újra visszakalandoznak a tegnapi naphoz. Miután felocsúdtunk a döbbenetből, hiába akartunk a szervezőkkel alkudozni. Elpocsékoltuk az ötven percünket, nem teljesítettük a feladatot, egyetlen fotót sem készítettünk. És ezzel nem lehetett mit tenni. Átöltöztünk, és elhagytuk a báltermet, majd a kastélyt is. A CC ment a maga dolgára, ahogy mi is.

Nemcsak hogy veszítettünk, gyakorlatilag ki se álltunk. A csapatmunkánk annyira csapnivaló volt, hogy még azelőtt elbuktunk, hogy egyáltalán versenybe szálltunk volna. Fogadni mernék, hogy a Lantos utánunk színvonalas fotókat készített, és tuti bezsebelik majd a győzelmet.

Az igazgatóinktól kapott büntetés nagyobb, mint vártuk. Nem csupán ki kell állítanunk egy közös programot, de meg kell tanulnunk legalább minimálisan bízni egymásban, és valahogy ténylegesen együtt dolgozni.

Mély levegőt veszek, és a körülöttünk elterülő vizet bámulom. Amikor azt hittem, elég lesz egy látszólagos együttműködés, és nem szükséges *valóban* összefognunk, hatalmasat tévedtem.

- Nagyapa, neked kellett már együtt dolgoznod valamelyik ellenségeddel? - kérdezem, de nem veszem le a tekintetem a Balatonról.

Valahogy a színe minden évszakban más: ősszel szürkésebb, mint a viharos felhők, míg tavasz vége felé és nyáron ebbe a telt, világoskék, néhol zöldes árnyalatba vált. A hajó hőmérője szerint huszonnégy fok van, szélcsend, a víz még nem alkalmas a fürdésre, de a felszíne már nem jéghideg.

- Szőke - néz rám jelentőségteljesen nagyapa, a pillantása azt üzeni: „még kérdezed?” -, negyvenöt éve házasságban élek a nagyanyáddal.

Grimaszolva forgatom a szemem.

- Most nem a házasságod a téma.

– Ellenségről kérdeztél, hát tessék – igazítja meg a fehér halászsapkáját, amit a nagyfi a nap miatt erőltet rá mindig. Rajtam baseballsapka van, hátul összegumizatlanul húztam át rajta a hajamat.

– Nagyapa, most komolyan. – Próbálok szigorúan nézni rá, de az értetlen tekintetéből világosan látszik, hogy ő komolyan gondolta, amit mondott.

A nagyszüleim kapcsolata valóban viharos; többet hallottam őket veszekedni, mint békében társalogni. Ugyan a papa állítja, hogy romantikus gesztusból nevezte el a hajóját a mamáról, de tudom, hogy valójában legalább annyira bosszantani is akarta vele.

Lehajol, és feltűri fehér nadrágja szárát.

– Ellenségeket szerezni jó dolog – mondja. – Akkor vannak ellenségeid, ha valamit irigylésre méltóan csinálsz.

Kezemet a tóba mártom, és figyelem, ahogyan az ujjaim között áramlik a víz.

– Mire akarsz kilyukadni?

– A jó ellenségek tisztelik egymást, és ez a kölcsönös tisztelet vezeti őket eredményes közös munkára. – Nagyapa helyet foglal mellettem a hajó oldalánál.

– Vagy ha akad egy közös ellenségük.

A pillantása megrovó, a hangja pedig szigorú, ahogy azt feleli:

– A gyűlölet, a haragtartás és a bosszú a gyengéknek való, Szőke.

Tizenhárom évesen nagy Clint Eastwood-rajongó lettem, amikor a papával stikában megnéztük *A Jó, a Rossz és a*

Csúfot. Bár nem értettem, hogy miért beszélnek ilyen keveset, és papa miért takarja el a szemem egyes jeleneteknél. A kitakart és néma részek ellenére onnantól kezdve állandóan rá akartam venni papát, hogy nézzünk meg egy másik Eastwood-filmet is. A nagy rajongásom eredményeként mókából a film főhőse után Szőkének hívott, aztán rajtam ragadt a becenév.

Születésem óta rajongok a nagypapámért. Sírós baba voltam, de amikor ő vett a karjába, azonnal elhallgattam. És Clint Eastwood a szőke hajával, a magas termetével és az egyenes vonásaival rá emlékeztetett, talán emiatt is ragaszkodtam annyira a filmjeihez.

A gyűlölet, a haragtartás és a bosszú a gyengéknek való. Nem először hallottam már ezt tőle. Kicsi korunk óta azt tanította, hogy erősnek lenni azt jelenti, képes vagy felülkerekedni az ellenérzéseiden, és odafordulni ahhoz az emberhez is, aki a leggonoszabban bánt veled. Ám azt is mindig hozzátette, hogy a bizalom és a megbocsátás viszont olyan kincs, amit nem kell a segítőkezeddal együtt odaajándékozni annak, aki korábban visszaélt vele. Sosem szokott direktben tanácsot adni, nem mondja meg, mit tegyek, inkább csak rávezet. Azt hiszem, azt szeretné, ha magamtól ébrednék rá arra, mi helyes és mi nem, nem pedig azért, mert ő azt mondta nekem.

A naptól csillogó víztükröt figyelem, miközben a nagypapa szavain gondolkodom. Nyilvánvaló, hogy ellenérzések ide vagy oda, az együttműködésünk a CC-vel egy *feladat*. És én szeretem szívvel-lélekkel elvégezni a

feladataimat. Semmiképp sem akarom cserben hagyni az iskolámat és a barátaimat.

Ami tegnap történt a Festetics-birtokon, az nem fordulhat elő még egyszer. A lehető legjobban kell szerepelnünk két hét múlva a kincsvadászaton, az azt követő majálison és a közelgő DÖK-ös kiránduláson. A századik évfordulós ünnepségről már nem is beszélve.

A gondolataimba temetkezve figyelem az apró felszíni fodrozódásokat, ám ahogy elnézek a távolba, megakad a tekintetem valamin. Hunyorogva vizslatom a lila-fehér SUP-ot, és a rajta gubbasztó embert, majd előszedek a hajó belsejéből egy távcsövet. Először papa, majd én is megnézem: egy fiút látunk, aki lehajtott fejjel várakozik, és ami szembetűnő, hogy nincs evezője.

Nagyapa nem habozik, a volán mögé lép, és beizzítja a motort. Fél perc sem telik bele, már szabad szemmel is jól kivehető a deszkán kuporgó srác arca, és ismerős, homokszín tincsei.

A sorsnak bizarr és cinikus humora van, és pontosan tudja, mikor kell viccelni.

A hajó orránál állva, a korlátba kapaszkodva bámulok le Szalkay Arisztidre. A testem pont eltakarja a napot, és árnyékot vet rá.

Tényleg nincs nála evező. Nem tudom, mi történhetett, de az esély, hogy pont én találom rá, igen kicsi volt. Az arckifejezése árulkodó. Döbönt és bosszús egyszerre, míg én felderülök.

– Semmi vész, nagyapa, ez csak Szalkay Arisztid. Akár itt is hagyhatjuk! – legyintek, mire Rágó beletörődő arccal nyugtázza megpecsételődött sorsát.

– A barátod? – guggol a hajó elejébe nagyapa, és érdeklődve figyeli a CC elnökét. Arisz félmeztelen, csak egy fürdőnadrágot visel, de továbbra sem változtat pozíciót, a lábait felhúzza karolja át a térdét.

– Kérem! – szólal meg. – Nem kell megmentenie. Nyugodtan itt hagyhat, de ne sértessen!

Elvigyorodom.

– Ja, nagyapa, mi nem dobálózunk a b betűs szóval. – Papa kíváncsian felém fordul. – Esküdt ellenségek vagyunk.

– Á! – bólint, és látom, ahogy összerakja a képet. Feláll, színpadiasan leporolja a tenyerét, mint aki mossa kezét az ügyben, majd a hajó másik végébe indul. – Akkor rád hagyom a kölyköt, Szőke!

Egészen a vitorlás szélére lépek, és félrebillentett fejjel mosolygok le Ariszra. Magabiztosan viszonozza a pillantásomat, holott duplán nagy bajban van.

– Mi jót csinálsz? – érdeklődöm csevegő hangnemben, maximálisan kiélvezve, hogy bármilyen határozottnak is mutatja magát, mégis teljesen kiszolgáltatott, ráadásul pont nekem.

– Eveztem egyet. – Úgy mondja, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne áprilisban, evező nélkül.

– Jó kondiban lehetsz – mérem végig. Kíváncsiság fog el, vajon mióta lehet itt. A szája nem lila, és láthatóan nem

reszket. Csak a keze vizes, ami azt jelenti, nem borult be.

Lemondóan hunyja le a szemét.

– Az úszócsapattal kijöttünk egyet evezni, oké?

Türelmesen várom a folytatást, de kerüli a tekintetemet.

– És?

– És Manó kitalálta, hogy összegyűjti az evezőket, mi meg edzésként ússzunk ki a SUP-on – biccent a part irányába. – Úgy nevezte el, hogy *karevezés*.

Arrafelé fordítom a fejem, és észreveszek egy csapat SUP-ost a part felé igyekezni. Biztosan versenyeznek, egy-egy kiáltás halkán el is ér hozzánk.

Kitör belőlem a nevetés, a hüvelykujjamat feltartva bólogatok.

– Szép munka! Egyáltalán hogy került ide Mandics? Azt hittem, a focicsapat tagja.

– Manó imád sok mindent kipróbálni, de semmit sem szeret tartósan csinálni – vonja meg a vállát Arisz.

– Szóval, miért nem úsztál ki? – érdeklődöm. A kérdésem hallatán megdermed, és hirtelen úgy néz ki, mint aki... zavarban van. – Talán Manó az úszótudásod is magával vitte az evezőkkel együtt?

Arisz elpirul, de olyan gyorsan rendezzi az arckifejezését, hogy nem vagyok biztos benne, nem csak képzeltem-e. Vizes kezével fintorogva szánt végig a haján, de nem néz rám, a tavat bámulja. Értetlenül felvonom a szemöldökömet, hiszen az úszócsapat többi tagja lassan eléri a partot.

- Tudod, mit, Rémálom? - pillant végül fel, és a szeme hirtelen kékebb, mint a Balaton. - Jó itt nekem. Majd megment valaki más, akinek a hajójába szállva nem akarom rögvést visszavetni magam a vízbe.

Ismét leguggolok, és közelebb hajolva az arcát fürkészem.

- Miért nem úsztál még ki? - méregetem gyanakodva. - Hiszen az úszócsapat tagja vagy.

- És akkor? - felel. - Nem mindig van kedvem úszni. Néha csak úgy kijönnék egy SUP-pal a Balcsira, hogy evezek egyet, mert pont nem vágyom úszni!

Terel, és ettől csak még kíváncsibb leszek.

- Furán viselkedsz - állapítom meg tetőtől talpig végigmérve. Még mindig összehúzza magát, és a deszkája közepén kuksol. - Talán nem akarod, hogy lássam a ciki fürdőgatyád?

- Te vagy a ciki.

- Akkor van egy harmadik mellbimbód?

- Nincs, de ha lenne, büszke lennék rá, hogy nekem eggyel több van, mint neked - nyújtja ki a nyelvét.

- Titkos tetkód van a nevemmel a hátadon? - lendülök bele a találgatásba.

- Ó, persze - bólint. - Egyenesen az arcképedet varrattam magamra, azzal a szöveggel, hogy „akit a hátam közepére se kívánnék, de levakarhatatlan”.

- A levakarhatatlan te vagy, Rágó. Viszont ha nem árulod el, miért nem úsztál még ki, esküszöm, hogy minden erőmet bevetve levakarlak magamról, és itt hagylak.

– Csak tessék! – vágja rá. – Tégy nekem egy szívességet, és menj!

Persze eszem ágában sincs otthagyni. Áprilisban a Balaton még nem úszásra alkalmas hőmérsékletű, ő pedig a jelek szerint valamiért nem is akar érintkezni a hideg vízzel.

Valami kibúvó után kutatok, amivel rávehetem, hogy mégis velünk tartson, de nagypapa megelőz.

– Kölyök, csak nem valami vízi állattól félsz? – kérdezi, és csak ekkor veszem észre, hogy a hajó oldalánál állva a mellettünk fodrozódó vizet vizslatja.

Arisz most olyan egyértelműen vörösödik el, hogy ezúttal kétségtelenül nem csak képzelődöm.

Elkerekedett szemekkel mutatok rá.

– Te félsz a vízben élő állatoktól!

A száját összeszorítva, dacosan néz vissza rám.

– És akkor mi van?

Tátott szájjal hallgatom, ahogy dőlnek belőle a szavak.

– A kockás sikló úgy néz ki, akár egy vipera! Órákig képes levegővétel nélkül mozdulatlanul várakozni víz alatti rejtekhelyén, hogy aztán lecsapjon áldozatára! Állítólag provokálni kell őket, hogy megtámadjanak, de...

Nem bírom megállni, közbevágozok.

– ...de mint tudjuk, az az egyik legerősebb képességed.

Elfintorodik.

– Kötekedj csak, de a nagy testű lesőharcsa még a víz felszínén úszó madarakat is képes a mélybe rántani! A harapós teknősökről már nem is beszélve, azok az embert is simán megtámadják!

Nem vagyok róla meggyőzve, hogy tényleg veszélyben lenne, és már épp készülök elegánsan a tudtára adni, most árulta el az egyik legnagyobb félelmét, amikor észreveszek valami mozgást a vízben, közvetlenül a deszkája mellett.

Követi a pillantásomat, és ő is kiszúrja az állatot. Minden szín kifut az arcából, a tekintete nyomban megváltozik, ezért gondolkodás nélkül térdre vetem magam, és fürgén felé nyújtom a kezem.

Nem tudok róla, hogy ezen a vidéken élnének viperák vagy más veszélyes vízi állatok. Talán csak egy ártatlan kockás sikló az, de látom Arisz szemén, hogy fél, és azt viszont nagyon is *tudom*, milyen érzés.

Megragadja a kezem, és olyan erősen kapaszkodik bele, hogy kis híján leránt a hajóról, de sikerül megtámasztanom magam. Felhúzó a vitorlásra, csak hogy a lába vizes, amitől csúszós lesz a hajó orra, és elveszítem az egyensúlyomat.

A víz felé zuhanok, és hiába kalimpálok, nem bírom megtartani magam. A vízre készen állok, de a lesből támadó siklókra aligha, arra pedig végképp nem, hogy azért történjen mindez, mert kellett nekem megmenteni Szalkay Arisztidet.

Egy kar kulcsolódik a derekam köré, és napbarnított ujjakat látok a csuklómra szorulni. Egy kék villanás az egész, egyetlen pillanat, és a következő, amit észlelek az az, hogy Ariszon fekszem.

Ariszon, aki a hátán hever alattam, és határozottan *félmeztelen*. A tekintetem a csupas mellkasáról lassan

felvándorol a nyakán át az arcára. A szeme csukva, kapkodja a levegőt, ujjai még mindig a csuklómat szorítják.

Pislogok. Az arca *annyira* közel van, és *annyira* szép. Nem bírom nem nézni.

Összerezzenek, amikor hirtelen kipattannak a szemei és ijedten bámul rám. Szólásra nyitom a számat, hogy két alapos hazugsággal bebiztosítsam magam, miszerint egy: nem bámultam, és kettő: cseppet sem áll jól neki a víz és a napfény.

– Jól vagy? – ragadja meg a vállamat.

A tekintetem összetalálkozik az övével. Az a lehetetlenül kék szempár ezúttal nyugtalan és félelemmel teli. Ez az a pont, ahol rádöbbenek, Arisz komolyan fél a vízi állatoktól. Ez az a pont, ahol nyilvánvalóvá válik, hogy neki semmi vicces nincs ebben a helyzetben, éppen ezért nem vehetem félvállról. Hevesen zihál, ujjai a bőrömbe vájnak, a szorítása kétségbeesett.

A kezem magától mozdul. Felemelem a jobbomat, és finoman az engem szorító kezére helyezem.

– Minden oké – biztosítom.

Egy örökkévalóságig bámul rám, aztán a kitágult pupillái lassan összehúzódnak, a szorítása enyhül. A tenyere helyén égető érzés fogad, ahogy elenged. Elfordítja a fejét, kezével takarja a szemeit, így csak a száját látom. Ajkai elnyílnak, még mindig szaporán veszi a levegőt, a mellkasa egyenetlenül emelkedik és süllyed.

Még mindig rajta fekszem.

Vörös fejjel próbálok lekászálódni, csakhogya hajó továbbra is vizes, a talpam megcsúszik, és amikor az arcomat védve megtámaszkodnék, egyenesen a gyomrába tenyerelek. Feljajdulva görnyed előre, kezét a hasára szorítja.

– Mégis jobb lett volna nekem a vízben – nyögi, és a csípős megjegyzéséből nyilvánvaló, hogy ismét önmaga.

– Nem hinném, kölyök – segít fel nagyapa, aztán lehajol, hogy csekkolja, Arisszal is minden rendben, és nem esett bántódása. Míg mi a hajó orrában hevertünk, papa a deszkát is kiszedte a vízből.

A CC elnöke mintha most realizálná, hogy nem csak ketten vagyunk, és nyilván azt is összerakta, hogy ez az idős férfi bizonyára a nagyapám. Anya szerint a magas, vékony csontozatommal és szőke hajammal tiszta papa vagyok. Büszkeséggel telik meg a mellkasom, ahányszor hozzá hasonlítanak, vagy neki mondják: „le sem tagadhatnád, hogy a te véred”. Amikor elsőben az ismerkedős program keretében megkérdezték, ki mi szeretne lenni, ha felnőtt, én nagypapát mondtam. A többi gyerek nevetett, de nem értettem, mi okuk rá. Papa a legmenőbb ember, akit csak ismerek, és ez az elmúlt tíz évben mit sem változott.

Arisz felül, majd észrevehetően kihúzza magát, és bátran nagyapa szemébe néz.

– Köszönöm, hogy megmentett, uram.

Nagypapát mulattatja Arisz reakciója, de csak én ismerem a szeme sarkában megbújó nevetőránccokat.

- Szőke mentett meg - mutat rám. - Az unokámnak kellene megköszönnöd.

Arisz habozik, és úgy mered rám, mintha egyenesen azt kérték volna, nyalja meg a talpam. A torkát köszörülve néz fel a nagyapámra.

- Tudja, Rémálom meg én... - kezdi, de amikor papa szeme megvillan a becenév hallatán, alig észrevehetően nyikkan egyet, majd sietve korigálja a szavait. - Akarom mondani...

Szemmel láthatólag erősen gondolkodik, hogy is szólítson. Abban sem vagyok biztos, hogy vette a fáradságot, és megjegyezte a keresztneveimet, de ha tudja is, túl bizalmas lenne azon neveznie.

- Az *unokája* meg én nem vagyunk abban a viszonyban, hogy csak úgy hálálkodjunk egymásnak. - Nyel egyet, és megértem, amiért feszeng.

Nagyapa jó humorú, nyugodt és magabiztos ember. Kiválóan tud tárgyalni, képes *bárkit bármiről* meggyőzni öt perc alatt (kivéve a nagyit), szorgalmas és odaadó típus. Az a fajta ember, akivel mindig lehet miről beszélgetni, akinek határozott véleménye van a világ dolgairól, mégis nyitott mások meglátásaira. Ugyanakkor tud tekintélyparancsoló és félelmetes is lenni. Nem ajándékozta oda senkinek csak úgy a bizalmát, de ha kiérdemelted, utána maximálisan támogat. Ha viszont elveszíted, többé nincs esélyed. Szerinte a második esélyt a gyengék és a megbízhatatlanok találták ki, és azoknak van rá szüksége, akik nem vették

komolyan az elsőt, és eljátszották. És aki eleve a második esélyre pályázik, az már az elsőt sem érdekli meg.

- Az erős ember az ellenségének is tud köszönetet mondani, ha rászolgált.

Arisz a vízben úszkáló siklót figyeli, és nyel egy nagyot, mielőtt az enyémbé fúrná a tekintetét.

- Kösz, Rémálom - mondja, és tudom, hogy komolyan gondolja. - Jövök neked eggyel.

Nehezemre esik állni a pillantását, ezért elkapom a tekintetem. *Ez nem jó.* A hasát bámulom. A vízcseppekkel borított napbarnított izmokat, amikhez néhány perccel ezelőtt még szorosán hozzásimultam.

Leszegem a fejem, hátha a fehér baseballsapkám ellenzője eltakarja a vörös arcomat.

- Szerintem egálban vagyunk - motyogom. - Tudod, én is majdnem beleestem, te meg megtartottál.

Nem felel, én meg nem akarok felnézni, úgyhogy csak várok.

Nagyapa a hajó széléhez áll, majd leguggolva a vizet szemléli.

- Jó, hogy kiszedtük a kölyköt - jegyzi meg. - A siklók ártalmatlanok, de akárhogy is nézem, ez egy aligátorteknős.

Kíváncsian emelem fel a fejem, majd függén mellé lépek, hogy én is lássam. A nagyjából hetvencentis (ki tudja, mekkora, ezekben a mérettippelésekben sosem voltam jó), kényelmes tempóban úszó állatot figyelem. A páncélja barna, a farka felé közelítve pedig inkább sárgás.

- Tudtam, hogy egy teknőst láttam! - vágja rá Arisz, én pedig kezdem összerakni a képet.

Gondolom, kezdetben tényleg próbált kivezni kézzel, de a teknős vagy egy sikló kizökkentette, ezért kuporgott a SUP tetején.

Nagyapa mellé guggolok, hogy közelebbről megszemlélhessem a hullót.

- Vajon hogy kerül ide ez a teki? - tűnődöm, ugyanakkor hálás vagyok nekik (igazából a nagyapának meg a teknősnek is), amiért sikeresen elterelték a korábbi zavaromról a figyelmet.

- Kölyök, gyere csak! - int papa Arisznak, ő viszont már egy szobrot megszegyenítő mozdulatlansággal áll a vitorlás közepén.

- Köszönöm, nekem itt pont jó.

Megértően nézek fel rá.

- Nem valószínű, hogy felpattanna a hajóra. Biztonságban vagy.

- Azt hinnéd, de tavaly is fogtak egy aligátorteknőst a Balatonban. Akkor olvastam, hogy a harapása még az emberre is veszélyes - közli, majd kissé sápadtabban hozzáteszi: - Felaprítja a zsákmányát.

Ezekből a horrorisztikus esettanulmányokból világosan lejön, hogy gyakran tanulmányozhatja a Balcsi vízi világának történelmét.

Nagyapa kuncogására kapom fel a fejem.

- Nos, az élet már csak ilyen. Minden élőlényben a túlélőösztönök a legerősebbek. Nézd, kölyök - mutat előre,

mire Arisz közelebb araszol hozzánk és átpillant a fejünk felett. – Az aligátorteknős óriási károkat okozhat a helyi ökoszisztémában. Akár madarakat vagy kisemlősöket is elkap, de tény, hogy az embert is megharaphatja.

Rágó borzongva lép hátra, mire nagyapa is kiegyenesedik és megpaskolja a vállát.

– Félni nem szégyen. Kétféle ember létezik: aki tisztában van a félelmeivel, és aki önmagának is hazudik. Ne akarj az utóbbi lenni.

13. FEJEZET

Április 11., hétfő

- Aztán nagyapa befogta a teknőst, kihajóztunk a partra, Arisz pedig eloldalgott – fejezem be a sztorit a hétfői ebédszünetben. – A teki a Balatonföldvári Teknőspark új lakója lett, ahol már várta egy fajtársa.

Megértem a Lana és Koli arcára kiülő totális döbbenetet. El kell ismernem, hogy így elmondva még furcsábban jött ki a sztori, mint megélni. Nem véletlenül nem telefonon vagy üzenetben szerettem volna elmesélni nekik, hanem szemtől szembe.

Lana tér magához elsőként, megrázza a fejét, és közelebb hajol az asztal felett.

- És a kis Szalkay miért nem úszott ki?

Válaszra nyitom a számat, amikor felrémlik előttem Arisz félelemmel teli tekintete. Azok az ijedt kék szemek emlékeztetnek rá: én se akarnám, hogy az ellenségeim ismerjék a legnagyobb félelmemet. Nem akarok hazudni, pláne nem azért, hogy a CC elnökének falazzak, mégis úgy érzem, nem lenne helyes elárulnom ezt a részletet róla.

- Igyekeztem a szükséges, de elégséges mennyiségre csökkenteni a beszélgetést, úgyhogy ez nem derült ki – ködösíték a tényéromon várakozó desszertet fixírozva.

A csokiöntetes piskóta Koli egyik kedvenc édessége a kókuszgolyó és a Bounty mellett (megrögzött kókuszrajongó). Az öntetet már korábban nekiadtam, de a piskóta tejmentes. Talán ha ezt is felajánlanám neki, kevésbé érezném magam árulónak.

- És nagypapa mit szolt a kis Szalkayhoz? - Észreveszem, hogy Koli is a tányéromon maradt utolsó darab sütit fixírozza. Lusta ugyan, de ha édességpusztításról van szó, a világ legfürgébb és legodaadóbb emberévé változik. - Erős vagy gyenge?

Nagyapa unokáiként már kis korunkban megtanultuk, hogy tanító célzatú gondolatai általában két részre bontják a világot: erők és gyengék. És azt is, hogy ha az elismerésére vágyunk, érdemes az első táborba tartoznunk.

- Nem volt egyértelmű. Talán erős? - húzom el a számat bocsánatkérően, mire Koli elfintorodik.

Nem arról van szó, hogy ne bírná nagyapát, de jó, ha az esetek negyven százalékában sikerül csak egy húron pendülniük. Ahogy vasárnaponként Sebi is gyakran inkább a nagyival süt, úgy Koli is általában a nyugodt, otthoni légkört választja a hajókázás helyett.

Békítően felé csúsztatom a tányéromat. Hálásan pislog, miközben nyel egy hatalmasat, és már nyúl is az édesség után.

- Csak én bukom el mindig az erős vagy gyenge teszteket - fordul Lana felé teli szájjal. - Fogadjunk, hogy az *Édes Patrícia* egyik titkos szegletébe fel is véste az unokái nevét, és ott húzogatja a gyengeségünk striguláit.

– Ne légy nevetséges! – rázom a fejem. – Tuti, hogy nem csak a mi pontjainkat gyűjti – teszem hozzá, mire Koli elvigyorodik.

– Te kis csókos – cukkol. – Neked nyilván nincs egy sem. Még az ellenségedet is kiszeded a vízből – mondja, aztán elmélyíti a hangját. – Abban mutatkozik meg az erő, hogy képes vagy félretenni az ellenérzéseid.

Elpirulok, mert tényleg így történt, és viccelődés ide vagy oda, amikor papa erősnek talál, mindig büszkeség tölt el. Tudom, hogy a szíve mélyén Koli is így érez, mert nagypapa hihetetlen ember.

– Egyébként sincs okod panaszra, nem is próbálkozol – emlékeztetem. – Ahányszor megkérdezi, ki tart vele a hajóra, te elnyúlsz a kanapén azzal, hogy „nem, kösz”.

Koli vidáman mélyíti el ismét a hangját.

– Az erős ember tudja, mikor kell félreállni.

A Földy színjátszó körének öt tagja lép fel egy-egy székre a menza különböző pontjain, mire elcsitul a zshivaj. A költészet napja alkalmából a sulis különböző pontjain, más-más időpontokban flashmobszerűen kiállnak a diákok elé, és elszavalnak egy-egy verset.

Minden évben más ezen a napon a program, de amikor januárban a színjátszó kör megkereste a DÖK-öt ezzel a tervvel, örömmel vettünk részt a szervezésben. Az ötletgazda Bónyai tanárnő volt, aki nemcsak magyart tanít – sőt faktos tanárként még az unokatestvéreimet is képes motiválni –, ráadásul a színjátszó kör vezetője is. Azt mondta, idén szeretne olyan programot, amivel tényleg

sikerül közelebb hozni a kultúrát és az irodalmat a diákokhoz, ezért olyan verseket állítottak össze, amelyekben kicsit mi is megtalálhatjuk önmagunkat. Egyik se hosszú, pár versszak az egész, és bár nekem az irodalom meg a nyelvtan nem éppen a kedvenc tárgyam, a menzán elhangzó Dsida Jenő-költemény engem is magával ragad.

Matyit, az egyik DÖK-társunkat figyelem, aki teljes beleéléssel szavalja az *Én hívlak élni* versszakait. Együtt jár magyarfakra Kolival, és minden évben részt vesz a szépolvasó versenyen is (tavaly el is hozta a Földynek az első helyet).

- *„Hidd el, jól tudom, hogy fáj, / de hinnünk mindig muszáj. / Fogd a kezem, ha úgy érzed, / hogy szívedből kihull az élet. – A színjátszósok az utolsó strófához érnek. – Ne keresd már, hogy hol tévedtél, / ne sírj azon, mit meg nem tettél. / Gyere velem, én hívlak élni, / vérző szívvel is remélni.”*

Színpadiasan meghajolnak, mi meg tapsolunk, aztán leugranak a székekről, és még párszor fejet hajtanak útközben, ahogy elhagyják az ebédlőt.

Hamarosan becsengetnek a következő órára, ezért elkezdünk szedelőzködni. Miközben elpusztítjuk az utolsó falatokat, a délelőtti francia-faktos órára terelődik a szó: Koli és Lana kíváncsiak, hogy ment.

Kerülöm a tekintetüket, inkább a szalvétámat fixírozom, mintha annyira érdekes lenne a mintája. Szeretnék belőle hajtogatni valamit, de úgy érzem, most az sem segítene.

- Vadász szerint ebben a tempóban néhányunknak csúnya leégés lesz az érettségi - vallom be. - A nyelvvizsgáról már nem is beszélve.

- Mi van? - háborodik fel Koli. - Ezt így az arcotokba mondta?

- Hát, tudjátok, korábban is mondogatta, hogy szerinte vannak, akik jobb képességűek, de gondolom, most hogy közeledik az év vége, tanárként kötelessége... - Zavartan kutatok a megfelelő szavak után. - Szóval őszintén felhívni a figyelmünket az ilyesmire.

- Nekem te ne mentegesd azt az embert, elnök! - kéri ki magának Koli, és most már egyértelműen dühös. - Az a feladata, hogy felkészítsen az érettségire, nem az, hogy elvegye a maradék önbizalmad.

- Igen, többet készülsz az órákra, mint bárki. Hajni sem azért a kedvence, mert annyira jók lennének a jegyei... - csóválja a fejét Lana.

Tanácsstalanul követem őket, a tálcáinkat a gyűjtőállványra tesszük, és elhagyjuk a menzát. Az jár a fejemben, hogy diákelnökként az én feladatom képviselni a hallgatók érdekeit, de úgy érzem, az sokkal jobban megy, mint amikor a sajátomat kellene.

Ebben mintha újra meg újra kudarcot vallanék.

A hétfő délutáni CC-Földy-találkozó csendes tanácsstalansággal indul.

A Városi Strand melletti móló elejében találkozunk. Molli és Olli érettségifelkészítő miatt nincs jelen, tehát csak hatan érkezünk.

Egy sétahajó épp most indult ki a nyílt vízre egy csoport turistával, így a móló elcsendesedik, és szinte kiürül. Megint suli után találkozunk, így a CC-sek, bár egyenruhában feszítenek, a meleg miatt nem viselnek zakót, kabátot. Koli és Lana napszemüvegben az egyik fa köré épített padon sütkéreznek, míg Arisz feltűrt ingujjal, néhány lépéssel odébb áll, és lezserül a kék villanyoszlopnak támaszkodik. Mellette Simon az éles fényben hunyorogva, noteszát a kezében tartva, írásra készen várakozik.

Manó mellé lépek, aki az egyik kék, parti bakon üldögél, amihez kikötéskor szokták a hajókötelet erősíteni. Mivel most nem nagyon vannak itt hajók, nem takarják a kilátást sem. A móló végében korlátként húzódó láncra pillantok, amin színes lakatok sorakoznak. Még sosem akasztottam ide lakatot senkivel, de amikor egyedül vagyok itt, szeretek találomra választani egyet-egyed, és meglesni, mit véstek rá.

Sokáig nem szólalunk meg. A szombati kudarc mindannyiunkban mély nyomot hagyott, arról már nem is beszélve, hogy Arisznak meg nekem ott van a vasárnapi eset is, amit nehéz hova tennünk.

Elfordítom a tekintetem a lakatokról, hogy ránézzek, de ő kerüli a szemkontaktust. Eszembe jut, hogy talán azt hiszi, már mindenkinek kikotyogtam a titkát, ezért

fenntartásokkal kezel, és épp felvértézi magát a Földváry szívatására. Bosszantani egymást egy dolog, de nagyon aljas húzás lenne a részemről kihasználni egy őszinte félelmet. Nem tudom, miért, de valahogy szeretném jelezni neki, hogy ettől nem kell tartania. Ilyesmit sosem fordítanék ellene, ugyanakkor furcsa lenne ezt szemtől szembe elárulnom.

Megköszörülöm a torkomat, és megtöröm a csendet.

- Gondolkodtam a hétvégén - jelentem be. Ide illene egy ironikus „hurrá” a részéről, de ezúttal nem kommentálja a dolgokat, úgyhogy folytatom.

- Alig két hét múlva máris itt a következő megmérettetés, a kincsvadászat, három hét múlva pedig már a majális. És fogalmam sincs, hogyan kellene hadba szállnunk azzal, hogy a Lantos megszerezte Sárközi Mikit.

Lana a telefonját bújva veszi át a szót.

- Egyelőre alig van valamink a majálisra és a százéves ünnepségre, így erre a kettőre rá kellene feküdnünk.

A CC-sek hallgatnak, csak Manó dúdol halkán, de megértem a visszafogott reakciójukat. Eddig csak *elfogadtuk* az együttműködést, nem tettünk *érte* semmit. A szombati kudarc hatására azonban valószínűleg mindünkben megfogalmazódott a gondolat, hogy muszáj lesz előrelépnünk.

Vasárnap, a hajókázás után kíváncsiságból elmentem a Festetics-kastélyba, hogy megnézzem az elkészült képeket. Egy hétig lehet szavazni rájuk, de a Lantos képe annyira professzionális, hogy elég esélyesek. Ármin és a

kosarassrác, Bálint úgy néznek ki huszáregyenruhában, mintha csak rájuk öntötték volna. Noémi és Evelin (a titkáruk és a helyettesük) pedig annyira elegánsak és kecsesek, mintha csak a 19. századba születtek volna. Láthatóan megvolt közöttük az összhang, és a képet figyelve keserűen kellett tudomásul vennem, hogy még ha sikerült volna egyáltalán neveznünk egy képpel, akkor is kemény ellenfelek lettek volna.

– Kiegészíteném a hallottakat – szólal meg Arisz. Ellöki magát támasztékától, és előrelép egyet, hogy mindenki jól lássa. A nyakkendője szokás szerint lazán lóg, kezét a zsebeiben nyugtatja. – Ha ki is találjuk a programunkat, az csak egy dolog, a megvalósítás egy teljesen másik.

Épp ez az. Furcsa, hogy egy véleményen vagyunk, de az egyszer fix, hogy amíg nem érezzük biztosnak a szövetségünket, addig igencsak nehéz lesz megnyílnunk egymásnak, és összedolgoznunk.

Hátat fordítok a lakatoknak és a Balatonnak.

– Jelenleg nyilvánvalóan csapnivaló csapat vagyunk – ismerem be. – Talán ezen is érdemes lenne dolgoznunk.

Egy fiú és egy lány sétálnak el mellettünk, hogy a móló elejében, a Balatonnal a háttérben szelfizhessenek. Sok profilkép készült már itt, az biztos, hiszen innen elnézve a távolba a túlpárt is csak oldalirányban látható, előre pedig a végtelen víz.

– Mondom, mi legyen – pillant körbe Arisz. – Lesz ma egy kis összejövetel a belvárosi pétanque-pályán. Menjünk mindannyian – sandít jelentőségteljesen Simonra, aki úgy

fest, már az összejövétel szó hallatára is legszívesebben hazarohanna, hogy a paplanja alá bújjon. – Ez jó lehetőség arra, hogy kicsit összecsiszolódjunk.

Manó abbahagyja a dúdolást, és felnéz.

– Össze-mitcsináljunk? – Megértem a döbbenetét, hiszen ez mégiscsak olyan kifejezés, amit az emberiség sosem hallott még a CC és a Földy együttes kontextusában.

– Sim – int Arisz, mire a titkára máris jegyzetelésre készen emeli meg a noteszát, és engedelmesen vár a további utasításokra. – Írjunk egy listát!

– Listát? – vonom fel a szemöldökömet.

– Igen, Rémálom, listát. Akarod, hogy definiáljam neked a lista fogalmát? – sandít rám.

Az önelégült arckifejezése láttán legszívesebben a jobbegyenes fogalmát definiálnám neki.

– Kétlem, hogy képes lennél rá – viszonzom inkább a szívélyes mosolyt. – Szerintem a definíció definíciója se menne.

Tekintete az enyémbe mélyed, és lassú ragadozómosolyra húzódnak bosszantó ajkai.

– Ki is írta azt az ötvenszázalékos nyelvtandolgozatot?

Az arcom máris eltorzul, ahogy a kezem ökölbe szorul az oldalam mellett.

– Miattatok tört el a jobb hüvelykujjam – csikorgatom a fogamat. – Azzal a kezemmel írok!

Ráadásul olyan gipszet kaptam, ami az egész csuklómat befedte, az ujjaimnak csak a vége látszott ki belőle.

– Fifi, szerintem már az is hatalmas szó, hogy bal kézzel összehoztál ötven százalékot – jegyzi meg Lana.

Én ragaszkodtam hozzá, hogy ne kivételezzenek velem, viszont bal kézzel olyan csúnyán írok, hogy Kobza, a nyelvtantanárnőnk alig bírta a fele infót kiolvasni.

– Vagy hogy még élsz – morogja Koli rosszkedvűen.

Az egész még tavaly szeptemberben történt, pontosan ugyanitt, a keszthelyi mólón, ahol minden évben megrendezik az Élő szoborpark kiállítást. Az egész lényege, hogy egyéni vagy csoportos felállásban megjelenítsünk egy pillanatot, mintha csak szobrok volnánk. A cél nem az, hogy fehérre mázoljuk magunkat, hanem hogy mozdulatlanok maradjunk öt percre, és átadjuk az előre kijelölt témát (bizonyos tekintetben a Múltidéző fotózáshoz hasonló).

Két éve „történelmi pillanat” címmel indították el a kiállítást, tavaly pedig a sportesemények témakörön belül kellett összehoznunk valamit. Persze a CC nemcsak a szoborpózra készült, hanem a mi felvonásunkra „véletlenül” beengedtek három kutyát is, akiket pont arrafelé sétáltattak.

Önmagában ez még kivédhető lett volna, hiszen Lanával imádjuk a kutyákat, csak nem tudtunk a jelmezünk zsebeibe rejtett virslidarabkákról. Bátor, a weimari vizsla azonban hamar kiszimatolta, és ahogy megpróbálta megszerezni tőlem, leborított a pódiumról.

Arisz elgondolkodva vakarja meg az állát.

- Bármennyire is hihetetlenül hangzik, nem akartunk megölni, sem eltörni a kezedet – vallja be.

- Ja, azt hittük, csak simán kibillensz a szoborállásból, és kínosan szabadkozol majd – bólogat Manó, aki egyébként akkoriban még nem is volt a CC magjának tagja.

- Vagy legalább hangosan csuklani kezdesz – egészíti ki Arisz, mire elfintorodom.

Azt hiszem, annál az esetnél tanultuk meg mindannyian, hogy van egy határ egymás bosszantásában. Egy határ, ami a tanulmányainkat vagy az egészségünket érinti, az átlépése pedig jobb, ha tabu marad. Erre azóta is mindig törekedtünk.

Ráadásul a Cinczárnak hivatalos bocsánatkérő levelet kellett írnia, amit azóta is bekeretezve őrzünk a sulis „büszkeségeink és eredményeink” vitrinjében. Plusz Arisz ezt az esetet sosem számolta hozzá a pontjaihoz.

Összenézünk, és egy picit bűnbánónak látszik, pedig ennek már lassan egy éve. Bennem nincs tüske, hiszen a levél kárpótolt, és mi sem fogtuk soha vissza magunkat, ha a CC-ről volt szó.

- Szerintem vegyük fel a listára, hogy az *együtműködés* ideje alatt nincs fizikai bosszantás – ajánlom. – Úgy nem működne a közös munka.

- De a verbális oké? – vonja fel a szemöldökét Koli.

- Őszintén szólva nem hiszem, hogy képesek lennénk meglenni egymás mellett, ha azt is megvonnánk magunktól – vigyorodom el.

Simon sebesen ír, szemüvege lejjebb csúszik az orrán, ahogy a notesze fölé hajol.

- Mehet rá a közös szórakozás is. A buli meg társai - veszi át a szót Arisz. - De nem beszéljük meg, kinek mikor van a születésnapja, és hogy hol tölti majd a karácsonyt, mert nem fogunk együtt ünnepelni.

Mindenki kiegészíti a saját gondolataival és ötleteivel a listát, így rákerül az is, hogy kötelezően összeülünk heti kétszer az előttünk álló programokról értekezni. Felkerül még Sárközi Miki tönkretétele és a műhógyártás is, de ezeket Manó nagy sajnálatára végül kihúzzuk.

A lista véglegesítését követően Arisz és én elnöki minőségünkben aláírjuk a feltételeket, és az ujjunkat csokiba mártva (Manó hozott egy szelet karamellás csokit, de a farzsebében összenyomódott, és megolvadt) megtoldjuk a szignókat egy-egy hamisíthatatlan ujjlenyomattal.

A csokifoltos papírt bámulom, mert a hitelesített lista rémisztő. Most már nemcsak elméletben vagyunk egy csapat, hanem visszavonhatatlanul megegyeztünk a közös munkáról. És ami még neccesebb... a közös szórakozásról is.

Az esti buli előtt még beugrom a könyvtárba, mert apának ma van a születésnapja, és anyával meg Sebivel megbeszéltük, hogy meglepjük. Sorsszerűnek találom, hogy apa, aki rajong a könyvekért és az irodalomért, pont a költészet

napján született. Nem tudom, a nagyszüleim hogy tudtak ennyire jól időzíteni, de sajnós már nincs lehetőségem megkérdezni tőlük.

Ma csak hat óráam volt, így még a mólós találkozó előtt megírtam a suliban a leckéimet. Hétfő van, a hétvégén pedig készültem előre, szóval igazából a máról holnapra kapott feladatokat kellett csak megcsinálnom.

A CC-s találkozó előtt DÖK-gyűlés volt, ahol a legfontosabb aktualitásokkal foglalkoztunk. Ránéztünk, hogyan halad a közelgő zöldnapok szervezése (korábban e-mailben megkerestünk előadókat, és összeállítottunk egy izgalmas programhetet), illetve már a ballagási teendők is bőven napirenden vannak.

Apától már rögtön a pétanque-pályára megyek, így gyorsan összekészülődöm otthon. Szokás szerint magas derekú, bő farmert húzok, mezszámos fehér pólóval és a pasztell rózsaszín baseballzsekimmel.

Anyu délután otthon van, ezért elkészíti apa kedvenc sütijét (diós-almás kockát), és csapunk apu irodájában egy miniünnepést.

Amióta az eszemet tudom, nálunk az a családi működés, hogy tömbösítve ünnepeljük a születésnapokat és névnapokat. Mivel sokan vagyunk, négy-öt turnusban szoktuk ezt megejteni, és ezeken a közös ünnepléseken adja oda mindenki az ajándékait. Emiatt magán az ünnepnapon gyakran nem is ajándékozunk, de anyával, apával és Sebivel azért mindig kitalálunk valamit ezekre a napokra is.

A szüleimtől és a nagyszüleimtől is kapok zsebpénzt, de én az a típus vagyok, aki mindig takarékoskodik ahelyett, hogy hónapról hónapra felélné, amije van. Már vagy egy hónapja beszereztem apának egy olyan asztali tolltartót, ami mintha álló, antik könyvecskéből lenne összerakva. A belsejük üres, bele lehet pakolni a tollakat, ceruzákat, ami pláne jó, mert apa íróasztalán *mindig* rendetlenség és káosz uralkodik.

Nagyon örül a tolltartónak (azonnal csinál is neki helyet azzal, hogy odébb tol egy halom papírt) meg a sütinek is, amit anya direkt vegán tejföllel készített, hogy én is ehessen belőle. Hiába mondom mindig, hogy ilyenkor nem baj, ha rendesre csinálja, hiszen nem én vagyok az ünnepelet, de apa is ragaszkodik hozzá, hogy olyan legyen, amiből mind ehetünk.

Lassan két éve lesz, hogy diagnosztizáltak tejfehérje-allergiával. Az is két évbe telt, mire az első tünetek után sikerült erre rájönniük, mivel nem hagyományos módon jelentkezett a baj. Nyolcadikos koromban kezdődött a hasfájás, és nagyjából három-négy havonta visszatért. Görcsös érzés, ami a gyomromból indult az alhasam irányába. Az első három alkalommal az orvosok azt gondolták, vakbélgyulladás, de az ultrahang nem mutatott semmi ilyesmit. A következő háromnál már megvoltak az előző kórlapok, egy ideig a stresszre fogták, de aztán a vérvétel olyan gyulladást mutatott ki a szervezetemben, amit nem okozhatott a felvételi, sem a franciaórák okozta túlaggódás.

A kezelés mindig annyiból állt, hogy fogalmuk sem volt, mi bajom, bent tartottak pár napig infúzió, később kekszen meg levesen éltem, majd hazaengedtek. Jártam megszámlálhatlan mennyiségű vérvételen, gasztroenterológián, allergológián, egy kínos hasi CT-n, ahol olyan kontrasztanyagot kaptam, amitől azt hittem, bepilislem. Ja, meg egy nagyon kellemetlen vastagbéltükrözésen. Na, nem a vizsgálat volt a rossz, igazából elbódítottak valami kemény cuccal, ami azonnal beütött. Az asszisztens szerint végigdumáltam a folyamatot, csak hogy én attól kezdve, hogy a saját lábamon bementem, egészen odáig, hogy a saját lábamon kijöttem, semmire sem emlékszem. Az egyetlen, ami élénk emlékeket hagyott bennem, az a vizsgálatot megelőző két nap, amíg hashajtót kellett szednem, és az utolsó nap már nem is ehettem, csak ihattam.

Szóval egy örökkévalóság után, és végtelen „maga túl fiatal egy vastagbéltükrözéshez” kijelentéseket követően kiderült, hogy allergiás vagyok a tejfehérjére. Viszont míg másoknál bőrproblémákat, puffadást, esetleg hányást vagy hasmenést okoz, addig nekem vékonybélgyulladásom lett tőle. A kiváltó okát nem igazán tudták megmondani, de szerintem tuti az lehetett, hogy úgy fogyasztottam a tejtermékeket, mint más a levegőt. Reggelire képes voltam magában benyomni egy nagy poharas joghurtot, vacsorára meg negyed kiló tejfölös túrót. A tej, a kefir, a joghurtitalok és a túró a mi hűtőnkől olyan gyorsan fogyott, hogy nem lehetett eleget venni belőlük.

Hát, most már lehet. De nem panaszkodom. Minden reggel be kell vennem az allergiagyógyszert, ami után egy óráig nem ehetek, de amióta nem fogyasztok tejtermékeket, és beszedem a bogyókat, egyszer sem volt panaszom. Persze néha annyira kívánok valamit, hogy sírni tudnék. És amikor mindenki ehet egy finom desszertből, csak én nem, igyekszem arra gondolni, milyen borzalmas volt a kórház és az ismétlődő hasfájások.

Anyu rángat ki a gondolataim közül.

- Még nem is mesélted, milyen volt a vasárnapi hajókázás! - jut az eszébe. Tegnap esti műszakban volt, mire én hazaértem, ő már bement az étterembe. Hosszú, szőke haját, amit munka közben mindig szoros kontyba fog, most kiengedte. Az enyém pont olyan természetesen hullámos, mint az övé, apa egyenes szálú haját ellenben egyik gyereke sem örökölte.

Elmélyülten választok le a villámmal egy kisebb szeletet a sütimből.

- Hát... váratlan? - nézek fel tanácstalanul. - Kihúztuk a vízből az esküdt ellenségemet és egy aligátorteknőst.

Apa túlsúfolt, könyvekkel teli irodájában röviden vázolom a tegnap délután történeteket, amit a szüleim érdeklődve hallgatnak. Sebit egy rövid időre elveszítjük, amíg pluszadag porcukrot szór a sütijére (azzal van elfoglalva, hogy teljesen szimmetrikus legyen a réteg a két szeleten), de aztán ő is becsatlakozik a beszélgetésbe.

Az aligátorteknősös résznél apu eltűnik a szemünk előtt egy másik helyiségben, majd az *Állathatározó*val tér vissza.

Máris rajta az olvasószemüvege, az ujján ott a lapozó, amit tavaly ilyenkor kapott tőlem. Villámgyorsan megtalálja, amit keres, ez valami különleges képesség lehet, hogy akármilyen lexikonban képes *bármit* megtalálni néhány másodperc alatt.

Sebivel egyszerre hajolunk a könyv fölé, és érdeklődve vizslatjuk a régi rajzot.

- Tényleg ekkora volt? - olvassa a szöveget Sebi meglepetten. Az ujjá porcukros, ezért apa finoman odébb húzza a könyvet, amikor a kép felé nyúl.

- Sebi, kérlek, töröld meg a kezed, mielőtt hozzáérsz - néz rá, mire anya már adja is a szalvétát az öcsémnek, aki bűnbánó arccal veszi el.

- Picit talán kisebb, de ja - bólogatok, miután én is átfutom a szöveget, ami szerint egyes hímek páncélhossza akár nyolcvan centi is lehet.

- És hogy kerülnek a Balatonba? - kíváncsiskodik Sebi.

- Nagyapa szerint vannak, akik háziállatként tartják őket, és vagy elszöknek, vagy valamiért elengedik őket - csóválom a fejem.

Kopognak az ajtón, majd apa munkatársa nyit be. Nem sokkal lehet fiatalabb nagyapánál. A haja és a szakálla ősz, a kezében kerek fémdobozt tart.

Apa bemutat minket neki, de képtelen vagyok ilyenkor neveket megjegyezni. Annyira a sajátomra meg a kézfogásra koncentrálok, hogy mindig utólag jut eszembe, nem figyeltem eléggé.

– Hallottam, hogy itt a családod – mosolyog ránk a férfi, majd leveszi a doboz tetejét. – Gondoltam, megkínálom önöket a feleségem bonbonjával. Ő készíti, a töltelék mindegyikben más.

Anya és Sebi lelkesen megköszönik. Az öcsém azonnal a szájába tömi, míg anya óvatosan félbeharapja, és szakértői szemmel tanulmányozza a csoki belsejét.

– Kishölgy, önt is megkínálhatom? – kérdezi a férfi kedvesen mosolyogva, mire zavartan a szám belsejére harapok.

– Nem, köszönöm. Sajnos allergiás vagyok a tejre – felelem, de nem tudom, megfelelően fogalmaztam-e.

Mégsem kérdezhetek rá egy idegentől a pontos összetevőkre, az a legbiztonságosabb, ha nem eszem belőle. Ugyanakkor udvariatlan sem szeretnék lenni. Apa hátulról a vállamra teszi a kezét, és finoman megszorít.

– Szofinak tejfehérje-érzékenysége van – magyarázza a férfinak. – Általában csak abból ehet, amiről tudjuk, mit tartalmaz. De nagyon köszönjük, hogy benéztél, a feleséged bonbonjai isteniek.

Ő is elvesz egyet a dobozból, fehér mázasat választ, ami valószínűleg fehér csokis lehet.

– Ó, elnézést, ezt nem tudtam! – szabadkozik a férfi, majd bocsánatkérően elmosolyodik. – Bár a készítésben nem szoktam segédkezni, a bevásárlásban igen. Azt tudom, hogy vaj és tejszín is kell hozzá.

– Semmi baj, köszönöm! – sietek a válasszal, a rossz érzésem viszont csak nem enyhül. – Sajnálom, hogy nem

kóstolhatom meg, biztosan mennyei!

Ezekben a helyzetekben sosem tudom, hogyan kellene viselkednem. Sokszor úgy látom, kellemetlenséget okozok a másik embernek azzal, hogy sok mindent nem ehetek meg. Rosszul érzik magukat, amiért megkínáltak, én pedig rosszul érzem magam, amiért rosszul érzik magukat.

Már úgy is jártam, hogy hiába mondtam Koli nagymamájának (nem a közös nagyinknak), hogy nem ehetek a pogácsájából, ő erősködött, hogy csak egy kanál tejföl van benne. Végül elvettem párat, és titokban átcsempészttem Sebinek.

Sebi és anya elfogadnak még egy bonbont a férfitől, aztán azt mondja, nem akar tovább zavarni, és magunkra hagy minket. Még mindig a gondolataimba temetkezem, ezért apa szembefordít magával, és bátorítóan megszorítja a vállamat.

- Semmi baj, kicsim, már megbeszéltük, hogy nem tehetsz az allergiádról. - Visszaterel az íróasztalához, ahol anya mennyei sütiének maradéka várakozik. - Az egészséged a legfontosabb.

- Így van, Fifi - fogja meg anya a kezem. - Teljesen normális, amit érzel, de nem a te hibád az allergia. Nem kell mindenkinek megfelelned azzal, hogy másnak próbálsz mutatkozni, mint aki vagy.

Tudom, hogy a pogácsás esetre céloz, ezért megadóan bólintok. Sebi megint az *Állathatórozót* tanulmányozza, de ezúttal alaposan kezeti töröl a ragadós bonbon után.

Apa kicsi korunk óta tanít minket a könyvek tiszteletére, és most is izgatottan tudakolja, hogy ment a költészet napja a suliban. Mesélek neki arról, hogy jó ötlet volt rövidebb verseket választani, meg hogy az *Én hívlak élni* volt a kedvencem. Apa erre máris belemerül egy részletes irodalmi ismertetőbe, és mivel érdekes dolgokat ragad meg Dsida Jenő életéből, jó hallgatni. Sajnos nekem nem Bónyai tartja a magyart, hanem Kobza, akinek az előadásmódja sokszor elég száraz. Szerencsére apa mindig tud segíteni nekem a magyarleckémmel, és feldobja az anyagot, amikor együtt tanulunk.

Amikor befejezi az irodalmi gyorstalpalót, a szeme vidáman csillog.

– Nos, akkor – húzza közelebb magához az asztalon lévő sütidobozt. – Kivel kell megküzdenem az utolsó szeletért?

14. FEJEZET

Az esti pétanque-pályás buli, amelyen az úgynevezett összeszokásunk jegyében jelenünk meg, nem indul zökkenőmentesen.

Molli és Manó hamar összevitatkoznak azon, hogy a lány szerint teljesen indokolatlan Manó atlétája, amiből kétoldalt szinte kikandikál a mellkasa. Tény, hogy Manónak eddig egyetlenegyszer sem sikerült az időjárásnak megfelelően öltözködni. A nagy vihar utáni esőben kabát nélkül, ujjatlanban láttam, a huszonöt fokos focimeccsen meg valamiért állig felcipzárzott pulcsit viselt.

- A mellbimbóm csini, és megérdemli, hogy kikandikálhasson - kéri ki magának, mivel kicsit félreértelmezve azt hiszi, Molli ezért tette szóvá a dolgot, de Arisz elejét veszi a kibontakozó vitának.

- Mit szólnátok egy párbajhoz?

- Hogy eldönthessük a mellbimbókérdést? - vonom fel a szemöldökömet.

- Á, dehogy, pusztán mókából - legyint Arisz.

A pétanque-pálya a belvárosban található. Egy széles kapualjból nyílik befelé a tágas udvar, aminek a közepén egy nagy homokos területen lehet hajigálni a súlyos golyókat. A pálya mellett egyik oldalt egy kis büfé és bárpult áll, székekkel és asztalokkal. Eredetileg kétszintes

lakóház volt, az emeleten az udvar felé körben nyitott tornáccal, ahova most is fel lehet menni, és onnan figyelni a lent játszó két csapatot.

A pétanque lényege, hogy a kavicsos homokba előre lehelyezünk egy célgolyót (ez kisebb méretű), a két csapat feladata pedig az, hogy a saját golyóit minél közelebb dobja hozzá. Ki lehet ütni a másik csapatét is, és az nyer, akinek a golyója legközelebb kerül az előre lerakotthoz.

Még csak hat óra, az udvar nincs tömve, de a közönség vegyes. Látok idősebbeket, talán egyetemisták lehetnek, és néhány korunkbeli diákot is, akik tekintve, hogy ez lantosos bulinak indult, nyilván oda járhatnak. Egy család is betéved az utcáról, hogy megnézze, mi zajlik itt, de aztán úgy ítélik meg, nem érdemes maradniuk.

Szerencsére a pálya épp szabad, így játékra készen ellököm magam a borostyánnal befuttatott faltól.

Maximum három a három ellen játszhatjuk, és mivel a CC diákönkormányzata továbbra is csak három tagból áll (elvileg az este folyamán végre kiegészülnek), Arisz, Manó és Simon sorakoznak fel a pálya egyik oldalánál. Koli máris félig ülő, félig fekvő helyzetben nyúlik el az egyik padon, Lana pedig magával hozta Logant (az apukája túlórázik), úgyhogy Mollival és Ollival állunk ki a CC ellen.

Ariszék hamar emberhátrányba kerülnek. Simon véletlenül összetéveszti a poharát valakiével, és miután belekortyol, imbolyogni kezd. Manó még időben nyúl utána, és sikerül elkapnia, majd Arisszal közösen a közeli szabad padhoz támogatják a kidőlt titkárukat. Simon

valami olyasmit motyog, hogy azt hitte, az az ő almaleve, aztán lehunyja a szemeit. Mielőtt még aggódni kezdenénk, hogy más is volt abban a pohárban, nem csak sör, Arisz és Manó felvilágosítanak minket, hogy a CC titkára egyáltalán nem bírja az alkoholt.

Kiderül, hogy a pohár egy egyetemista lányé volt, aki az előző pétanque-meccs után ittfelejtette, és most szabadkozva jön vissza érte.

Úgy látszik, Simonnak csak egy kis pihenésre van szüksége, így Koli gondjaira bízunk, hogy tartsa őt szemmel.

A meccs szoros, az ide-oda mondogatás válogatott beszélésokről és csipkelődő megjegyzésekről pörög.

– Mivel mi csak ketten vagyunk, ha most kiütöm az egyik golyótokat, az pluszpontnak számít – alkudozik Manó.

– Az a ti problémátok, hogy gyenge csapattársat választottatok – pillant a padon pihegő Simonra Molli.

Manó követi a tekintetét, majd bátorítóan megpaskolja Simon lábát azzal a szöveggel, hogy „legalább egy körig bírtad, haver”, de a titkárak nem ül túl stabilan. Felveszi a nagy szilveszteri kocsonyájának állagát, és a fekhelyéről lecsúszva a földre puffan.

– Hoppá! – guggol mellé Manó, majd Arisz segítségével visszateszi a padra a kissé kába titkárt.

Olyan, mintha valami félresikerült filmjelenetet néznék, de képtelen vagyok elfordítani a tekintetem.

– Köztetek aztán megvan az összhang – állapítja meg Koli a szomszédos padról.

Már sikeresen kisajátította magának az egészséget, úgy fekszik ott, mint aki ledőlt otthon sziesztázni a vasárnapi ebéd után, azt leszámítva, hogy télikabátban van. A haja összekócolódott a tarkóján a kapucnijától, épphogy csak egy pillanatra néz fel a telójából. Manóval ellentétben mindig túlöltözik, és hogy őszinte legyek, elég viccesen mutatnak egymás mellett.

- Ha nem csak a padról lenne nagy a szád, Hang, talán figyelnék is arra, amit mondasz - jegyzi meg Arisz, mire Koli fáradtan felnyög.

- Pedig végig erről a szent helyről fogok okoskodni.

- Kimerültnek látszol - méri végig Arisz. - Fullasztó lehet Rémálom unokatesójának lenni. - Egész testében megrázkódik, mint akit már a rokoni kapcsolat gondolatára is kiráz a hideg. Vigyorgok, mert Kolinál nem ismerek lustább embert, de a szája mindig élénk, és ez most sincs másképp.

- Fullasztó - ízlelgeti a szót, miközben leereszti a mobilját. - Azóta ismered ezt a kifejezést, amióta a CC-be jársz?

Ez a végszó tökéletes Ollinak: egy robot pontosságával dobja a pétanque-golyóját közvetlenül a cél mellé. A karja hosszú, ami nagy előny ebben a játékban, azonban amikor hátralendít, a könyökével véletlenül meglöki Manó poharát. Az ital egy része az atlétájára és a nyakára löttyen. Olli bocsánatkérően pislog, de alig látom az arcát a kapucnijától.

- Srácok, úgy nézem, különösen szeretitek benedvesíteni magatokat. - Koli a kiütött Simonról, aki az imént a földön landolva egy kis üdítőtócsában is meghempergett, az atlétája aljával a bőrét törölgető Manóra pillant.

- Ha nem lenne ez a fegyverszünet, rád is löttyintenék egy adagot - emeli a szájához a poharát Manó, és kiissza a tartalmát. Eltűnődöm, vajon azért teszi-e, hogy ne boríthassa rá senki, vagy csak így gátolja saját magát abban, hogy Koli arcába öntse.

Összevigyorgunk az unokatesómmal, de mielőtt nagyon beleélhetném magam a pillanat örömébe, amiért ügyesen kibillentettük Manót, Arisz golyója becsatlakozik Ollié mellé.

Az utolsó golyóm van a kezemben, és ha nyerni akarok Arisz ellen, valahogy ki kellene ütnöm a célgolyó mellől.

- Kéne neked ez a győzelem, mert kezdek elhúzni - jegyzem meg.

Ami a privát versenyünket illeti, az állás 53-52 nekem (persze szerinte 52-52, de az nem számít), és ha ma győzök, már két ponttal fogok vezetni.

- Az elhúzás tényleg stimmel, amint lenyomtalak itt - ért egyet.

- Az egyetlen, akit le fognak nyomni, az te leszel.

- Dobj csak! - mutat előzékenyen előre. - És bizonyítsd be az ellenkezőjét.

- Talán hagynom kellene téged nyerni, nehogy összetörjön az egód, és az igazgatóink engem hibáztassanak

az együttműködés megghiúsulásáért – mondom a golyót forgatva.

Arisz bólogat, de a mosolya bosszantóan leereszkedő.

– A saját egód miatt aggódj, Rémálom!

Viszonzom a mosolyt, majd lehunyom a bal szemem, hogy jobban tudjak a célzásra fókuszálni. Végre megtalálom a tökéletes szöget, és már épp eldobnám a fémgolyót, amikor egy hűvös hang csendül mögöttem.

– Nocsak, kik vannak itt! – Az ujjaim önkéntelenül eresztik el a levegőben a golyót, de mivel a mozdulat közben oldalra fordulok, Ármin irányába, a golyó pályát változtat, és egyenesen Arisz lába felé tart. Ő egy laza mozdulattal oldalra lép, így a golyó elkerüli.

– Ezzel akartál kiütni? – érdeklődik.

– Nem éppen – húzom el a számat, mert ezzel a dobással sajnos azonnali hatállyal veszítettem.

– Pedig briliáns alakítás lett volna, pont, mint a Múltidéző fotózáson – gúnyolódik Ármin.

Rágó tekintete úgy vándorol át rólam a Lantos elnökére, mintha csak most tűnne fel neki a jelenléte.

– Bocs, haver. Te is itt vagy? Észre se vettelek.

A nyilvánvaló tény, hogy pontosan tudta, ott áll, és az arca, ami egy csipetnyi hamis megbánást leszámítva laza és szinte kifejezéstelen, bosszantóbb, mint bármilyen más reakció. De ez egyszer nem nekem. Úgyhogy folytatom a kis játékát, és meglepetten fordulok Ármin felé.

– Ó, szia! Nem is tudtuk, hogy itt leszel.

Nem ellenkezik, hogy igenis tudtuk. Megigazítja a hátára terített kabátot, majd összefonja a mellkasa előtt a karját.

– Mit kerestek itt?

A hangja hűvös, mégsem érdektelen. Gondolom, jobban örült volna, ha nem tolakodunk be az összejövetelükre.

– Szórakozunk – mutatok a pályára. Koli is felnéz a mobiljából, de egyelőre csak harcra készen méregeti a Lantos elnökét.

– Neked is jól tette – jegyzi meg Arisz. – Feszültnek tűnsz.

– Szerintem meg inkább egy karót nyelt hólyagnak tűnik – dünnyögi Manó, Arisz azonban csendre inti. Tény, ami tény, az ő zavartalan provokációja sokkal hatásosabb, mint a direkt beszólogatás. Arisz bosszantásának magas hatékonysága a nyugodtságában és az abból fakadó fölényességében rejlik.

– Eszem ágában sincs veletek játszani – jelenti ki Ármin, és a veletek és a játszani szavaknál az arca undort tükröz.

Rágó felvonja a szemöldökét, és felölti a világ legértetlenebb kamuábrázatát.

– Velünk? Jaj, isten ments, nem így értettem! – szabadkozik, mire Ármin zavartan elvörösödik. Arisz széttárt karokkal folytatja. – A „szórakozunk” dologban pont az a lényeg, hogy *te* nem vagy benne.

A Lantos elnöke villámgyorsan rendezzi az arckifejezését, aztán hol rám, hol a CC elnökére pillant.

– Hirtelen puszipajtások lettetek, vagy mi?

- Mondjuk úgy - emeli fel a földről Logant Lana -, hogy nektek köszönhetően *motiváltabbak* lettünk egy kis csapatmunkára.

- De ne aggódj! - szólal meg Koli. - Amint ezzel végeztünk, a Cinczár és a Földváry visszatérhet a szokásos mindennapjaihoz.

- Szívemből szóltál - ért egyet Arisz, majd lazán eldobja a golyót, ami ezúttal még közelebb landol a célhoz. Vigyorogva néz a szemembe. - 53-52 ide.

A pétanque-os buli egészen jól alakul. Az első játék után átengedjük a pályát a következő két csapatnak, majd szerzünk egy kis frissítőt. Én baracklevet iszom, Koli energiatalt kerít magának, Lana pedig limonádét.

Miután lemegy a nap, és kezd besötétedni, az udvarban felkapcsolják a hangulatvilágítást. Felgyulladnak a falra erősített égősorok és a fejünk fölé húzott színes lampionfüzérék. Az áprilisi idő kellemes, vékony kabátban és hosszú nadrágban pont ideális. Mélyet lélegzek, az orrom megtelik az este és a bulik ismerős, mégis ismeretlen illatával. Számos különböző parfüm és kölni, cigi meg a szabad levegő kellemes aromája.

Egy kicsit elhagyom az udvart és a széles kapualjat, mert szeretem az utcai lámpák fényében megcsodálni a cseresznyefákat. Alig várom, hogy feltámadjon a szél, és belekapjon a rózsaszín virágszirmokba, megtáncoltatva

őket a levegőben. Egyszer sikerült itt elkapnunk egy ilyen pillanatot, Lana le is fotózott a szirmok között, a mai napig ez a profilképem mindenhol.

Kilépek az utcára, és körbenézek, de mielőtt a kedvenc cseresznyefáimban kezdenék gyönyörködni, az egyik törzsénél egy ismerős alakra leszek figyelmes. A Földváry előző diákelnöke, a Kupalopó áll a fának támaszkodva, kezében egy szál cigivel.

– Ervin! Szia! – lépek hozzá fülig érő szájjal, hiszen már hónapok óta nem láttam.

Miután kifúj egy adag füstöt, viszonozza a mosolyomat.

– Helló, Szof!

Lepacsizunk, aztán én is a fa alá pozicionálom magam, közvetlenül Ervinnel szemben, és érdeklődve nézek fel rá.

– Mit keresel itt?

– Bent nem lehet dohányozni – biccent a pétanque-udvar irányába, majd beleszív a cigijébe, letüdőzi, aztán hosszan kifújja.

Nem elektromosot szív, mint például Lana apukája, a füstje kaparja a torkomat. Oldalra lépek, és inkább Ervin mellé helyezkedem, így elkerülve a füstöt.

– Úgy értem, a városban – pontosítok. – Nem egyetemen kéne lenned?

– Hazajöttem a tavaszi szünetre, aztán maradtam kicsit – vonja meg a vállát.

Elképedve pislogok fel rá.

– Ilyet lehet? Nem baj, ha kimaradsz az órákról?

Kuncog, és úgy néz rám, mintha valami ártatlan kislány lennék, aki semmit sem tud ezekről a dolgokról. Persze nem is tudok valami sokat, nincs idősebb testvérem, csak Koli nővére, Tini mesél néha nekünk az egyetemről. Viszont ő *sosem* lóg.

– Az egyetem nem gimi, Szof – mosolyog Ervin. – Amíg sikeresen levizsgázol félév végén, addig mindegy, hány órára jártál be – magyarázza, majd eloltja a csikket, és előhúzza egy újabb szálat. Ezúttal nem gyújt rá, csak szórakozottan forgatja az ujjai között.

Kilencedikben, amikor osztályképviselőként bekerültem a diákönkormányzatba, Ervin volt az elnökünk, következő évben viszont, végzősként nem indult a választáson, engem pedig megszavaztak. A beiktatásom utáni első hónapokban sokat segített, hogy belerázódjak a dolgokba, én pedig mindig nyitott voltam a tanácsaira.

Nem tudom, hogy mondjam el neki, hogy össze kellett fognunk a CC-vel, hiszen kezdettől fogva a rivalizálás pártján állt. Ő volt az, aki egészen odáig merészkedett, hogy lenyúlja a kupájukat, és sosem fogta vissza magát, ha le kellett nyomni az ellenségünket. A megfelelő szavak után kutatok, de úgy fest, még sincs rájuk szükség, mert Ervin mintha csak a gondolataimban olvasna.

– Hallom, szövetségesek lettetek a CC-vel – sandít rám, és a tekintetében minden benne van. Megvetés. Sajnálat. Csalódottság. Talán egy csipetnyi harag is, amiért ez lett az örökségéből.

Megértően viszonozom a pillantását, mert én sem akartam, hogy így alakuljanak a dolgok.

- Ez a büntetésünk, amiért továbbvittük az elődeink akaratát.

Felhorkant, aztán az ajkai közé veszi a cigit, és ismét rágyújt.

- Erdélyi nem olyan igazgató, mint Baksa volt - csóválja a fejét, mielőtt kifújna az első adag füstöt. - Ő a kupalopás felett is simán szemet hunyt.

- Ja - felelem, bár nem tudok olyan sokat Baksáról. Csak az első évem alatt volt igazgató, és egészen mostanáig Erdélyivel sem akadt nézeteltérésünk a versengés miatt.

A cipőm orrát bámulom. Meg akarom kérdezni Ervint, mennyire csalódott bennem, amiért ezt tettem az örökségével, de megelőz és témát vált.

- Veled minden oké, Szof? - pillant le rám.

Legalább egy fejjel magasabb, barna haja kócos, az álla borostás. Már hónapok óta nem találkoztunk, de ha valakibe hosszú ideig voltál belezúgva, az érzés nem múlik el nyomtalanul. Ugyan nem ver olyan hevesen a szívem, csak mert mellette állok, mint kilencedikes korban, de nem vagyok teljesen nyugodt sem.

A fa törzsének támaszkodom, és inkább a kellemes virágillatra fókuszálok.

- Már azon túl, hogy az esküdt ellenségemmel kellett szövetkezniem?

- Aha. Mi van a továbbtanulással? Tudod már, hova jelentkezel?

A gyomrom azonnal görcsbe rándul, ezért igyekszem mosolyt erőltetni az arcomra.

- Á, nem agyalom túl - felelem, és minden erőmmel azon vagyok, hogy lazának látszódjak.

Még a levegőt is visszatartom, nehogy lebukjak. Elfordítja a fejét és előreszegezi a tekintetét.

- Az jó. - Megkönnyebbülök, amiért ilyen könnyen beveszi, de aztán mégis kicsit csalódottnak érzem magam, amiért ennyire nehezemre esik beszélnem a témáról. Talán egy részem mégis arra vágyott, hogy átlásson a hazugságomon, és megint tanácsot kérhessek tőle, mint régen.

- Figyu - kezdem, de nem néz rám. Távolságtartóbbnak érzem, hűvösebbnek, ezért szólásra nyitom a számat, hogy bocsánatot kérjek, amiért ez lett a Földy és a CC rivalizálásából, de Lana hangja félbeszakítja a mondandómat.

- Fifi! Visszavágó lesz! - integet a kapuból, aztán észreveszi Ervint. - Szia, exelnök! - vigyorog rá, Ervin pedig nevetve int neki, ám a mosolya nem őszinte.

- Csak keményen! - löki meg búcsúzóul a könyökével az enyémet. Tétován rámosolygok, azon tűnődöm, talán maradnom kellene még, de már a telóját bújja.

- Hogy kerül ide? - kíváncsiskodik Lana, amikor odaérek hozzá. Logan nincs vele, talán Koli vigyáz rá. - Lóg az egyetemről? Vagy kicsapták? Lehet, onnan is lenyúlt valamit, de ezúttal tisztelet helyett kirúgást kapott?

- Csak lóg - csóválom a fejem. - Azt mondta, hogy az egyetem laza, nem kell bejárni minden órára ahhoz, hogy levizsgázz.

- Ez fura - jegyzi meg Lana. - Bezzeg a tanáraink állandóan azzal riogatnak, hogy az egyetemen egyetlen vizsgára annyi anyagot kell majd megtanulnunk, mint most az egész érettségire.

- Szerinted Vadász is azért írat velünk négy jegyet érő témazárókat, hogy felkészítsen a továbbtanulásra?

- Szerintem Vadász csak szimplán gonosz - fintorog Lana. - Nem akarja, hogy jó franciajegyet vihessünk magunkkal pontszámunknak.

- Ha így nézzük, legalább nem töri- vagy magyarjegyről van szó - vetem fel, hiszen azok fixen beleszámítanak majd a felvételi pontszámainkba.

- Helló, Weisz! - szólít meg valaki, és ahogy oldalra fordulok, a falnál a kosaras lantosos srácot látom.

- Hali! - köszönök vissza zavartan, de nem állunk meg.

- Ez meg mi volt? - karol belém Lana. - Bejössz az új riválisunk haverjának?

- Ságvárminnal barátok?

- Legalábbis az osztálytársa. Azt hiszem, ezt a pétanque-os összejövetelet is ő találta ki - magyarázza Lana. - Vagy hát a pályát nyilván nem, az már itt áll egy ideje, de hogy egy házibuli helyett idejőjjenek ma, na ez az ötlet ettől a Bálinttól származik.

Visszapillantok a vállam felett a fiúra. Észreveszi, hogy figyelem, ezért sietve elfordítom a fejem, de még látom a

mosolyát.

A pálya foglalt, és amikor rákérdezek Lanánál, hol lesz így a visszavágó, azt mondja, van egy pingpongasztal az udvar hátsó részében, amit sörponggá alakítottak. Az asztal egy magas sövény takarásában húzódik az udvar végében, a többiek már mind itt vannak. Olli Logannel játszik az asztal mellett, míg Koli átköltözött a legközelebbi padra. Az asztal mellé lépve belekukkantok a poharakba, de nincs mindegyikben alkohol. Van, amelyikbe csak kólát vagy szénsavas vizet öntöttek, egyetlen pohárban van bor, kettőben meg sör.

Feltüzelem magam, hiszen pétangue-ban kikaptunk a CC-től, de aztán a visszavágó sem éppen úgy alakul, ahogy szeretném. A sövény kissé leárnyékolja az udvar fényeit, és nem a legjobbak a látási viszonyok. Lana persze szokás szerint nem hajlandó felvenni a szemüvegét, ráadásul fél kézzel Logan pórázát szorongatja.

Sokáig nem találunk be, és a többiekben az éhség lassan elnyomja a versenyszellemet. Lana, Logan és Manó elindulnak valami kaját keresni, Molli és Olli hazamennek, mert pihenniük kell a szombati felkészítőjük miatt. Koli be se állt, és bár Simon egy ideig próbálkozik, de amikor beletalálok a poharába, megint kidől néhány korty bortól.

Arisszal ketten maradunk az asztalnál. A játszmánk igazi párbajjá alakul, csak hogy én lábbal ügyesebben bánok a labdával, mint kézzel. Ő alapvetően a CC úszócsapatának oszlopos tagja, azonkívül a fociban szokott még szerepelni. Semmi oka, hogy ilyen jól dobjon, mégis már két pohárral

vezet. Amikor ismét ő céloz, türelmetlenül babrálok a karkötőmmel. Egyszerű, piros fonál ékszer, rajta kis, kézzel kötött csomókkal. A nagymamámtól kaptam, elvileg valami védelmező karkötő, ami megóv a rossz szellemektől.

A nagymamám egyenes és nem túl visszafogott típus, aki mindig arra sarkall, legyek őszinte mindenkivel, ezért kerek perccel megmondtam neki, hogy nem hiszek az ilyesmiben. Nevetett, közben átbújtatta a kézfejemet a karkötőn, szorosabbra húzta a csuklómon, és azt mondta: *Nem kell mindenben hinned. Csak mert valamiben nem hiszel, az attól még ugyanúgy létezhet, mint az, amiben hiszel.*

Vajon ha hiszek a karkötő erejében, segít pohárba találnom Arisz ellen? Az most igazán jól jönne. Vagy legalább a rossz szellemek fenékebe billenthetnék a következő dobásánál, hogy elhibázza... Eldobja a lasztit, ami telibe találja az egyik pohár száját, és visszapattan róla. Diadalittas kiáltás hagyja el a számat, és kárörvendően vigyorgok rá. Addig piszkáltam a karkötőmet, míg sikeresen meglazítottam, és most kinyúlva csüng a csuklómon, de nincs időm megigazítani. Ujjaim közé kapom a narancssárga lasztit, és lehunyom a bal szemem.

Jobb lenne, ha Olli itt lenne a hosszú karjaival, de nem hagyom, hogy a hiánya visszavessen. A csapatmunka fontos, de ha egyedül maradtál, akkor is harcolhatsz tovább. Tudnunk kell megvívni a saját csatáinkat. Csuklóból lendítek, jó az irány és az erő is, de ahogy elengedem a labdát, nem csak az repül Arisz poharainak irányába. A karkötőm lecsúszik a kezemről, és a labdát

követve az asztal túloldalán álló poharak egyikébe pottyan. Olyan gyorsan történik minden, hogy csak egy narancssárga és egy piros villanást látok, a következő pillanatban pedig Rágó bosszús arcát, ahogyan oda sem nézve kikapja a labdát, majd a szájához emeli a poharat.

Felé nyúlok, szólásra nyitom a számat, de már le is hajtja a szénsavas vizet. A piros papírpohár kitakarja előlem az arcát, csak azt látom, ahogy megdermed. Aztán lassan leereszti a poharat, szájából a karkötőm lóg ki. Még barátkozik a helyzettel, hogy majdnem lenyelte a védelmező ékszeremet, és kérdően bámul rám, magyarázatot várva.

Összeszorítom a számat, de így sem bírom megállni a vigyorgást. Felvont szemöldökkel húzza ki a szájából a karkötőt.

– Ehhez a dobáshoz ajándék is járt? – forgatja a nedves ékszert, majd a farmerjába törli a kezét.

Ellépek az asztal mellett, és a karkötő után nyúlok, de egy mozdulattal a feje fölé emeli. Gonosz mosollyal sandít le rám, aminek láttán legszívesebben ágyékon térdelném.

– Megtartom – tájékoztat.

Kezét továbbra is a feje fölé tartja, és a bal csuklójára húzza a karkötőmet. Aztán leengedi a karját, és felém tartja a csuklóját. A pillantása azt üzeni, arra vár, állítsam neki szorosabbra a karkötőt, de amint megmozdulok, elhúzza a kezét.

– Na, persze – cicceg.

A madzag egyik végét a fogai közé veszi, másikat a szabad kezével tartja és szorosabbra fogja, míg az körben rá nem simul a csuklójára.

- Szemét - fintorgok, mire még szélesebbé válik a mosolya.

- Tudhatnád, hogy nálam hízelgéssel semmire sem mész - feleli vidáman, miközben Manó visszaérkezik egy zacskó csipsszel és a telefonjával.

- Elnök, Rajex írt, hogy két perc, és itt vannak - mutatja Arisznak a kijelzőt.

Felkapom a fejem, mert érdekes irányokat vehet a mai nap, miután befut a CC diákönkormányzatának két hiányzó magtagja is.

Olyanokat tudok csak Rajnai Alexről, a CC elnökhelyetteséről, hogy ő is tizenegyedikes, és rendszerint úgy fest, mint akit skatulyából húztak ki. Ja, meg hogy azért van távol, mert a tavaszi szünetben meglátogatta Budapesten az országszerte híres opera-énekesnő édesanyját, de aztán az első tanítási héten máris benyalt egy jó kis influenzát.

Az anyukája, Rajnai Kitti még a kilencvenes években vált ismertté, tizenhat éves korában debütált, több mint harminc éve a pályán van, és mindezt csak azért tudom, mert anya óriási rajongója.

- Valaki mondja már meg nekem, miért is nem vesszük rá Rajexet, hogy hozza ide az anyukáját csiripelni a majálison?
- érdeklődik Manó, miközben két tortillacsipszet próbál összeműteni egy kis salsa szósz segítségével.

- Ez csak akkor működhet, ha téged és a tapintatodat addig megsétáltatunk a parton - szólal meg egy jókedvű hang a hátunk mögül.

Alex elegáns lenvászon nadrágban és ingben feszít. A tartása egyenes, a haja gondosan oldalra fésülve, az arcán széles, barátságos mosoly ül. A pingpongasztal túlsó végén áll, mögötte a CC diákönkormányzati magjának ötödik tagja, a talpig feketébe öltözött Zita szobrozik. Merev arccal, kimért tekintettel figyel minket, ami elég nagy kontraszt a tündöklő herceg mellett.

- A-alex! - Simon olyan hirtelen indul meg, hogy kis híján elbotlik a padkában. A legfurcsább az egészben mégis az, hogy Alex kitarja a karjait, de nemcsak Simon, hanem a CC diákönkormányzatának mindhárom tagja hozzásiet, és egy nagy, csoportos ölelésbe borulnak.

Jó, nem mindannyian, Zita mozdulatlanul áll közvetlenül mellettük, de amikor Manó meginvitálja a nagy ölelésbe, mereven hagyja neki.

Közben Arisz és Alex egymásra mosolyognak, majd fiús kézfogással és öleléssel üdvözlik egymást.

- Jó, hogy itt vagy, Alex. - Arisz arcán olyan őszinte és szeretetteli a mosoly, hogy biztosra veszem, ők nem csupán elnök és helyettese, hanem jóbarátok.

- Amikor megtudtam, hogy összefogtatok a Földváryval, meg akartam kenni az orvost, hogy hamarabb engedjen suliba - meséli felénk fordulva Alex, de nem úgy hangzik, mint aki kitért volna a hitéből a hír hallatán.

- Már mondtam, hogy nem összefogtunk - javítja ki Arisz. - Összefogásra *kényszerítettek*.

- Nagy különbség - értek vele egyet, mire Alex figyelme azonnal rám terelődik.

Megkerüli a barátait, és egyenesen felém tart.

- Ez ám a történelmi pillanat! - ragadja meg a kezem, és mielőtt annyit mondhatnék „amúgy szia”, csókot nyom a kézfejemre. Teljesen elvörösödöm, de ő már ott sincs, kezét ráz a padon fekvő Kolival, majd Lanát is kézcsókkal üdvözi.

Arisz sóhajtva fordul hozzánk.

- Íme Rajnai Békepárti Alex.

Ahhoz képest, hogy a CC diákönkormányzatának tagjairól szinte alig tudunk valamit, Alexről nagyon gyorsan és nagyon sok minden kiderül. Budapesti születésű, a gimnázium előtti nyáron költözött Keszthelyre az apukájával, miután a szülei elváltak. Szereti a macskákat, a kifogástalan megjelenést, a turistáktól hemzsegő helyeket és az esős időt. Ezenfelül ő az egyetlen a CC diáktanácsában, aki kitörő lelkesedéssel fogadta a *motivációs együttműködést*. És nem a Lantos új elnöke iránti ellenszenvé vagy a kényszerítő erők miatt, hanem mert a kezdetektől fogva békére vágyott a két suli között.

Zitával általános iskola óta barátok, ő a magjuk ötödik tagja. Alex lelkesedése nem ragad át a lányra, kifejezéstelen

arccal ül le az egyik padra, és előszedi a laptopját a táskájából. Olyan, mint aki máris egy másik világban van.

Alexszel a CC DÖK-magjáról kezdünk beszélgetni, mert anno A húsgombócincidensnél a mostani társaságból csak Arisz volt jelen.

- Év elején a másik négy az érettségire hivatkozva felmondta a pozícióját, így új tagokat kellett választani a képviselők közül - magyarázza Alex.

- Igazából Alexet megszavazták helyettesnek, Ziti meg mindenhova követi őt, és amúgy is infós, szóval ő lett a médiafelelősünk.

- Me-meg az Alex-felelősünk - egészíti ki Simon, miután elmesélik, hogy Zita harcművészetet is tanul.

A lányra nézek, de ő a laptopja kijelzőjére összpontosít, az ujjai sebesen járnak a világító, fekete billentyűkön.

- És mindenkire vigyáz, vagy csak Rajnaira? - pillant körbe Koli, a kérdését azonban csend és elég aktív szemkontaktus-kerülés követi.

- Nos... - vakarja meg a tarkóját Arisz -, szeretnénk azt hinni, hogy mindenkire.

- Meg amúgy is - kel a lány védelmére Manó -, ő csinálta a sulis új honlapját.

- Ja, háztartástanon meg mindig lehet rá számítani, hogy kinyitja a beszorult befőttésüvegeket - helyesel Arisz.

Zita nem néz fel, de az arcán átsuhan valami, amiből úgy sejtem, talán nehezen fejezheti ki az érzéseit, de jólesik neki a fiúk támogatása.

Mosolyogva csóválom a fejem, ám ahogy elfordítom a tekintetem Zitáról, Ervin távolodó alakját veszem észre. Márkó, az egyik végzős DÖK-ösünk társaságában hagyja el az udvart.

Eszembe jut, milyen látványt nyújthatunk... A Földy meg a CC diákönkormányzatának magja együtt beszélget meg nevetgél. Bűntudatom támad, amit nem tudok azzal elhessegetni, hogy muszáj volt összefognunk, így meg van kötve a kezünk.

Biztos csalódást okoztam neki, de amíg nem volt itt, hogy ezt lássa, valahogy nem is szembesültem vele. Már csak azt nem tudom, egyedül neki okoztam-e csalódást, vagy sokkal több diáktársamnak és elődömnek, akik hozzá hasonlóan nem öntötték ezt szavakba...

15. FEJEZET

Április 15., péntek

A következő héten a Földyben lezajlanak a zöldnapok, aminek keretében elsősorban fenntarthatósági (környezetvédelemmel, hulladékgazdálkodással és a tudatos energiahasználattal kapcsolatos), valamint állatvédelmi programokat és kiselőadásokat szervezünk. Minden délutánra jut egy meghívott vendég, és témába vágó kreatív, közös feladat.

Hétfőn, órák után a folyó- és tószennyezésen van a fókusz, majd közösen virágot ültetünk. A kedd a megújuló energiaforrásokról szól, míg szerdán az állatvédelem és örökbefogadás témáját járjuk körül egy helyi állatmenhely dolgozóival. Lana még Logant is behozza példának, hiszen őt is innen fogadta örökbe. Csütörtökön megint a környezetvédelem kerül terítékre, élő társasjátékot játszunk, aminek a csomagolásmentes vásárlás áll a középpontjában. A pénteket egy kistermelő házaspár előadásával zárjuk, akik a méhekről mesélnek, és még mézkóstolóval is készülnek.

Mivel a programokat tanítás utánra szerveztük, a részvétel nem kötelező, de szerencsére sikerül izgalmas előadókat elhívunk, akik bevonzanak kisebb csoportokat

a különböző évfolyamokról (az állatvédelem és az örökbefogadás mozgatja meg a legtöbb diákot).

Péntekre teljesen kimerülünk, így kifejezetten örülök, hogy estére egy kis szórakozást terveztünk. A helyszín új, ezúttal a Városi Strandon jön össze a társaság, amivel a CC hivatalosan is bemerészkedik a Földy területére. Kezdetben nem teljes a létszám, Molli és Olli próbaérettségit írnak, és az a terv, hogy utána jönnek.

Az állandó helyi lakosok rendszerint strandbérlettel járnak be ide, hat után viszont amúgy is félárú a belépő. Így tavasszal a vízben nincs senki, csak egy-egy párt látni a sétányon babakocsival, és csapatba verődött diákokat. Ezúttal a Lantos deríti ki, hogy idekészülünk, és most ők azok, akik beférkőznek a mi összejöveteleinkre.

Nem bosszankodunk rajta, mert a strand hatalmas és közös tér, csakúgy, mint a pétanque-pálya. Mindenkinek jogában áll itt lenni, így egyszerűen igyekszünk tudomást sem venni róluk.

Ezen a parton van egy külön játékgépes rész is, úgyhogy a zsebpénzemből azonnal váltok pár zsetont, hogy lenyomhassam Ariszt, és növeljem a pontjaimat a versenyünkben. Rengeteg játék áll rendelkezésre, végül úgy döntünk, mindent kipróbálunk, és aki többször győz, az nyer egy nagy pontot. A reflexeinket tesztelő játékgépen és az autóversenyben én nyerek, míg a léghokiban és az Ice Ballban ő (ez utóbbi a pétanque-hoz hasonlít, dobni kell egy kisebb méretű labdával, aminek alulról kell belepattannia a különböző távolságban lévő lyukakba).

Ezúttal nem csak mi mérkőzünk meg egymással, Olli Simonnal léghokizik, Manó pedig mindenáron autóversenyezni szeretne, és mivel az ülve megy, Koli hajlandó vele kiállni.

Arisszal döntőnek a kosárlabdás gépet hagyjuk. Egymás mellett áll kettő, picit már kopottak, a gombok se reagálnak elsősre, de azért sikerül beüzemelnünk. Zenélve életre kelnek, és miután a kijelzőre beúsznak a piros betűk, összehangoljuk a két gépet, hogy egy időben párbajozhassunk. Felhajtogatom a farmerkabátom ujját, hogy szabadabban mozgathassam a kezem. Amint a gép elkezd visszaszámolni, mély levegőt veszek, és tekintetem a kijelzőre szegezem.

Fejenként három labdánk van, az első fordulóban még minden nyugis, a következőben már lassan mozogni kezd a palánk, a harmadik fordulóra pedig felgyorsul. Egy idő után már nem is figyelem a labdákat, csak hajigálom őket a kosárba, ám amikor az egyik visszapattan, nem reagálok elég hamar. A labdák felszíne kopott, már nehezen tapadnak, és ahogy kicsúszik a kezemből a következő dobás, a két labdám a levegőben kiüti egymást. Az egyik jobbra, a másik balra repül, de a játék nem áll meg, csak mert a labdák elhagyták a pályát.

Oldalra kapom a fejem, hogy mielőbb begyűjtsem legalább az egyiket, amikor is jobbról megérkezik Arisz labdája. Nem csak átpasszolja, egy laza mozdulattal egyenesen kosarat dob.

– Ezt nem így akartam – közli. – Ha véletlenül te nyernél, legalább tudni fogod, hogy a nagylelkűségem tette ezt lehetővé.

Elfintorodom, de nem veszem le a tekintetemet az előttem mozgó palánkról. Így mindkettőnknek megint egyenlő esélye van, két-két labdával folytatjuk a dobálást.

– Sosem hittem volna, hogy a nagylelkűség szót egyszer rád vonatkozóan hallom majd – vágok vissza a párbaj közepette. Már csak néhány másodperc van vissza, próbálok gyors és hatékony is lenni egyszerre, ám így is kikapok.

A gép jelzi, hogy lejárt az idő, a győztes pedig a CC elnöke. Széles mosollyal fordul felém, hóna alatt az egyik kosárlabdát tartja.

– A szó, amit keresel, a köszönöm – idézi, amit másfél hete a focipályán mondtam neki. – Egyébként korábban azt is *nagylelkűen* megbocsátottam, hogy majdnem lenyeletted velem a karkötődöt – teszi hozzá.

A tekintetem automatikusan a baljára siklik. A sötétlila pulcsija ujját feltúrte, és látom, hogy most is viseli a piros ékszert. Grimaszolok, mert bár igaza van, rendes volt tőle, hogy átpasszolt egy labdát, de közben lenyúlta a múltkor a karkötőmet, amiért biztosan nem illeti köszönet.

Tekintetemmel inkább az elgurult labdák után kutatok.

– Jöhet egy visszavágó? – kérdezem.

Arisz előhúz egy zsetont.

– Naná! És ha nincs túlságosan ellenedre, ezúttal három labdával is játszhatnánk.

Erre persze azonnal felszívom magam, de ekkor Bálint, a Lantos kosarassráca tűnik fel a balomon. Vállával lazán a játékgépnek támaszkodik, nála van mindkét elgurult laszti. Hatalmas a keze, képes a labdákat az oldala mellett, pusztán az ujjáival tartani.

– Mit szólnál, ha ezúttal én hívnálak ki? – néz rám, a szeme vidáman csillog.

Ezúttal baseballsapka takarja barna haját, ami nekem furcsamód a gyengém. Ha hátracsapta volna az ellenzőjét, nem is haboznék.

Az egyik labdát felém nyújtja.

Önkéntelenül is Ariszra pillantok.

– Jó, ha később játszunk?

Unottan süllyeszti zsebébe a kezét.

– A fél karomat ne adjam oda?

– Elég lesz a visszavágó is, kösz – vigyorodom el, majd átveszem Bálinttól a lasztit.

– Sok sikert hozzá, haver! – biccent neki Arisz, de nem úgy mondja, mint aki a játékra érti. Sokkal inkább úgy, mintha ahhoz kellene siker, hogy valaki kibírja velem öt percig.

Lelép, én pedig Bálint felé fordulok. Öt óra múlt, a nap már nem süt annyira melegen, így lehajtom a kabátom ujját.

– Még csak nem is tudom a teljes neved – sandítok fel rá.
– Nem vagy benne a Lantos magjában.

A múltkori buli után próbáltam egy kicsit feltérképezni a diákönkormányzatukat meg Bálint ott betöltött pozícióját, de nem sok mindent tudtam meg. Tizedikes, eggyel alattam

jár, és Ármin osztálytársa. Osztályképviselő, de nem magtag.

Féloldalas mosoly jelenik meg az arcán, és pörgetni kezdi a mutatóujján a labdát.

– Utánam néztél?

Elpirulok, amiért lebuktam, de már késő a tereléshez.

– Csak egy kicsit.

Mosolyogva engedi le a labdát, majd egy zsetont nyújt.

– Erre a körre meghívlak, Weisz.

– Kösz!

A háta mögötti füves részen észreveszem Kolit és Lanát, akik a hüvelykujjukat feltartva jelzik, hogy hajrá. Bálint bedobja a zsetonokat a gépbe, mire elfordítom a tekintetem a barátaimról.

– Szóval Ármin osztálytársa vagy, igaz? – kíváncsiskodom, mert Árminról is alig tudtunk meg valamit, hiába kutakodtunk.

– Aha.

A gép ismét életre kel, a kijelzőn megjelenik a piros felirat, hogy adjuk meg a játékosok számát.

– Akkor biztosan tudod, miben sántikál – piszkálom az egyik labdát. A sok használatból nemcsak elkopott, de annyira koszos, hogy még a tenyeremen is látszik. – Van valami, amiről tudnom kellene?

Bálint oldalra dönti a fejét, és elneveti magát.

– Nem játszunk ilyet. Nem azért jöttem, hogy kifecsegyem a sulim titkait.

Várakozásteljesen nézek fel rá.

- Akkor mégis mit szeretnél a rivális sulis diákelnökétől?

- Csak egy kosárpárbajt - biccent a gépek felé. - Ságvári nem egy sportember, szóval vedd úgy, hogy kiálltál a CC elnökével, és rajtam keresztül a Lantossal is.

Ellene kiállni kicsit más, mint mikor Arisszal játszottunk, hiszen ő kosaras, de ettől még nem riadok vissza a kihívástól.

- Ha hagyni tervezel, neked annyi - figyelmeztetem előre, az ujjam már a start gomb felett várakozik. Nevetve tiszteleg.

- Igenis, kapitány.

Aztán persze jól kikapok. Nem nagyon simogatja az egómat, hogy egymás után két sulis ellen is veszítek, de nem hagyom, hogy ez lelombozzon. Ezúttal mind a három labdám megmarad, és Bálint jó fej, a végén pár percig még tanítgat is, mire kell figyelni dobáskor. Persze, az olyan alapszabályokat én is ismerem, hogy a palánkra festett téglalap melyik részét érdemes megcélozni, de az más. Bálint mögém lépve megkérdezi, szabad-e, és amikor bólintok, megigazítja a kezemet, hogy jó szögben tartsam a dobáskor. Új technikát tanulok, és nem is dörgöli az orrom alá a győzelmét.

Nem úgy, mint Arisz, rögtön azután, hogy csatlakozom hozzájuk a part végében lévő játszótérnél.

- Már két ponttal vezetek, Rémálom - tájékoztat, és észreveszem, hogy megint rágózik. - Ugye tudod, hogy ez mit jelent?

- Azt, hogy nem tudsz számolni - bólintok. - Csak egy pont a különbség, amit még ma behozok.

Időközben Molli és Olli is befut, Alexszel beszélgetnek pár lépéssel arrébb, míg Koli az egyik csúszda végében trónol. Még nem sötétedett be egészen, de már felkapcsoltak a parti lámpák.

Manó és Lana a strand másik végéből sétálnak felénk, a kezükben fagyi és a telefonjuk.

- Nem fogjátok elhinni, mit posztol a Lantos - mutatják felénk egyszerre a mobilokat. Arisz bosszús képpel veszi ki Manó kezéből, mire én is közelebb hajlok.

- Ez a sulis nagyon az ellenségének akar minket - mutatja felém a kijelzőt a Lantos diákönkormányzatának legutóbbi Instagram-posztjával.

Ármin nincs a képen, csak Bálint, Noémi és a médiafelelősük, Dani. Rajtuk a fókusz, ahogy vidáman, két ujjukat felmutatva szelfiznek, a háttérben pedig...

- Azok ott mi vagyunk? - húzom össze a szemem, hogy jobban kivegyem a mögöttük álló alakokat.

A kép a Múltidéző fotózás napján készült, akkortájt, amikor elszabadultak az indulatok és a reflektorok is. Ugyan ez csak egy fotó, nem videó, mégis annyira *mozgalmas*. Én épp leverem a kalitkát az oszlopról, Koliék a lámpa után nyúlnak, a mögöttem álló Arisz és Manó pedig döbbenetesen figyel a bénázásomat.

Felnézek a telefonomból, tekintetemmel a Lantos elnökét keresem. A mosdók közelében áll az egyik kék öltözőkabin mellett, de felénk se néz. Pár lépésre tőle

észreveszem Danit és Bálintot. Utóbbi derűsen rám kacsint, majd békítően felhúzza a vállait, mintha csak azt üzenné: ne vedd a szívedre, ez csak poén.

- Miért most posztolták? - forgatja a szemét Koli a csúszdáról. Úgy belesimul a sárga műanyag félhengerbe, mint aki egyenesen oda született. - Azóta már eltelt majdnem egy hét...

Gyanítom, arra vártak, hogy túllépjünk az eseten, ők pedig emlékeztetve minket a kudarcra, visszataszítsanak a mélybe. Ráadásul a hétvégén kihirdetik a győztes képet, és biztosan nem akarják, hogy megfeledkezzünk arról, ki is a nagy esélyes.

Manó haragos képpel indul meg Bálinték irányába, de Arisz a mellkasának támasztja a kezét, és elé lép.

- Ugyan, srácok. Magatoktól is biztosan tudtok lájkokat gyűjteni, ehhez nincs szükségetek ránk.

- Igen, csak akadnak néhányan, akik azt is értékelik, ha csak ti szerepeltek a képen - kontrázok, de Bálint arcáról nem hervad le a mosoly, a jelek szerint élvezi a szóváltást.

Elfordítom róluk a tekintetem, átvágunk a fűvön, és visszasétálunk a játékgépes placchoz. A kosárlabdás ismét felszabadult, ezért rajtra készen kézbe veszem az egyik lasztit, és kihívóan bámulok Ariszra.

- Na, akkor egy visszavágó?

- Örömmel megismétlem a győzelmemet - mosolyodik el magabiztosan.

- Az egyetlen, amit megismételsz, az egy megszégyenülés lesz - viszonzom a mosolyát.

- Csak tessék, Rémálom! - mutat a gépre, majd ábrándosan felsóhajt. - Szívesen játszanék három labdával, szóval ezúttal célozz is, mielőtt dobnál.

- Megígérem, hogy célozni fogok. Csak nehogy *véletlenül* az arcodat találjam el - nyújtom ki a nyelvemet, mire még szélesebben vigyorog.

Este kilenc körül Koli után kutatva a part kevésbé kivilágított, távolabb eső részén bolyongok. Már négy óta kint vagyunk (ma korábban végeztünk a suliban, mert az előadás és a zöldnap program a hatodik órában lement). Besötétedett, az idő lehűlt, és tudom, hogy Koli ilyenkor már szeret hazaindulni. Sosem hagy minket magunkra Lanával, ezért kialakult egy kimondatlan rendszerünk, miszerint időben lelépünk, amikor már sejtjük, hogy Koli kezd kipurcanni.

A CC-sek a homokos részen beszélgetnek, Molli és Olli is velük van. Olli hátulról átkarolja a nála egy fejjel alacsonyabb barátnőjét. Terpeszben áll, állát Molli fején nyugtatja, a kapucnija szokás szerint eltakarja arca egy részét.

Lana és Koli nincs velük, ezért folytatom a keresést. Írtam nekik a hármas chatcsoportunkba, de még nem látták az üzenetemet, ezért megpróbálkozom a part kevésbé nyüzsgő részén. Visszasétálok a játszótérhez, hátha Koli még mindig a csúszdában pihen, de ott se találom.

– Hé, Weisz! – köszön rám valaki, mire összerezzenek.

Bálint leugrik a hajós mászóka egyik alacsony ülőkéjéről. Nem tudom, mit keres itt, talán ő is csak egy kis nyugira vágyott. A szeme furcsán csillog, de nem ismerem eléggé ahhoz, hogy tudjam, mit jelez.

– Helló! – intek, mire elmosolyodik.

– Pont rád gondoltam – lép közelebb, és ahogy a bizonytalan mozgását figyelem, rájövök, hogy többet ihatott a kelleténél. Megbotlik, ezért ösztönösen mellé lépek, és a karjánál fogva megtámasztom.

– Minden oké? – érdeklődöm, mire még szélesebben mosolyog.

– Persze, csak tudod, sörpongoztunk, és sok volt a sör, de kevés a pong – magyarázza, majd nevetni kezd.

Visszakísérem a mászókához, hogy nekidőlhessen az oldalának.

– A sörpong már csak ilyen – értek egyet, bár általában nálunk több a pong és a kóla, mint a sör.

– Na, mindegy, szóval jöttem, hogy kicsit pihenjek. Aztán eszembe jutottál. – Hátát a mászókanak veti, és félig leeresztett szemhéja alól néz le rám. – Nagyon kedves vagy, hogy segítesz – teszi hozzá összeakadó nyelvvel, és a segítesz szót csak harmadszorra sikerül eltalálnia.

Megértően rámosolygok.

– Ugyan! Hozzak egy kis vizet? – fordulok sarkon, de elkapja a könyökömet, és visszahúz maga elé.

Majd egy fejjel magasabb nálam, a keze beteríti a karomat, a szorítása erős.

– Maradj itt! – kéri. Olyan ártatlan kiskutyaképet vág, hogy megsajnálom.

– Rendben, csak engedj el – kérem, mert ujjai már a bőrömbbe vájnak. Kapkodva bocsánatot kér, és amint lazul a szorítása, kihúzom a karom az ujjai közül.

Fejét a mászóka oldalának támasztja, amitől elcsúszik a baseballsapkája. Már elég hűvös van, mégis csak egy hosszú ujjúra húzott kosaraspólót visel. Talán olyan típus, mint Manó, és jól bírja a hideget.

Mellélépek, és én is a hajónak támaszkodom. Balra ott a koszos sárga csúszda, amiben korábban Koli feküdt. A zsebembe nyúlok, hogy megírjam nekik, itt vagyok Bálinttal, ha keresnének, de a Lantos kosarasa váratlan kijelentést tesz.

– Ságvári azt mondta, hagyjalak békén – vallja be, mire megdermedek, és érdeklődve nézek fel rá. – De én jól éreztem magam veled, amikor korábban kosaraztunk.

Kihúzom a zsebemből a kezem, és úgy döntök, majd később írok Koliéknak.

Viszonzom Bálint reménykedő pillantását.

– Én is – felelem, mert tényleg jó buli volt. A szeme lelkesen felcsillan. – Még akkor is, ha csúnyán kikaptam.

Közelebb húzódik hozzám, a vállunk összeér, mire megcsap az alkohol erőteljes, kellemetlen szaga.

– Mégiscsak hagynom kellett volna, hogy nyerj – suttogja.

Nyilván egy cseppet sem ismer, amiért így gondolja, de nem hiszem, hogy ez a legjobb pillanat arra, hogy vitába

szálljak vele. Alig észrevehetően elhúzódok tőle.

- Jó volt ez így. Majd egy visszavágón én nyerek - ígérem, mire még lelkesebb arcot ölt.

Megint közelebb húzódik, de most nagyobbat lép, mint az előbb. Túl közel van, ezért megint oldalazom. Csakhogy nincs helyem, már itt van közvetlenül mellettem a csúszda, és beverem a bokámat a hajóból kiálló tartórúdba. Egy pillanatra elveszítem az egyensúlyomat, és igyekszem megkapaszkodni valamiben. Bálint egy részeg sörpogozóra nem, de egy kosarasra annál inkább jellemző gyors reakcióidővel a derekam alá nyúl, és megtart.

Az egész olyan hirtelen történik, még fel sem ocsúdtam abból, hogy majdnem dobtam egy hátast, az arca már közvetlenül ott van az enyémmel szemben.

Megdermedek, és egy másodpercig egyikünk sem mozdul.

Aztán a pillantása lassan a szememről a számra siklik.

- Nagyon szeretnék egy visszavágót - mondja halkán, ábrándosan.

A megfelelő sráccal egy ilyen helyzetben akár vadul zakatolhatna is a szívem, de most semmi ilyet nem érzek.

- Kösz, hogy elkaptál - mondom zavartan, és mindenhová nézek, csak az arcára nem. Szeretném, ha elengedne, megpróbálok kibújni a karjai közül, de a szorítása erősebbé válik.

Talpra állít, aztán lép egyet előre, egyenesen a lábamra. Ugyanebben a pillanatban én hátrálni próbálok. Egyik keze még mindig a derekam köré kulcsolódik, akár egy satu,

fogva tart. A mászókának nyomódik a hátam, Bálint pedig beszorít a csúszda és a mászóka közé, és teljesen elzárja a menekülőutat.

– Engedj el, légy szíves! – kérem, de mintha nem is hallaná, amit mondok. Még mindig a számat bámulja.

A tekintete ködös és kába. Tenyeremet a mellkasára teszem, de hiába próbálom eltolni magamtól, sokkal nagyobb és erősebb nálam.

Közelebb hajol, ezért a karomat támasztékként használom kettőnk között, hogy ne tudjon előrébb dőlni. Tudom, hogy csak részeg, érzem a sörszagú leheletét az arcomon, de elképzelésem sincs, hogyan zökkentsem ki.

Próbálom felidézni, Tini mit tanított nekünk Lanával, hogy mit csináljunk az ilyen helyzetekben. Azonban Bálint minél közelebb van, és minél jobban tartok tőle, az agyam mintha egyre kevésbé működne.

Könnyedén félresöpri az útból a karomat, és közelebb hajol. Már a számon érzem a lélegzetvételeit, de egyáltalán nem akarom, hogy hozzám érjen. És főleg nem akarom, hogy megcsókoljon.

A vér hangosan dobol a fülemben. Ellenkezni akarok, védekezni, *küzdeni*, az erőm viszont mintha teljesen elpárologt volna. Elönt a pánik. A gyomromból indul, végigkúszik a mellkasomon, és görcsösen összeszorítja. Mintha az egész testemet lebénítaná.

– Bálint, elég! – A hangom halk és erőtlen.

Nem mozdul. A hangom nem éri el, és amikor minden erőmet összeszedve az arcom elé emelem a kezemet,

elkapja a csuklómat, és elhúzza.

Összeszorítom a szememet. Kiabálnom kéne, segítséget kérni, de csak az elmém üvölt.

Kérlek! Valaki! Segítsen...

– Azt mondta, elég!

A szemem kipattan a hang hallatán.

Egy sötétlila pulcsiba bújtatott kart látok, ami megragadja Bálint kapucniját, és elrántja előlem a srácot. Bálint a váratlan fogástól elveszíti az egyensúlyát, hátratántorodik, majd a fenekére esik.

Megkönnyebbülten szökik ki a levegő a mellkasomból.

Végre megint van helyem és terem. A lábaim felmondják a szolgálatot, ahogy az első fellelegzés hatására összerogyok a mászóka tövében.

Csak meredek magam elé, próbálom feldolgozni a történeteket, de az agyam még mindig nem akar működni. Mintha elfelejtettem volna, hogyan kell lélegezni, kapkodva próbálok levegőhöz jutni.

Egy lehetetlenül kék szempár kúszik a látóterembe. Elveszek abban a kavargó kékségben, a tekintetem önkéntelenül is arra fókuszál. Beletelik pár másodpercbe, mire realizálok, hogy Arisz guggol előttem. Nem ér hozzám, pillantása az arcomat kutatja.

– Nem esett bajod, Rémálom?

Nem vagyok benne biztos, de azt hiszem, megrázom a fejem. Néhány másodpercig figyel, aztán feláll, és hátat fordít nekem.

– Hé, seggfej! – indul meg a földön ülő Bálint felé.

Élesen beszívom a levegőt, és végre azt érzem, áramlik is a tüdőmbe valami. Lehunyom a szemem és reszketegen újabb mély levegőt veszek.

A lábaim maguktól mozdulnak, feltápászkodom, és Arisz után lépek. Ujjaimmal a pulcsijába kapaszkodom. A sötétlila pulcsijába, aminek a színét máskor ki nem állhatom, most mégis furcsán megnyugtató.

– Ne! – lehelem. Megtorpan, de nem néz rám, tekintetét előreszegezi. Szorosan mögöttem állok, és az a butaság jut eszembe, olyan, akár egy pajzs.

Kipislantok a háta mögül az arcélére, és észreveszem, hogy mereven összeszorítja az állkapcsát. Nem tudom, hallotta-e, amit mondtam, vagy csak azért állt meg, mert a pulóverét markolom. Most veszem csak észre, hogy remeg a kezem, ezért szorosabban fogom az anyagot, hátha akkor abbamarad.

– Mégis miért ne? – Hangja, ami máskor vidám, vagy épp bosszús, most valahogy túlságosan is hűvös. Oldalra fordítja a fejét, és rám néz. A tekintete megvillan. – Nem akartad, hogy ezt tegye, nem?

A szeme metszően kék, és még sosem láttam ennyire dühösen izzani. Megszorítom a pulóverét, de a hangom nem több rekedt suttogásnál.

– Nem éri meg verekedned emiatt! Elveszítheted az elnöki címed!

Meglepetten pislog. Először egyet, aztán még egyet, mint aki nem hiszi, hogy *tényleg* ezt mondtam, és arra vár, hogy visszavonjam a szavaimat. Mivel nem teszem, a merev

tartása felenged, összeszorított állkapcsa ellazul. Teljes testével felém fordul, eleresztem a pulcsiját, de még mindig az arcát nézem, amire halvány fényt vet egy távolabbi lámpa. A vonásai lágyabbak, a tekintetébe életteli fény költözik, ahogy felvonja a szemöldökét.

– Rémálom, te most komolyan azon aggódsz, hogy talán leváltanak az elnöki posztomról?

Az öntelt apró rezdülés a szája sarkában, amivel máskor a világból is ki lehetne kergetni, most valahogy biztonságos érzést kelt bennem.

A válla felett a még mindig a földön ülő Bálindra siklik a tekintetem. Zavarodott, de ebben a pillanatban csak szeretnék minél távolabb kerülni tőle.

– Menjünk, jó? – kérem Ariszt. Megint az arcomat figyeli, kutatóan, mintha csak keresne valamit, amit a szavaimban nem talált meg. Végül bólint.

– Jobb is, hogy csak az ujjaimat piszkoltam össze vele – fintorodik el, és leporolja a tenyerét.

Ellépek Bálint mellett, és a strand kivilágított oldala felé indulok, Arisz pedig követ. Túl sok érzelem kavarg bennem, és azt hiszem, jobban le kellene zárnom ezt a dolgot.

Olyan hirtelen torpanok meg, hogy Arisz kis híján nekem ütközik, mellkasa súrolja a hátamat. Lábujjhegyen állva visszanyeri az egyensúlyát, és hátrébb lép. Sarkon fordulok, és a még mindig a földön ülő Bálindra nézek.

A hangom remeg, nehezen mondom ki a szavakat, mégis igyekszem rendíthetetlennek mutatkozni.

– Felejtsd el a visszavágót!

Bálint büntudatosan süti le a szemét, de már el is fordulok. Arisz meglepetten figyel.

– Milyen visszavágó, Rémálom? Ahol te tanítod móresre őt helyettem?

A szokásos, civódó hangsúlya lassan erőt ad. Még mindig reszketek, miközben azt felelem neki, hogy kosárpárbaj.

– Na, gyere! – int, én pedig engedelmesen felé indulok. – Keresünk neked valami cukrosat, hogy visszatöltsük az energiáid – mondja, miközben elhagyjuk a terepet.

Arisz az italautomata felé terel, és amíg apró után kutatva a zsebében kotorászik, én két méterrel odébb, a fűben állva várakozom. A lábaim még mindig gyengék, és ahogy lenézek a kezemre, észreveszem, hogy most is remeg.

A reszkető ujjaimat bámulom. Miért nem hagyják már abba? A pulcsim zsebébe süllyesztem a kezem, de érzem, hogy jéghideg. Fogalmam sincs, mi történik velem, de hirtelen olyan, mintha a strand egyre kisebbre szűkülne. Mintha kirántanák a lábam alól a talajt, ezért sietve egy fa törzsébe kapaszkodom. Ujjaim görcsösen szorongatják a kérget, ami felsérti a tenyeremet, de alig érzem. Próbálok egy pontra fókuszálni, egy kavicsdarabra a betonon, de hiába, a strand egyre csak megy össze.

Mély levegőt veszek, de mintha semmi nem jutna a tüdőmbe. Körmeim a kéregbe vájnak, valami befúródik a

bőrömbe. Talán egy szálla. Oda akarok nézni, de csak elmosódottan látom a kézfejemet.

Levegőre van szükségem! Levegőhöz kell jutnom!

Sarkon fordulok, és rohanni kezdek. Nem tudom, hova tartok, a lábaim maguktól visznek előre. Valaki utánam kiabál, de nem állok meg. Átszaladok az emberek között, végig a fűvön, aztán a sárga köves úton. A szemem sarkából észreveszem a Szigetfürdő kivilágított tornyait, és lekanyarodom felé. Átvágok a zöld korlátos hídon, és berohanok a bejáraton.

Minél messzebb akarok kerülni a strandtól és Bálinttól. El akarok bújni egy biztonságos és ismerős helyen. *Levegőhöz akarok jutni.*

A Szigetfürdő egyik öltözőkabinja nyitva van, és odabent nincs senki. Sietve belépek, és az üres padra kuporodom. Felhúzó a lábaimat, majd átölelem a karommal, mint amikor gyerekként Sebivel azt játszottuk a nappaliban, hogy nem érhet le a lábunk a padlóra. Fejemet a térdem közé szorítva kapkodom a levegőt. Próbálok mélyeket lélegezni, de mintha a tüdőm nem lenne képes befogadni az oxigént.

Mi történik velem? A szívem olyan gyorsan ver, mintha futottam volna három kört a Földy focipályája körül, a tüdőm ég, a torkom kiszáradt. *Nem kapok levegőt. Nem. Kapok. Levegőt. Nem...*

– Réomás?

Felkapom a fejem. A világ legkékebb szempárja világít be az apró fabódéba. A menedékembe.

Arisz a kabin ajtajában áll, keze a kilincsen, az arca döbönt. Be akarom csukni előtte az ajtót, mondani, hogy hagyjon magamra, de nem bírok megmozdulni. Cserben hagy a testem, a szívem zakatol, a szám mozdulatlan.

Arisz lassan belép a fülkébe, és elém guggol. Tekintete az arcomat kutatja, talán szavak nélkül próbálja megfejteni, mi történik.

A szemét nézem. A tekintete aggodalmasan pásztázza az arcomat. Szalkay Arisztid aggódik, és ez a látvány furcsamód levegőhöz juttat. Csak nézem őt, elveszek a hihetetlen kékségben, és elerednek a könnyeim.

Hiába szorítom össze a szám, a könnyeim így is utat találnak. Először egy csepp csordul végig az arcomon, majd rögtön követi egy második, aztán a harmadik.

Megkönnyebbülést érzek, amiért végre kapok levegőt, a szívverésem is lassul, a könnyeim azonban megállíthatatlanul ömlenek.

– Jó ég, Réomás! – suttogja Arisz.

Tanácsstalanul kotorászik a zsebében, majd átnyújt egy viseltes papír zsebkendőöt. Elveszem, és beletemetem az arcomat.

– Nem tudom, miért sírok – szipogom. Még mindig szagatatottan lélegzem, de talán már csak a sírás az oka. – Ráadásul pont előtled.

Furcsa hangot hallat, ami leginkább egy elfojtott kuncogásra emlékeztet. Kínosan érzem magam, szégyenkezve, ezért inkább nem nézek fel a zsebkendőből.

- Fegyverszünet van - hallom a hangját. - És ami a fegyverszünet alatt történik, az ott is marad.

Összeszedem a bátorságomat, és újabb vallomást teszek.

- Utálok sírni. Tudod, miért? - kémlelek ki az átázott zsebkendő takarásából.

- Mert olyankor a szokásosnál is csúnyább vagy? - tippel. Megrezdül a szám sarka.

- Nem.

- Jó, mert amúgy nem vagy csúnya - mondja. Elkerekedik a szemem, mire zavartan simítja a tarkójára a tenyerét, és elfordítja a tekintetét. - Mármint amikor sírsz. Nem vagy csúnyább, mint általában.

Fogalmam sincs, miért mosolygok, talán azért, mert a sértegetése ismerős és biztonságos terep a számomra.

- Kösz.

- Szóval miért utálsz sírni, Rémálmi? - tereli vissza a témát.

Megtörlöm a szemem, a zsebkendőn sorakozó fekete csíkok emlékeztetnek rá, hogy nem vízálló a szempilláspirál, amit Lana korábban rám kent.

- Mert olyankor teret adok a szomorúságnak. Ha sírok, engedem, hogy végképp eluralkodjon rajtam a rossz érzés.

Ezt éreztem az első kórházas hasfájásaim során. Ahányszor nehéz volt és sírtam, csak belelovolt a fájdalomba. Úgyhogy inkább megtanultam összeszorítani a fogam, és elviselni, ami nehéz, abban reménykedve, hogy egyszer majd véget ér.

Elapadnak a könnyeim, így a zsepit szorongatva pillantok ki a kabin ajtaján a sötét csillagos égre.

- Olyan ez, mint amikor feltűnnek a felhők az égen, és arra számítunk, biztosan teljesen beborul majd.

Arisz figyelmesen hallgat. A tekintetünk összetalálkozik. A pillantása lágyan simítja végig az arcomat.

- Elhiszem, hogy most ijesztő - mondja csendesen. - De néha teret kell engedni a szomorúságnak és a fájdalomnak. Ha ma teljesen be is borul az ég, holnapra majd kitisztul, meglátod.

16. FEJEZET

Szalkay Arisztid konyhájában vagyok.

Mintha egy párhuzamos univerzumba csöppentem volna, ahol pontosan azok a dolgok történnek meg velem, amiket a saját világomban a legabszurdabbnak és leglehetőtlenebbnek gondoltam.

Az egész úgy kezdődött, hogy felhúzott a Szigetfürdő kabinjának padjáról, és azt mondta, dobjunk be valami kaját, mert higgyem el, az segíteni fog. Én nem igazán szerettem volna visszamenni a strandra, úgyhogy csak üzentem Koliéknak, miközben elhagytuk a Szigetfürdőt.

Az első akadály a kijáratnál beszélgető Ármin és Dani volt, és amikor Arisz észrevette, hogy őket figyelem, az oldalsó kijáratához terelt. Kicsi fémkapu, amit este rendszerint bezárnak, így rögtön jött a második akadály. Már épp mondani akartam neki, hogy nem gáz, menjünk a főbejáraton, amikor megragadta a kapu tetejét, és nemes egyszerűséggel átlendült felette.

Még sosem csináltam ilyesmit, nem lógtam be olyan helyekre, ahova nem lett volna szabad, így pláne nem lógtam ki se. Persze ezúttal se a kinti, se a benti terület nem volt tiltott, Arisz pedig kihívóan nyújtotta felém a kezét.

- Ha nem megy egyedül, segíthetek - ajánlotta. A hangja csupa önelégültség volt, amitől máris erőre kaptam.

Elszántan markoltam meg a kapu tetejét, és bár kevésbé elegánsan, mint neki, de sikerült átmásznom a túloldalra. Földet éréskor a tenyerem megcsúszott a vaskapu rúdján, mire felszisszentem.

Az ujjamban még mindig ott volt a száлка, a tenyerem felhorzsolódott a fakéregtől. Arisz is észrevette, a tekintete megvillant, mire sietve a zsebembe rejtettem a kezem.

– Mit ennél? – fordította el a fejét. – De ha azt mondod, spenótos lángost, nem ígérem, hogy el tudom viselni.

Önkéntelen mosoly kúszott az arcomra. Annyira őszintén jött, hogy először észre sem vettem, de aztán hagytam, hogy az érzés befészkelje magát a mellkasomba.

– Mit szólnál egy kürtőskalácshoz? – vetettem fel.

– Spenótoshoz?

– Inkább egy fahéjasra gondoltam.

Hosszan figyelt, mielőtt elfordult.

– Nocsak. Ezek szerint mégis van valami közös bennünk.

A strandhoz közeli kis kerekas bódé felé vettük az irányt, ott azonban kiderült, hogy egy: már zárva van, kettő: én nem hoztam magammal a táskámat, és három: Arisz meg a kabátját hagyta a strandon, aminek a zsebében ott voltak az iratai és a tárcája. Leadta a drótot Manónak, aki előkerítette a felsőt, de Arisz úgy döntött, nem megy vissza érte. Nem tudom, hogy nem akart magamra hagyni, vagy egyszerűen csak lusta volt, de így döntött. És a legfurább csak ezután következett. Szemmel láthatólag erősen vívódott valamin, és amikor kimondta, mi jár a fejében, meg is értettem, miért.

- Csak pár utcányira lakom. Így legalább ingyen kajálhatnánk.

Azt hiszem, még sosem mentett meg egy lányt sem egy részeg fiú karmaiból (főleg az esküdt ellenségét nem), és csak azért tett ennyire abszurd felajánlást, mert megsajnálta, és nem tudta, hogyan kezelje a helyzetet.

Amivel mellesleg egyáltalán nem volt egyedül. Meglepetten vizsgoztam a pillantását.

- A Földváry területén laksz? - kérdeztem, hiszen a CC a város túlsó felében van.

Egy fintor jelent meg az arcán, ahogy drámaian felsóhajtott.

- Most mondd meg!

- Mégis hogy lehet, hogy soha nem találkoztunk össze suliba menet?

A gonosz kis mosolyában minden benne volt.

- Maradjunk annyiban, hogy megvannak a módszereim, hogyan legyenek Rémálom-mentesek a reggeleim - közölte, aztán várakozásteljesen a zsebébe süllyesztette a kezét. - Na, mi legyen?

Fogalmam nincs, mi ütött belém, csak azt tudtam, nem szeretnék hazamenni. Nem szeretnék egyedül lenni, és főleg nem szeretnék az este történteken rágódni. Így azt feleltem, oké, mintha oké lenne az ellenségünk házában vacsorázni.

Körbepillantok a helyiségben. Az egész házban a kő és a fa kettőse uralkodik; szürke és barna színeket látni, néhol egy kis olívazölddel feldobva.

A pultsziget köré helyezkedünk, ő a rövid oldalnál áll, míg én a hosszabbnál ülök. Egy szelet ciabattát vajaz éppen, olyan természetességgel, mintha mindennapos dolog lenne a legnagyobb ellenségét az otthonába hívni, és vacsora címén megkínálni egy igencsak sovány szendviccsel.

Zavartan piszkálom a farmerem zsebénél kikandikáló cérnaszálat. Mégiscsak én mondtam igent a meghívásra, de azt ígérte, jó lesz ez, eszünk, és közben a Lantost meg az összefogásra kényszerítő igazgatóinkat szidjuk.

Most viszont hallgat. Maximálisan a kenyérkenésre összpontosít, úgy szemmel tartja, mintha bármikor elszaladhatna. Az első szelet megvajazása után tanácstalanul megáll, és rám néz.

– Tejfehérje-érzékeny vagy, igaz?

Meglep, hogy tud róla, de azért bólintok. Meg akarom kérdezni, honnan az infó, illetve elmondani, hogy sajnos vajat sem ehetek, sőt igazából a ciabatta csomagolását is el kellene olvasnom, hogy biztosan tejmentes-e.

Habozok, mert megint kényelmetlenül érzem magam az allergiám miatt. Muszáj megmondanom, hogy nem ehetek vajat, de úgy érzem, szabadkoznom kell és bocsánatot kérnem, amiért nem ehetem meg, vagy mert szeretném elolvasni az összetevőket.

Szólásra nyitom a számat, de akkor nyílik a bejárati ajtó.

– Hazaértem, kölyök! – hallok egy férfihangot, majd csörömpölést. Ez kísértetiesen emlékeztet arra, amikor

anya hazaérve ledobja a kulcscsomóját a kedvenc kagylós tálkájába, amit Görögországból hoztak apával.

– A konyhában vagyunk – szól vissza Arisz.

Az ajtó felé fordulok, és arra számítok, hogy az apukájával találom szembe magamat, de a helyiségbe lépő, háromrészes öltönyt viselő férfi egy másik Szalkay.

Nem csak én lepődöm meg, a CC igazgatója is megtorpan, és gyanakodva vonja fel a szemöldökét.

– Talán túl sok kávét ittam ma – jegyzi meg a szemét dörzsölve, és megerősítést várva az unokaöccsét figyeli. – Káprázik a szemem, vagy a nemezised tényleg a konyhánkban van?

– Itt van – erősíti meg Arisz. A hűtőben matat, kis híján az egész felsőteste eltűnik benne.

– Szia, Szofi! – köszön az idősebb Szalkay, de úgy néz rám, mint aki még mindig nem hisz a szemének.

– Jó estét, igazgató úr!

A megszólításra megrándul az arca.

– Nem szeretek itthon igazgató úr lenni – dünnyögi, majd ledobja az aktatáskáját a kanapéra, és meglazítja a nyakkendőjét.

Tekintetemet bizonytalanul járatom közöttük. Furcsa egy helyzet. Mielőtt megérkeztünk, mondtam Arisznak, hogy nem akarom ilyen későn zavarni a szüleit, de azt mondta, emiatt ne aggódjak. Erre beállít a nagybátyja, és következetesen az „itthon” meg a „haza” szavakat használja. Talán ez az ő háza, és Arisz csak néha itt lóg? Végül is, lenne benne logika, hogy nem vitt az *igazi* otthonába.

- Meghívtam Rémálmot vacsorára - tájékoztatja a nagybátyját egy halom egymásra pakolt kajával egyensúlyozva, aminek nagy része nem igazán passzol a szalámis ciabattához.

Szalkay úr a pultszigethez lép, és végigméri a kínálatot.

- Ez nem túl tisztességes vacsora - állapítja meg. - Két dolgot tehetünk: rendelünk valamit, vagy elkészítem az egyetlen ételt, ami mindig jól sikerül.

Arisz a pultra teszi a cuccokat, és enyhén vállat von.

- Pizza?

- Pizza - helyesel a nagybátyja, majd felém fordul. - Szofi, nem bánod, amiért csak ennyivel tudok előrukkolni?

- Ugyan! - csillan fel a szemem. - Anyukám séf, nálunk állandóan több komplex fogás van vacsira. Lazacsteak fügés salátával, mézes-mustáros pulykamell snidlinges sült krumplival, meg ilyenek - sorolom anyu legújabb menüötleit, amiket rendszerint otthon gyakorol. - Szinte sosem dobunk be egy hambut vagy pizzát.

A Szalkayk úgy bámulnak rám, mintha egy másik bolygóról érkeztem volna, és épp az imént csapódtam be a mennyezeten keresztül a konyhájukba.

- Talán fejlesztennem kellene a főzőtudományomat - jegyzi meg a CC igazgatója.

- Én jól elvagyok a rendelt kajával meg a pizzáddal - vonja meg a vállát Arisz, de én már a nagybátyját fixírozom.

- Tényleg tud pizzát készíteni? - kíváncsiskodom.

- Hát, ami azt illeti - lép a hűtőhöz és kiemel két hosszúkás csomagot -, a tészta bolti, de a szósz én főzöm.

Az a recept családi örökség.

- A netről szedte - mondja nekem Arisz. A nagybátyja durcás pillantást vet rá, mire vigyorogva felhúzza a vállait.

Az idősebb Szalkay telefonjának csörgése szakítja félbe a beszélgetést, és miután előhalássza a táskájából, savanyú képpel közli, hogy ezt muszáj felvennie. Nem a bejárat felé, hanem a másik irányba, gondolom, a kertbe megy, gondosan behúzva maga után a teraszajtót.

Tétován nézek fel Ariszra. Nem akarok tolamakodni, de furcsán érzem magam, amiért nem tudom, mi folyik itt.

- Hol vannak ilyenkor a szüleid? - érdeklődöm végül, egy olyan kérdést választva, ami talán még nem túl tolamakodó.

Éppen tojást vesz elő a hűtőből és egy pillanatra megdermed, mielőtt a pultra helyezné.

Észreveszem, hogy jobb kéznél egy csomó zöldség, hús és tojás áll, míg a bal oldalra a különböző, tejet tartalmazó alapanyagokat halmozta.

Rám emeli a tekintetét, a pillantása békés, mégis nyugtalanító érzés kúszik a mellkasomba, hogy talán olyat kérdeztem, amit nem kellett volna.

- A szüleim gyerekkoromban elhunytak. Autóbalesetben.

Bennakad a levegőm, a mellkasom összeszorul. A szavai egyre csak visszhangoznak a fejemben, a testem azonban dermedt, és nem bírok megszólalni. De még ha meg is bírnék, akkor sem tudom, mit mondhatnék.

- Már nagyon régen történt - teszi hozzá, és ismét pakolászni kezd. - Csak hároméves voltam. Azóta Milán

bácsi a gyámom.

A tojásokat bámulom. Egy elgurul, de Arisz időben elkapja, és visszateszi a többi mellé.

- De mindig Milán bácsinak szólítod - motyogom.

- Ja, ha bosszantani akarom. A suliban nekem is Szalkay igazgató úr. Itthon viszont - vonja meg a vállát, tekintete rátalál az enyémmre - csak apa.

- Őszinte részvétem a szüleid miatt. - A hangom alig több suttogásnál.

A szalámi csomagolásával babrál.

- Köszönöm.

Az arcát figyelem, mert bár nyugodtnak tűnik, átsuhan rajta a szomorúság. Lazának mutatkozik, azt mondja, már nagyon rég történt, de érzem, hogy sokkal több van emögött, csak egyszerűen nem vagyunk olyan viszonyban, hogy megossza velem.

Könnybe lábad a szemem, a szívem elszorul. Ebben a pillanatban nem számít, hogy ő az esküdt ellenségem, a Cinczár elnöke. Ebben a minutumban csak egy srác a pult túloldalán, aki elveszítette a szüleit.

Tudom, hogy mondanom kéne valamit, de a nyelvem mintha a szájpadrólomra tapadt volna, nem jönnek a számra a megfelelő szavak. Nem bírok megszólalni, csak némán törölgetem a kezemmel a szemem, miközben próbálom összeszedni magam.

Észreveszi, hogy sírok, ezért megkerüli a pultot, és átnyújt két szalvétát.

- Ne haragudj! Én... nem is tudom, mi van velem - szipogom, és a könnyeimen keresztül nézek fel rá. - Nagyon sajnálom!

Nincs kézikönyv arra, hogyan kell részvétet nyilvánítani, és magamtól fogalmam sincs, hogyan reagáljak. Nyilvánvalóan a legrosszabbat teszem, önzőn viselkedem, sírok, és még neki kell vigasztalnia. Ez így nem mehet tovább, sietve megtörlöm a szemem a szalvétával, és elszántan összeszorítom a számam.

Az arca azonban meglep. Hogy őszinte legyek, pont olyan fejet vág, mint aki próbálja visszatartani a mosolygást.

- Figyelj, Rémálom, talán már mondanom kellett volna, de úgy festesz, akár egy panda - mutat az arcomra, mire önkéntelenül is a szememhez kapom a kezem.

Az ujjaimon húzódó vastag fekete festék azt jelzi, hogy Lana megint túl sok szempilláspirált használt, de a pilláimon mégsem maradt semmi.

Arisz matát az egyik fiókban, majd Betadine-t és ragtapaszt szed elő egy műanyag dobozkából. A pultra mutat, hogy tegyem rá a kezem, tenyérrel felfelé, míg ellátja a horzsolásaimat. Szorosan a kezem fölé hajol, hogy jól lássa a körmöm alá szúródott szálkát. Egy csipesszel húzza ki, és amikor felszisszenek, kárörvendő kis mosollyal néz fel rám.

- Ó, csak nem fájdalmat okoztam?

Felhúzó az orromat.

- Ne is álmodj róla!

Jól mulat a válaszon, miközben lekezeli a horzsolásaimat, aztán méretre vágja a kötszer hosszúságú ragtapaszt, és leragasztja a sebeimet.

- Ennél még a tizennégy éves öcsém is szebben vág - jegyzem meg, mert a tapasztok oldala ferde és cakkos. Valójában egyáltalán nem érdekel, hálát érzek, de ez rémisztő és teljesen idegen terep, ellentétben a kötözködéssel.

- A szó, amit keresel, a köszönöm - mondja azzal a bosszantóan kioktató hangsúlyával. - Mellesleg ezt nem akarom pont attól az embertől hallani, aki az őszi karneválon addig faragta a tök szemeit, míg nem maradt hely a szájának. - Elpirulok, mert ha kettőnk közül valaki bénán vág, akkor az tényleg én vagyok. Általában minél jobban próbálom precízre és szimmetrikusra, annál rosszabb a helyzet. A tapasztaimra pillantok, és elsuttogok egy őszinte köszönömöt.

Elpakolja az elsősegélyes dolgokat, és mivel kicsit még mindig nedves a szemem, megtörlöm. A szalvéta elázott, ezért a ruhám ujját használom, de tükör nélkül elég nehéz.

Arisz érdeklődve figyel, majd amikor kérdően felpillantok rá, hogy jó lesz-e már, a fejét csóválja.

- Tudod, Rémálom, a pandák állítólag a világ legaranyosabb állatai. Döbbenet, hogy ezt a cukiságot is meg tudod gyalázni.

Belső, sürgető késztetést érzek arra, hogy ismét partner legyek a szokásos civódásunkban, és azt is majdnem

biztosra veszem, hogy szeretnék valahogy mosolyt csalni az arcára.

- Lehet, hogy nem vagyok annyira cuki, mint ők, de egy pandautánzó versenyen téged biztosan lepipálnálak - vágok vissza. Az ajkára mosoly kúszik, amitől furcsa, meleg érzés költözik a mellkasomba.

A pultnak dönti a csípőjét, és onnan néz rám.

- Nem fogom kifesteni a szemem, csak hogy bebizonyítsam az ellenkezőjét - jelenti ki, mire az ujjbegyemmel megdörzsölöm a szemhéjamat, és felé mutatom a fekete foltot.

- Pedig van itt bőven festék, ha mégis kipróbálnád - ereszték meg egy halvány mosolyt, a szempillámon maradt könnycseppektől még homályosan látva.

- Oké, ez végképp furcsa - érkezik vissza Szalkay úr. - Komolyan, mi volt a kávémban? Most tényleg együtt nevettek?

- Inkább egymáson - javítja ki Arisz átnyújtva egy újabb tiszta szalvétát.

Megint mosolyog, és ettől elönt a megkönnyebbülés.

Az idősebb Szalkay közelebb lép, és talán csak a szemem törölgetése miatt, de most veszi észre, hogy sírtam. Haragosan fordul Ariszhoz.

- Komolyan megríkattad, kölyök? - ragadja meg játékosan a fülét. - Idehívtad, aztán sírásig gyötörted?

- Apa, ne már! - ellenkezik Arisz, mire rögtön felpattanok a székről.

- Jaj, igazgató úr, dehogy! Nem erről van szó! - kelek az ősellenségem védelmére.

- Rémálmi csak most szerzett tudomást a családi helyzetünkről.

A CC igazgatója megenyhültni látszik, és elereszti az unokaöccsét, aki a fülét dörzsöli.

- Olyan ciki vagy - morogja bosszúsan, mire a nagybátyja büszkén húzza ki magát.

- Ez egy szülő dolga - helyesel, és még jobban kilazítja a nyakkendőjét. Kibújik a zakójából, az egyik szék támlájára fekteti, majd feltűri az ingujját.

Végül öltönytadrágban és mellényben áll neki a híres paradicsomszósznak, miközben Arisz tájékoztatja a tejmentes étrendemről. Közösén készítjük el a pizzát, a tészta eleve tejmentes, vegán sajtjuk ugyan nincs, amiatt az idősebb Szalkay szabadkozni kezd, de biztosítom, hogy meg tudom enni sajt nélkül is.

A vacsorához bort is iszik, de Arisz hiába próbálkozik be nála, iskolaigazgatói pozíciójára hivatkozva nem áll szándékában alkoholt szolgáltatni kiskorúaknak.

Már tizenhét évesek vagyunk, biztosra veszem, hogy sejti, fogyasztottunk már alkoholt. Nyilván ha kettesben lennének, más lenne a helyzet, csakhogy ezúttal én is itt vagyok.

Szóval két Szalkayval vacsorázom. Nem iszunk mind bort, és nem eszünk mind sajtot, de senki nem panaszkodik.

A legnagyobb ellenséggemmel töltöm az estét, különös módon mégis jól érzem magam.

17. FEJEZET

Április 16., szombat

– Figyelj, Fifi. Tegnap valaki a te nevedben irkált nekünk furcsa SMS-eket – közli Lana másnap, amikor összeülünk Koliéknál.

T-nap van, azaz tanulós. A szombatokat többnyire így töltjük, ettől mi is motiváltabbak vagyunk. Ráadásul megspékeljük azzal, hogy bármelyikünkknél jövünk is össze, a másik két ember három jégkásával érkezik. Szerencsére amint enyhülni kezd az idő, és húsz fok fölé emelkedik a hőmérséklet, a jégkásás gépek is visszakerülnek a gofris- és kürtőskalácsos pultokra.

Koliék teraszán ücsörgünk az üveglapú étkezőasztalnál, körülöttünk nyitott füzetek és könyvek hevernek, előttünk kék és piros színben pompázó epres-áfonyás italok. Koli persze energiatallal önti fel a sajátját, ami visszataszítóan néz ki, az állaga latyakos, akár az olvadt hó, ő mégis lelkesen szürcsölgeti.

Lana elhozta Logant is, aki most a negyedik székben, hangosan horkolva szunyókál.

– *Bocsi, eljöttem a buliból, de minden oké. Szalkayéknál vacsorázom* – olvassa fel két üzenetemet hangosan Koli, bár teljesen sükségtelen, mert én is pontosan tudom, mit

írtam. Azt az üzit kihagyja, amiben megkértem, hogy szedjék össze a táskámat, csak jelentőségteljesen felnéz a mobiljából. – Mintha a „minden oké” és az „esküdt ellenségeddel való vacsi” tökre összepasszolna.

Szólásra nyitom a számat, de feltartja a kezét, jelezve, hogy még nem fejezték be.

– Visszakérdeztem, hogy biztos minden rendben van-e – igazítja meg lila frufruját Lana. – És erre te?

Felém mutatja a telóját. Nem kell odanéznem, hogy tudjam, mi áll rajta, mégis a magányosan lebegő persze szócskára pillantok. Koli jelentőségteljes arccal támaszkodik az asztalra.

– Elnök, amikor úgy használod a persze szót, hogy se előtte, se utána nincs semmi, az egyenlő azzal, hogy *semmi sincs rendben*. – Egyikükről a másikukra nézek, az arckifejezésük komoly és aggodalommal teli.

Nem az, hogy el akarnék titkolni előlük bármit a tegnapi történeteikről, csak... Azt hiszem, egy kis időre volt szükségem.

Idegen, megmagyarázhatatlan rossz érzés tör rám, ahányszor eszembe jut, hogy el kellene mondanom nekik a dolgot. Kolival pelenkás korunk óta barátok vagyunk, Lanával pedig úgy érzem magam, mintha egész életemben ismertem volna. Sosem okozott gondot, hogy bevalljam nekik, ha bejött valaki, vagy ha kínosan leégettem magam Szalkay Arisztid előtt (a szó szoros értelmében is megesett egyszer, amikor az egyik városi megemlékezésen Koli gyertyája a hajamba kapott, és megperzselődött az egyik

tincsem). Persze amikor minden lány rémálma történt meg velem, és a mensim egyik tesiórán átütött a fehér gatyámon, nem Kolihoz rohantam, hogy elújságozzam neki...

De ilyen apró, jelentéktelen titkokat mindenki őrizget. A fontos dolgokkal mindig hozzájuk fordulhattam. Most sem kéne, hogy ennyire nehezemre essen az őszinteség.

Koli próbálja elkapni a pillantásom.

- Ha a kis Szalkay megzsarolt, vagy ilyesmi...

Elkerekedett szemekkel kapom fel a fejem. Mi? Komolyan azt hiszik, hogy...?

- Nem! - tör ki belőlem az indokoltnál jóval hangosabban, aztán halkabban hozzáteszem. - Dehogy! Semmi ilyesmi!

- Mi a fene történt tegnap? - pislog Lana.

- Csst! - tartom a szám elé a mutatóujjamat és körbekémlelek, mielőtt suttogóra fognám. - Nem az van, amit gondoltok.

- Miért, mit gondolunk? - hajol közelebb Koli. - Momentán fogalmam sincs, mire gondoljak.

Röviden vázolom nekik a tegnap estét, és amikor a bálintos részéhez érek, egyszerre szisszennek fel.

- Az a szemét kis...! - kezdené Lana, de csendre intem. Meglepetten viszonozza a pillantásomat.

- Igazából már mindegy... Úgy értem, nem is történt semmi - hajtom le a fejem, és az asztalon heverő franciajegyzeteimet bámulom.

- De történhetett volna! Fifi, az ilyesmit nem szabad a szőnyeg alá söpörni!

Kellemetlen érzés kúszik a gyomromba, és a szabadidőnadrágom kilógó rojtjával babrálok. A mellkasom nehéz, mintha szorítana a krémszínű hosszú ujjúm, pedig csak egy sportmelltartót viselek alatta.

- Tényleg minden oké - erősködöm, de én is tudom, hogy túl halk és erőtlen a hangom. - Nem akarok ebből nagy ügyet csinálni.

- Nem is kell, de ne mondd, hogy mindegy - érinti meg finoman a karomat Koli. - Még *te* szégyenkezel. Még *te* nem akarsz belőle nagy ügyet csinálni. Miközben *te* vagy az, aki nem csinált semmi rosszat!

Hümmögök, és inkább egy koszfolyra koncentrálok a terasz kőmintás járólapján.

- Szofi - szólít meg ismét az unokatesóm. A hangja gyengéd, mégis határozott, ami arra ösztökél, hogy ránézzek. - Ugye *tudod*, hogy *te* nem csináltál semmi rosszat?

- Persze - vágom rá. Lana és Koli összenéznek, aztán megdöbbenően egyforma hitetlenkedő arckifejezéssel reagálnak.

- Már megint perszézik - fordul Lana Kolihoz, de az unokatesóm le sem veszi a tekintetét rólam.

- Komolyan beszélek, elnök. Nagyon fontos, hogy tudd, *te* nem csináltál semmit rosszul! Érted?

Az ujjaimat tördelem. Nehezemre esik egyetérteni vele, hiszen korábban, kosarazás közben flörtöltünk Bálinttal. Küldhettem neki olyan jeleket, amelyekből azt vette le, nem

lenne ellenemre a folytatás. Ráadásul részeg volt... Józanul meg semmi ilyesmit nem csinált.

- Tudom, csak... Nem is történt semmi. El akarom felejteni - rázom a fejem, mintha ezzel az egyszerű mozdulattal az egész emléktől is megszabadulhatnék.

Koli hosszan figyel, és tudom, hogy nem akarja ennyiben hagyni. Végül lemondóan sóhajt.

- Annyit megteszel a kedvemért, hogy beszélsz Tinivel? Nem kell semmit lépned, csak ő mégis ért hozzá, tudod.

Koli nővére jogi egyetemen tanul, szakterülete a különböző zaklatások: iskolai, munkahelyi, azonbelül fizikai, szexuális, verbális. Sokszor mesél ezekről, amikor hazautazik, Koli emiatt jártasabb picit a témában. Ugyan most zaklatásról szó sincs, de megértem, miért irányít mégis hozzá.

A kezét nyújtja, mire a tenyerébe csúsztatom a sajátomat.

- Beszéljess majd vele kicsit, rendben? - szorítja meg a kezem, én pedig hálásan viszonzom a pillantását. - Nem akarom, hogy félj, vagy rossz érzés maradjon benned.

- Egyetérték, Fifi - ragadja meg a másik kezem Lana. - És mi itt vagyunk, ha kellenénk - teszi hozzá.

- Ja, nem kell ám a CC elnökének megmentenie - kontrázik Koli. Nevetés csiklandozza a torkomat. - Seggbe rúgom én ezt a Bendegúzt vagy kicsodát akármikor.

- Köszí, srácok! - mosolygok rájuk hálásan.

Koli anyukája kihoz nekünk egy kis rágcsát, sós rudat meg csokis kekszet. Mindkettő bolti, ugyanis nem különösebben szeret sütni, de egyikünknek sincs ezzel

gondja. Még a csomagolást is megmutatja, mert a csokis keksz tejes, de a sós rudat én is ehetem. Hálásan mosolyogva köszönöm meg. Ő laktózérzékeny, így mindig lehet rá számítani, ha tejmentes rágcsákról van szó.

Miután visszamegy a házba, Lana halkán rákérdez az unokatesómnál, Tininek sikerült-e már beszélnie a szüleikkel. Koli a fejét rázza, és azt feleli, a nővére még gyűjti a bátorságot a vallomáshoz. Nem részletezi, ami azt jelenti, ő sem tud sokkal többet.

Újra beletemetkezünk a biosztananyagba, mert az egyikünknek sem erőssége, és a jövő héten dolgozatot írunk sejtbiológiából. A telefonom rezgése szakítja félbe a tanulást. Mindhárman a füzetemen heverő mobilra pillantunk, aminek a kijelzője azt hirdeti, Szalkay Arisztid üzenetet küldött nekem.

- Na, ez már tényleg sok! - tartja fel a kezét hitetlenkedve Koli, miközben elolvasom.

Arisz

Egyben vagy, Réválom?

- Hagyjuk a bioszt! Muszáj mindent elmesélned a vacsiról! - mocoog a székén izgatottan Lana. - Milyen a házuk? És a szülei? Mit kerestél egyáltalán ott? És nem lett földindulás, amiért egy asztalnál vacsoráztatok a Szalkay-rezidencián? Nem éreztem ilyesmit tegnap, de lehet, hogy csak túl hangosan szólt a zene...

A kérdései ráébresztenek, hogy nem beszélhetek Arisz szüleiről. Mármint nem tiltotta meg, vagy ilyesmi,

egyszerűen csak nem akarom kipletykálni. Ez annyira személyes, igazából csak rá tartozik. Azt se értem, velem egyáltalán miért osztotta meg. Nyilván a helyzet miatt kikíváncozott a dolog, de az egész tegnap estére annyira furcsa visszagondolni. Mindig tartottuk a három lépés távolságot. A kapcsolatunk kizárólag versengésből és egymás bosszantásából állt, ezeken az érzéseken kívül sosem vittünk bele mást.

Tegnap este viszont az otthonába hívott. Oké, nem vezetett körbe a házban, nem mutatta meg a szobáját, de kész volt tejmentes szendvicset készíteni nekem, majd amikor az befuccsolt, közösen sütöttünk pizzát, és hármásban vacsoráztunk, míg végül apa értem nem jött, hogy hazavigyen.

Próbálok Lana kérdéseire olyan félválaszokkal megfelelni, mint hogy nem vezettek körbe a házban, és nem volt semmi, ettünk meg civakodtunk. Azt a legkönnyebb elmagyarázni, hogy kerültem oda, így részletesen ecsetelem a Szigetfürdő után történeteket. Hogy nem volt nálunk pénz, meg ilyenek, és külön kihangsúlyozom, hogy Arisz a Földy területén lakik. Ezzel sikeresen elterelem a figyelmet a szüleire vonatkozó kérdésekről, és végül visszatérünk a tanuláshoz. Csakhogy az én gondolataim egészen máshol járnak.

Mégis hányadán állhat valaki az ősellenségével, miután eltöltöttek egy egészen bensőséges közös vacsit? Vagy ez az egész csak azért volt, mert megsajnálta a parton történetek miatt? Talán úgy gondolja, mától visszatérünk a normális

kerékvágásba: a fegyverszüneti állapothoz. Nem ellenségek, de nem is többek...

Viszont korábban sosem kérdezte meg, hogy vagyok. Na jó. Amikor a városi fánkevő verseny után rosszul lettem (tizenkét darabot nyomtam be egymás után) és egy közeli kuka fölé görnyedve váltam meg legalább hattól, akkor mögém settenkedett, és a gyomrában tizenhat (!) fánkkal kajánul megérdeklődte, hogy vagyok. Egyáltalán hogyan képes egy ilyen vékony srác magába nyomni tizenhat darab fánkot?

Mindenesetre az az eset aligha számít. Kivéve persze ha most is gúnyolódik...

Arisz

Nem iróniából kérdeztem.

Elkerekedik a szemem, mert mintha olvasna a gondolataimban.

Arisz

Akkor küldtem volna egy mosolygós fejet is.

Az ikonikusan ironikus smiley-t.

Alig bírom elfojtani a mosolygást, ugyanis a sima mosolygós emoji én is mindig iróniából szoktam használni. Az igazi mosolygós arc az, ami pirospozsgás is.

Szofi

Minden rendben, köszi.

Az üzenetemet nézem, és azon agyalok, hogy talán mondanom kellene valamit. Ő annyi mindent írt, és nem akarok hálátlannak tűnni.

Szofi

Lanával és Kolival lógok. Együtt tanulunk.

Ez talán már túl sok infó. Elvégre nem vagyunk barátok, sőt. Konkrétan a megtestesülése vagyunk mindannak, ami a barátság ellentéte. Ujjaim tanácstalanul dobolnak a telefonom oldalán, hogy talán átléptem egy határt.

Arisz

Borzalmasan hangzik.

Nem tehetek róla, kirobban belőlem a nevetés.

Lana és Koli kérdően néznek fel a bioszkönyvükből.

Arisz üzenetét figyelve megkönnyebbülten eresztem le a vállamat. Ezt aztán alaposan túlgondoltam! Csak mert tegnap együtt vacsoráztunk, még nem változott meg alapjaiban a kapcsolatunk dinamikája. Teljesen rendben van, ha dumálunk, vagy hogy miután tegnap tanúja volt a bálintos esetnek, rákérdezett, minden oké-e. Ettől még maradtunk, akik voltunk, piszkálódhatunk és beszólogathatunk egymásnak.

Szofi

A borzalmas az lenne, ha az igazgatók még motivációs együtt tanulásra is

kényszerítenének minket.

– L., az elnök tényleg Szalkay Arisztiddel üzenget? – löki meg Lana vállát Koli, és gyanakodva méreget.

– Az hagyján, de közben még mosolyog is! – bólogat Lana. – És ez nem a kárörvendő mosolya!

– Nyugi, csak a szokásos – legyintek, de azért sietve bezárom a chatablakot, és az osztálycsoportunkét nyitom meg. – Beszölt, én meg visszaszóltam.

A többiek az osztálycsoportban épp azt taglalják, mennyi az esélye egy hétfői törifelelésnek, úgyhogy lezárom a kijelzőt, és az asztalra teszem a telefonom.

– Mégis mióta jelent *szokásosat* a CC diákelnökével üzengetni? – vonja fel egyik sötétbarna szemöldökét Lana.

Felhörpintem a maradék jégkásámat, de kicsit túl gyors a tempó.

– Fegyverszünet van, nem? – húzom fel a vállaimat, grimaszolva dörzsölgetem az orrom és a homlokom, hátha enyhül az agyfagyás érzése.

És ami a fegyverszünet alatt történik, az ott is marad.

18. FEJEZET

Április 18., hétfő

A városi strandos bulit és a Szalkay-rezidencián elfogyasztott vacsit követően minden visszaáll a normális kerékvágásba. Már amennyire *normálisnak* lehet nevezni, hogy a CC és a Földy rendszeresen összeül, hogy végre megszervezze a közös majális programját.

Vasárnap nagyapával megint kihajóztunk az *Édes Patríciával*, bár ezúttal nem húztunk ki a vízből sem magára hagyott CC-seket, sem teknősöket. Az idő visszahűlt húsz fok alá, ezért jobban felöltözve ringatóztunk a tavon.

A gondolataim a közelgő majálison jártak. Alex anyukájának meghívása jó gondolat volt Manó részéről, mivel a Lantossal és Sárközi Mikivel is felvehetné a versenyt... Sajnos azonban túl későn szólnánk neki ahhoz, hogy meg tudja oldani. A nagyszínpad is foglalt, úgyhogy el kell vetnünk ezt az ötletet.

A majálisig már csak két hét maradt, ezért a hétfői DÖK-gyűlésen Lana felveti, hogy megoszthatnánk az eredeti május elsejei tervünket a CC-vel. Már készültünk rá egy ideje, és így ugyan egyéni programmal nem tudunk kiállni, de ez még nem a világvége. A végzősök egy része jónak találja, mert így nem kell az érettségire készüléssel mellett két

programmal is számolniuk. Azok, akiket eleve nem nagyon mozgat meg a DÖK és a CC-vel való rivalizálás, nem meglepő módon szintén beérik egy feladattal, annyival kevesebb a munka és több a pihenés (ez utóbbival Koli is egyet tud érteni).

Akad néhány nehezebben meggyőzhető tag, például a nyelvi előkészítő Márkó zsörtölődik egy sort miatta. Lana azzal érvel, hogy az idő ellenünk dolgozik, és a legfontosabb cél most a közös munka teljesítése, nem az egyéni törekvéseink. Úgyhogy végül megszavazzuk, aztán átbeszéljük a legfontosabb teendőket a ballagásra. Fél óra elteltével szétszélednek a képviselők, és csak a maggal maradunk a teremben. Miközben megtárgyalunk még pár teendőt, Olli rajzol nekünk a táblára egy bimbózó fát, rajta virágok helyett a néhány vonalból álló arcképeinkkel. Csodálom a tehetségét, néhány vonallal képes felismerhető arcképeket készíteni. Pláne táblafilccel.

Egy órával később, amikor a KiRántásban eláruljuk, hogy bedobnánk a közösbe a májusfaállító tervünket, megértem a négy CC-s döbbsent arcot. (Zita megint a laptopját bújja, és nem igazán foglalkozik az újabb fordulattal.)

– Ez valami cs-csapda? – szólal meg gyanakodva Simon.

Lana nemmel felel, és már fordítja is a telefonja kijelzőjét a CC-sek felé, hogy megmutassa, eddig mennyit haladtunk a szervezéssel.

– Még kamutervük is van – jegyzi meg Manó.

– Ne légy ilyen öntelt! – kéri Koli hátradőlve a székében.

– Jobb dolgunk is akad, mint kamuterveket gyártani a CC-

nek.

- Ennyire komolyan gondoljátok az összefogást, srácok?
- pislog meghatottan Alex, mire Olli feltartja a hüvelykujját. Most, hogy jobban megnézem Alexet, feltűnik, hogy ő az egyetlen, aki az iskolai viselet szabályainak megfelelően hordja az egyenruháját. Az inge begombolva és betűrve, a nyakkendője szorosán meghúzva, a zakója alatt nem visel pulcsit.

Ariszra vándorol a tekintetem, mert feltűnt, hogy nagyon hallgat. Nem ad hangot a gyanakvásának, és nem kritizálja az ötletünket. Csak ül, és engem néz. Talán próbál a fejünkbe látni, hátha ki tudja olvasni a nagylelkűségünk okát.

Manó közben felveti, hogy a májusfára akaszthassanak az emberek kívánságokat, ami szuper ötlet, fél szemmel mégis Ariszt figyelem. Szól a többieknek, hogy hoz még egy kancsó limonádét, ezért hátratulom a széket, és követem.

A pultnál csatlakozom hozzá, amíg a felszolgálósrác újratölti nekünk a kancsót.

- Nem kell ezt csinálnod - mondja Arisz, az arca szokatlanul komoly. - Nem tartozol semmivel a pénteki után.

Az eset említésére kényelmetlen, rossz érzés fészkel be magát a mellkasomba, de folytatja.

- Úgy értem, nem azért csináltam, hogy pontot szerezzek, vagy ilyesmi.

Meglepetten pislogok. Nem csak a buliról, a vacsiról is beszél. Persze, a közös kajálás extra szokatlan helyzet volt, de az az igazság, hogy még csak fel sem merült bennem, hogy hátsó szándék vezérelte volna. Azt hiszi, azért dobtuk be a közösbe a májusfás programunkat, hogy törleszthessek neki? Nem tudom, hogy egy szimpla „oké” vagy inkább egy „köszönöm” volna itt a megfelelő válasz. Végül inkább diplomatikus magyarázatot adok.

– A *motivációs együttműködésünk* sikere érdekében dobtuk be az egyéni programunkat a közösbe – darálom gépiesen.

Egy másodpercre mozdulatlaná dermed, aztán csak annyit mond:

– Oké.

– Oké? – kérdezek vissza.

– Oké – bólint. – Csak ennyit akartam.

A pincér a pultra teszi a kancsót. Ez egész Keszthely legfinomabb limonádéja. Nem túl cukros, és tele van gyümölcscsel. A tetején ribizli, áfonya, málna és szeder úszik, narancs- és citromszeletekkel kiegészítve.

Arisz megragadja az italt, és visszaülünk az asztalunkhoz. Felveszem a tollamat, és próbálok visszakapcsolódni a többiek beszélgetésébe.

A májusfaállítás jól halad, mi már elintéztük az előzetes feladatokat, megvan a fa és a városi engedély. Manó ötlete, hogy az arra járók ne csupán színes szalagokat kössenek rá, hanem színes papírokra írt titkos kívánságokat, mindenkinek tetszik. Még pont időben is vagyunk vele,

hiszen ehhez csak átlyukasztott papírok és toll kell, meg a kis színes szalagok, amikkel fel lehet őket akasztani.

A Földy-CC-megbeszélés soha nem volt még ilyen sikeres, és úgy érzem, ebben a korábbi kudarcunk és Alex szerepe is jelentős. A CC alelnöke hatékony a szervezésben, ráadásul mintha igyekezne minden kialakuló rivalizálást vagy vitát megelőzni, és másra terelni a szót.

Amikor Lanához hajolva megosztom vele ezt az észrevételemet, egyetértően bólogat.

- Ez pont olyan, mint Jess-szel. Tudod, ha esetleg fel is kapnak valamit séta alatt, Logan és Dean szájából bármit ki tudok szedni, de ő hajthatatlan. Nála nem elég egy „ereszd”, és azt se szereti, ha a szájába nyúlok, úgyhogy más stratégia kell. Nekem kell gyorsabbnak lennem, és ha időben észreveszem, hogy ráindult egy elázott taknyos zsepire, még azelőtt rászólok, hogy a szájába kerülne. Így el tudom kerülni, hogy végül a gyomrában végezze.

Ezen nincs mit taglalni, a hasonlat páratlan, és valahol remekül be is mutatja a Földy és a CC kapcsolatát. Feltartom a hüvelykujjamat Lana felé, összemosolygunk, majd visszafordulunk a többiekhez.

Manó épp rajzol valamit a kancsó párás oldalára, miközben bedob egy új infót.

- Az unokatesóm szerint pénteken megint lesz egy lantosos buli.

Összerezzenek, az ujjaim szorosabban markolják a tollamat. Tekintetem mereven előreszegezem, a füzetemben álló *szalagra írt kívánságok* szavakat bámulom.

- Nekem tanulnom kell, azért nektek jó szórakozást - mondja Molli, de csak tompán hallom, amit mond.

A szívverésem a fülemben dübörög, és olyan erősen kapaszkodom a kedvenc rózsaszín tollamba, hogy az ujjaim egészen elfehérednek. Nem akarok most összetalálkozni a Lantossal. Főleg Bálinttal nem. A kezemre pillantok, a tenyeremen még ott lapulnak a horzsolások a ragtapasszal fedve, a körmöm alatt pedig érzem a szálla utáni szűrő fájdalmat. Hiába markolom erősebben a tollat, a mellkasom egyre nehezebb.

Egy kéz kúszik oldalról homályosan a látóterembe. Egy ismerős piros karkötős kar, és elveszi tőlem a tollat. A kezem az asztalra hanyatlik, és lassan levegő áramlik a tüdőmbe.

Arisz felfirkant valamit az előtte heverő füzetbe.

- Bocs, de nekem semmi kedvem megint azokkal a hólyagokkal tölteni a péntek estét - közli unottan, majd szórakozottan pörgetni kezdi a tollamat az ujjai között.

- Ja, egy időre nekem is elég volt belőlük - helyesel Koli bosszúsan. - Elérték az ingerküszöböm.

Ahogy összeakad a tekintetünk, hálásan pislogok, az unokatesóm pedig bátorítóan rám mosolyog.

- Mit szólnátok inkább egy kis házibulihoz nálam? - veti fel.

A válasz meglepett, rövid csend, amit végül a legbátrabb tör meg, aki a jelek szerint Manó.

- Nem is tudom. Szerinted már itt tart a kapcsolatunk? Kis csoportban bulizunk egyikőnkénél? - vonja fel a

szemöldökét.

Nyilván mind ugyanerre gondolunk, hiszen a városi partik és a külsősök házibulija más tészta. Összejönni Koliék otthonában sokkal *bizalmasabb* dolog.

– Ne csináld, ez egy jó lehetőség! – mondja Alex, az arca csupa mosoly. – Köszönjük a meghívást, Kolos!

Koli nem jön zavarba Alex fénylő aurájától és a CC-től nem megszokott udvariasságtól, de azért látom a szemén, hogy váratlanul éri a reakció.

– Nos, nincs mit – köszörüli meg a torkát. – Ez csak egy házibuli. És ti hozzátok a rágcsát.

– Még akár jól is elsülhet – vigyorog Lana. – Játsszunk egy jó kis *Felelsz vagy merszet*, és kifecsegünk néhány sulis titkot.

A megbeszélés után Koliék hazaindulnak, de én visszamegyek a suliba, mert van néhány elintéznivalóm. A hely nagyjából már kiürült, de azért összetalálkozom a folyosón néhány arra lézengő diáktársammal. Az osztálytermünkbe megyek, és az éves DÖK-ös eseménynaptárunkat vizslatom, hiszen lassan közeledik az év vége.

A DÖK már augusztustól kezdve ügyködik, mi szerveztük a gólyaavatót a kilencedikeseknek, aztán ősszel ott voltak a Földváry-napok és a diáksport napja, iskolai és városi megemlékezések. Majd télen sítábor, diákbál, a különböző

témahetek, mint a zöldnapok és a digitális hét. Idén ősszel a tudományos és pályaorientációs napot is próbáltuk megreformálni, de elég sok falba ütköztünk, és még mindig nem vagyok biztos benne, hogy a leghasznosabb dolgokat biztosítottuk-e a diáktársainknak. Ez már hónapokkal ezelőtt lezajlott, mégsem hagy nyugodni. A pályaorientációs nap jó a tizedikeseknek, mert segíthet az előttük álló faktválasztásban, de hasznos lehet a felsőbb éveseknek is, akik még nem biztosak benne, melyik egyetemre és milyen szakra jelentkezzenek.

Nehezen tudok egy ültő helyemben gondolkodni. Szükségem van valami mozgásra, ezért előszedem a szekrényünkből a tesicuccomat, és lemegyek az udvarra, hogy agyalás közben kapura is rúgjak.

Nekünk nincs olyan gyeptéglás focipályánk, mint a CC-nek, a miénk egy sima betonos pálya, amin lehet focizni, kosarazni és röpizni is. Mellette egy füves rész húzódik néhány fával, körülötte meg körben a nemrégiben felújított beton helyett rekortán futópálya.

A délutáni edzések már lezajlottak, de az öltözőben még összetalálkozom a röpicsapat néhány pletyző tagjával. Az udvarra érve nem különösebben ér meglepetésként, hogy a focicsapatunk kapitánya, Kíra is épp gyakorol. Bemelegítek, és csatlakozom hozzá. Tizenegyeseket rúgunk, egymást váltogatva a kapuban és a támadásban. Végül ő hamarabb visszamegy átöltözni, mert tanulnia kell. Végzős, az érettségik pedig már itt vannak a nyakukon. Gondolom, csak ő is szerette volna kiszellőztetni a fejét.

Kifulladásra kerülök el a fűre dobott pulcsimon. A késő délutáni napfény melegíti a bőrömet, a törülközőmmel itatom fel magamról az izzadságot. Még mindig a pályaorientációs napon jár az eszem. A többiek szerint nagy sikere volt az ideinek... Talán amiatt akadt ez be nálam, mert lassan vége a tizenegyedik osztálynak, de még mindig nem tudom, hova felvételizzek. Próbálok arra fókuszálni, hogy hány tanulónak segítettünk faktot vagy szakot választani, már csak azzal is, hogy megmutattuk, mennyi a lehetőség. Konkrét példákat is hoztunk, öregdiákokat hívtunk vissza, hogy beszéljenek az útjukról és tapasztalataikról. Igyekszem erre összpontosítani, de a gondolataimba mégis befurakodik a kérdés, vajon hány diaktársamat hagytuk olyan tanácstalanul, amilyen én is vagyok...

Megrezdül a telefonom, és ezzel egy időben a gyomrom is korogni kezd. Ebéd óta nem ettem, csak egy csomó limonádét ittam, amire a hólyagom is emlékeztet. Még mindig pihegek, a lábaim nehezek, ezért adok magamnak pár percet, és az arcom elé emelem a telefonomat.

A CC-sek elmondásuk szerint a találkozónk után még összeültek valahol ötösben, de nem emiatt meglepő, hogy az elnökük nekem üzenget.

Arisz

Tudtad, hogy Budapesten van egy Álmok és rémálmok nevű kiállítás? Fogadjunk, hogy egy bérelt hely vár ott csak rád!

Önkéntelenül is elvigyorodom, miközben belebújok a pulcsimba. A fű és a föld hűvös a hátam alatt, de nem annyira, hogy fázzak.

Szofi

Rágógumi Múzeum viszont van itt is a szomszédban, neked szerencsére még vonatra sem kell ülnöd, hogy hazatérhess.

Arisz

Ha szeretnéd, szívesen beszélek Alexszel, hogy amikor legközelebb Bp.-re megy, vigyen téged is haza.

Egy mosolygós fejet is küld, a simát, hogy tudjam, gúnyos hangnemben társalog.

Szofi

Mondták már neked, hogy írásban nem vagy olyan irritáló, mint a valóságban?

Így, hogy nem látom a leereszkedő mosolyát, valahogy elvész a bosszantás éle, inkább vicces vele dumálni.

Arisz

Ne is mondd! Talán fel kéne hívnom téged, amikor beszólogatni akarok?

Szofi

Ne fáradj, úgysem venném fel. 😊

Arisz

Ez a smiley sokat segít az irónia érzékeltetésében.

Szofi

Eddig ritkán küldtem, de mióta üzengetünk, ez a leggyakrabban használt emoji. 😊

Arisz

Szívesen.

Arisz

Egyébként mit csinálsz?

És itt is van újra a furcsa szitu. Az üzenetét bámulom, mert egy ilyen baráti kérdés korábban *soha* nem merült fel. Azon agyalok, mit kellene válaszolnom, amikor újabb üzenet fut be.

Arisz

Csak hogy tudjam, merre ne menjek haza. 😊

Szofi

Kapura rúgtam egy kicsit a suliban.

Szofi

Csak azért árulom el, mert tudom,
hogy ide sosem jönnél.

Arisz

Kivéve, ha drága igazgatóink erre motiválnak...

Várom egy kicsit, ír-e még valamit, de nem jelzi a telóm, hogy gépelne. A talpammal a fűben dobolok, a cipőfűzőmet már kikötöttem, hogy ne szorítsa a lábamat.

Szofi

És te mit csinálsz?

Szofi

Tudod, hogy még véletlenül se menjek arra. 😊

Arisz

Alex végtelenül részletes beszámolóját hallgatom a tropicariumban tett látogatásáról, és arról, hogy megsimogatott egy ráját (!!!), aztán medúzákban (!!!) gyönyörködött.

Ezek szerint Arisz nemcsak a Balatonban lévő, hanem mindenfajta vízi élőlénytől tart. Most, hogy belegondolok, az idősebb Szalkay tett egy kis garnélát a fagyóból a pizzájára, de Ariszt meg sem kínálta.

Szofi

Elég horrorisztikusnak hangzik.

Arisz

Csak ha rettegsz tőlük. Manó azon tanakodik,
hogyan kellene rákapcsolnia őket a telójára,
hogy töltsék a víz alatt.

Szofi

És lelombozta valaki már azzal,
hogy azok az angolnák?

Arisz

Arisz

Nem mindenki olyan szívtelen, mint te.

Szofi

Lehet, hogy szívem az nincs,
de legalább nem félek olyan állatoktól,
amelyeknek a 97 százaléka víz.

Arisz

Elhahated, hogy én se attól a 97 százaléktól tartok.
Vegyünk például téged: a tested 70 százaléka víz,
mégsem csak 70 százalékban vagy bosszantó.

Szofi

Köszönöm. 😊

Arisz

Nem bóknak szántam. 😊 Legközelebb majd szólok előre, nehogy megint félreértsd.

A telefonomat bámulva tápázkodom fel, és indulok átöltözni.

Csak később veszem észre, hogy végig vigyorgok.

19. FEJEZET

Április 22., péntek

A hetünk nem alakul rosszul, a sejtbiószos dogám ugyan nem lesz ötös, de ebből a tárgyból egy erős hármas is öröm. Ez a jegyem amúgy se számít majd bele a felvételi pontszámaimba, jövőre pedig már nem is tanuljuk.

Kobza a hét második felére lebetegedik, így az egyik magyar elmarad, a másikon helyettesítő tanárt kapunk. Nem bánnam, ha inkább a francia maradna el, csakhogy Vadász *sosem* beteg. Nem tudom, hogy csinálja, de lassan vége a harmadik évünknek, és még egyetlen órája sem maradt el az ő hiányzása miatt.

A lyukas órában és a többi szabadidőnkben a ballagás szervezésével foglalatoskodunk, mert egyre inkább a nyakunkon a május. A hetet Koli pénteki házibulijával zárjuk, ami nem ismeretlen terep a számomra, pontosan tudom, mire számíthatok. Rágcsa minden mennyiségben, a *Házibuli* című film után elnevezett „La Boum” Spotify lejátszási lista és játékok, amiknek a témája mindig a társaságtól függ. Lehet belőle *Mit érdemel az a bűnös...?*, *Csókolsz vagy menekülsz*, sőt akár *Sors kockái* is. Az első általában szórakoztató, kihívásokkal teli, a második a

társaságtól függően könnyen átcsaphat nyomasztóba, a harmadikról pedig inkább ne is beszéljünk.

Főleg azért ne, mert Koli ezt választja mára. Arra hivatkozik, hogy már régen csináltuk, de szerintem csak borzolni akarja az újabban egészen békés kedélyeket.

A CC diákönkormányzatának tagjai egyszerre érkeznek meg, és Koli a „jó, hogy itt vagytok” helyett a „kerüljetek beljebb, lilácskák” üdvözléssel fogadja őket. Lana egy ilyen ismerős terepre a kutyusait is magával hozza, így Dean boldogan, Logan érdeklődve, Jess pedig teljes érdektelenséggel fogadja a CC-seket.

A megbeszélésekre rendszerint egyenruhában járnak, de a bulikon és a Múltidéző fotózáson ők is civilben vannak. Kivéve Ariszt, aki olyankor is CC-s pulcsiban feszít, most azonban nincs sehol a sötétlila kapucnis felső, a kabátja alatt csak egyszerű világos farmert és szürke pólót visel. Viszont mégis van rajta lila.

A fején egy ellenzővel hátracsapott baseballsapka csücsül. A szívem meglódul. Úgy néz ki benne, mint azok a random srácok a Pinterest-képekről, ahol a háttérben homályosan úsznak a város kivilágított épületei. El kellene fordítanom a fejem, de képtelen vagyok rá. Dermedten bámulom, és közben abban reménykedem, hogy a lakásban leveszi majd a sapkáját, de tudom, erre nem sok az esély, tekintve, hogy már a játékválasztásnál megmutatkozott, mennyire elhagyott ma a szerencsém.

Próbálok a sapkája bosszantó színére koncentrálni, de még ez sem képes elvonni a figyelmemet arról, *mennyire*

helyes benne. Szeretnék úgy tenni, mintha ez a szó képtelen lenne Arisztiddel egy mondatban összeférni, de nem vagyok se vak, se hülye.

Észreveszi, hogy figyelem. A lehetetlen kékség rám szegeződik, és *nem* megy, nem tudom elfordítani róla a tekintetem.

A szája lassú, fölényes mosolyra húzódik, én pedig rögtön elvörösödöm. Rajtakapott. Ugyanaz a mosoly, mint aznap, Laca papa éttermében, és ugyanaz a bosszúság, amiért nem bírom leplezni az arcomra kiülő érzelmeimet.

Oda a pillanat varázsa, az arcom fintorba fut, majd karba font kezekkel kiöltöm a nyelvemet. A vigyora szélesebbé válik, amiért megnyerte a kört. Zsebre dugott kezekkel elfordul, és követi a többieket a nappaliba.

Így, hogy nem valami nagy az összejövétel, egy rövid időre Molli és Olli is becsatlakozik, de a közelgő előre hozott érettségijük miatt nem terveznek sokáig maradni. A bőrkanapé előtti dohányzóasztal körül fogunk játszani, és várjuk, hogy mindenki visszaérkezzen a háznézőből, vagy épp a mosdóból.

Simon szemmel láthatólag kicsit feszélyezve érzi magát a kutyák közelében, főleg miután Dean szorosán mellé ül, nekinyomva a testét. A fiú próbál odébb húzódni, a labrador viszont mintha megérezné, hogy tart a kutyáktól, és feltett szándéka lenne átsegíteni a CC titkárát ezen a félelmén.

A legabszurdabb látványt azonban még így sem ők keltik.

Ahogy Arisz helyet foglal mellettem a szőnyegen, Jess előmerészkedik a krémszínű konyhapult alól, és megközelíti a CC elnökét. Lanával döbbsen figyeljük, ahogy megszaglássza Arisz kezét, lábát, majd az arcát is.

- Ennek így kell történnie? - érdeklődik Arisz mozdulatlanul, miközben az eb a mellső mancsait a combjára teszi, hogy felérje az arcát.

Azóta ismerem Jesst, hogy Lana és az apukája elhozta őt a menhelyről, de még felém se nyitott soha ennyire. Ámulva figyelem, ahogyan megnyalja Arisz arcát, majd a fülét szaglássza. Jess végre barátkozik, és ez az egyik legaranyosabb dolog, amit valaha láttam.

Arisz összerezzen, amikor fülön nyalja, mire Lana rászól.

- Ne mozogj! Ez most egy fontos pillanat! - A kezében már ott a telefonja, és míg a legtöbb esetben Jess nem szereti, ha fotózzák, most rá se hederít.

- Igen! - helyeselek, le sem véve a szemem a jelenetről. - Jess szinte soha nem kezdeményez, főleg nem idegenekkel!

Ez hatalmas előrelépés, és annyira jó látni a kutyusnak ezt az oldalát. Fekete buksija már egészen Arisz arcában van, és lelkesen ismerkedik.

- Ez tök jó, meg minden, de kutyanyál csorog a hallójáratomba - közli Arisz, mire a snaucerkeverék abbahagyja a nyalogatást, és hátrébb húzódik.

- Tessék, most megbántottad! - méltatlankodom, amit Arisz szúrós pillantással díjaz, de azért békítően a kezét nyújtja a kutyus felé.

- Bocs, haver. Később még fülön nyalhatsz, ha van kedved - ígéri, és amikor Jess egyetértően a tenyerébe helyezi a bal mancsát, Lanával végleg darabjainkra hullunk.

- Ezt hogy csináltad? - hüledezik a barátnőm. - Nem tanítottam pacsit adni!

- Ez amolyan férfidolog - mosolyog Arisz, miközben Jess helyet foglal a két lába között, és az orrával a karját bökdösi, hogy simogassa.

- Jessie egy igazi áruló - közli Koli. Lana persze rögtön kijavítja a nevét, de az unokatesómat nem különösebben érdekli. - Belekakált a cipőmbel!

- Az az én hibám volt! - kel kedvence védelmére Lana. - Nem vittem ki időben!

- Akkor miért nem ürített a te cipődbe? - vág vissza Koli, mire Arisz vidáman megvakarja a kutyus fülét.

- Ilyet csináltál? Te kis okos - dicséri, mire a házigazda grimaszolva foglal helyet a másik oldalamon.

- Tele van az otthonom ellenségekkel - mondja nekem, ezért bátorítóan megpaskolom a térdét.

- A te ötleted volt a buli - emlékeztetem, amit savanyú képpel vesz tudomásul.

Amikor teljes a létszám, a szőnyegen ülve körberendeződünk, készen a *Sors kockáira*. Koli ehhez minden társasjátékából kieszedi a dobókockákat, majd mindenkinek ad egyet. Valaki megkezdi a kört egy dobással, majd az óramutató járásával megegyező irányba sorban mind dobunk a kockánkkal. Aki az adott körben az első, a kezdeti emberrel ugyanazt dobta, meg kell fognia az

első dobó kezét. Ezt követően újraindul a kör, ezúttal más valaki a kezdő.

Olyan, akár egy kezes Twister, csak itt nem tábla van, a lábak is kizárva, pusztán az összegabalyodott kezek és az asztal feletti káosz az eredmény. És amikor már mindkét kezünkkel fogjuk valaki másét, még mindig dobhatunk, de ha megint azonos számot sikerül összehozni, jöhet a kiesés és a büntetés.

Koli nem éppen szabálykövető alkat, ezért ötvözi a számára jópofa játékokat, a büntetés így nem ivás, hanem egy kellemes látogatás a kicsi és sötét gardrójukban. Szerintem azért imádja ennyire ezt a játékot, mert egy piszok nagy mázlista, akinek a végén mindig sikerül megúsznia a gardróbba szorulást a többi vesztesel.

Az első kört a legidősebb jogán Olli kezdi egy kettes dobással, és rögtön utána a mellette ülő Zita is ugyanazt dobja, de úgy tűnik, nem teljesen értette meg a játék lényegét. Egy határozott kijelentéssel ad hangot az érzéseinek.

– Ezt kihagyom – nyúl a szőnyegen várakozó laptopjáért, amit csak a dobás idejére tett félre.

– Végig ezt fogja csinálni – tájékoztat minket Arisz, fél kézzel még mindig Jess fejét simogatva. A kutyas állát Arisz lábára fektetve halkán szuszog.

– Csakhogy ez nem az a játék, amiben lenne passzolási lehetőség – tájékoztatja Koli a CC médiafelelősét. – Egyébként is, mit csinálsz állandóan a gépeden?

Zita rezzenéstelen arccal vizionozza a pillantását.

– Egy polimorf vírust programozok.

Ugyan Koli is médiafelelős, de a CC-sek azt mesélték, Zita infófaktra jár, ami viszont Kolitól már távol áll. Gyanakodva méregeti a lányt.

– Tényleg?

Pár másodpercig farkasszemet néznek, aztán Zita felénk fordítja a laptopját.

– Nem, ez csak Facebook.

A CC-sek tekintetéből arra következtetek, valószínűleg nem ez a teljes igazság, de Kolit a jelek szerint nem is ez érdekli igazán.

– Mindegy, itt nem passzolhatsz.

– Csak Alex kezét vagyok hajlandó megfogni – feleli erre Zita, mire a fiú észrevehetően elpirul.

– Akkor azt ajánlom, dobj olyan számot, ami az övével egyezik, és nem máséval – felel Koli, aki persze *ilyenkor* már görcsösen ragaszkodik a felállított szabályokhoz.

– Mi lenne, ha ezúttal mégis lenne passzolás? – vetem fel, mire felvonja a szemöldökét.

– Azzal oda a móka!

– Ja, mert ez a vita csupa móka – helyesel cinikusan Molli.

– Én speciel jól szórakozom – dől hátra vigyorogva Arisz, és megtámaszkodik a tenyerével a szőnyegen.

– Van egy ötletem! – pattan fel Manó, mire Arisz arckifejezése a vidámból kissé aggódóvá válik.

Manó kirángatja a konyhába a nagyban ellenkező Kolit, és pár percen keresztül csak üdítők szisszenését és

csörömpölést lehet hallani.

– Tessék, most nézzétek meg magatokat! Odáig fajult a helyzet, hogy Manó ötletelni kezdett – csóválja a fejét Arisz, és szigorú pillantást vet Zitára, akit szemmel láthatólag ez egy cseppet sem hat meg. Megint talpig feketében feszít, világosbarna haját lazán befonta. A figyelmét máris a laptopjára irányítja, egypár percig csak a billentyűzeten kopogó körmeinek hangja és a konyhából kihallatszó sutyorgás tölti be a nappalit.

Amíg várakozunk, Lana felbont egy csomag rózsaszín rágót, és megkínálja az asztal körül ülőket. A többség nem kér, de Arisz kettőt is elfogad, és egyszerre dobja őket a szájába. Koli és Manó egy üvegtállal tér vissza, valami undorító színű dolog lötyög benne, sok jégkockával és egy merőkanállal.

– Oké, tehát ez lesz a passzolás büntetése – helyezik le a dohányzóasztal közepére, de már a szagától is grimaszba fut az arcom.

– M-mi van benne? – vizslatja bizalmatlanul Simon, mire a mellette ülő Dean is szaglászni kezd a tál irányába. Logan a kanapén pihen, felemeli a fejét, hogy lássa, van-e valami akció, de őt nem igazán hozza lázba Koli és Manó kutyult undormánya.

– Kétfajta gyümölcslé, szörp, ketchup, energiital és egy két évvel ezelőtt lejárt alkoholmentes sör, amit a kamrában találtunk – foglalja össze Koli, Manó pedig helyeslően vigyorog.

Dean kihasználja az alkalmat, hogy senki nem figyel rá, és megpróbál belelefetyelni a tálba, de hiába a hosszú nyelve, Lana időben kapcsol, és sikerül megakadályoznia.

Koli sűrűn pislogva köszörüli meg a torkát.

– És a kutyanyál adja meg a bukéját.

– Fositalnak neveztük, mert a színe is olyan, meg feltételezhetően a fogyasztásának következménye is – fejezi be az összegzést Manó, akit szemmel láthatólag a kutyanyál se zökkentett ki.

– Alkohol nem került bele, egyesekre tekintettel – küld sokatmondó pillantást Simon felé Koli. – Az nekünk lenne büntetés, ha megint egy kör után kidőlnél.

Tehát leginkább csak elrettentésnek szánták, hogy senki se akarja a passzolást és az ivást választani. A jelek szerint nem érték el vele a céljukat, Zita szó nélkül mer magának egy adagot, és a kézfogás elkerüléséért cserébe nyitott szemekkel, rezzenéstelen arccal lehúzza a kutyulmányt, mielőtt visszatérne a gépéhez.

– És mi lesz, ha Alex dob azonosat valakivel? – gondolkodik hangosan Koli újra elfoglalva a helyét a jobbomon. – Akkor ő is csak ihat, vagy neki azért megengedett a tapi?

– Lehet, hogy Zita átvilágítja előtte az illetőt – veti fel Lana.

– Vagy elrettentésképp megfenyegeti, hogy a másik visszakozzon – tűnődik Molli.

– Az is lehet, hogy a kockákat bővölték meg előre, hogy senki más ne dobhassa azt, amit Rajnai – fogja a kezébe

Alex kockáját Koli, és a fény felé tartva megforgatja.

A CC-sek nem szállnak be a találgatásba, talán empátiából, talán azért, mert már tudják a választ a kérdésre, ezért kíváncsian Arisz felé fordulok.

– Én azt mondom, sokkal szórakoztatóbb lesz akkor kideríteni, ha valóban sor kerül rá – jegyzi meg, Manó pedig röhögve bólogat, aztán kíváncsian fordul Molli és Olli felé.

– Veletek mi a helyzet? Nálatok is tilos a tipi-tapi mindenki mással?

– Csak a tipi – feleli Molli komolyan. – A tipi belefér.

– Mióta vagytok együtt? – érdeklődik Alex.

Molli már nyitja a száját, de Lanával és Kolival magunkhoz ragadjuk a szót.

– Ugye Molli és Olli osztálytársak, de kilencedikes korukban, amikor elkezdtek a gimit, még nem ezen a néven futottak – kezdem el a történetet.

– Csak simán Imola és Olivér voltak – szúrja közbe Koli.

– Aztán kilencedikesként Molli jelentkezett osztályképviselőnek, bekerült a DÖK-be, és indítványozta a suli környezetvédelmi intézkedéseinek megreformálását – igazítja meg a kantáros farmerjának egyik pántját Lana mesélés közben.

– Olli meg, bár a nyelvi előkészítő osztályba jár, de igazi művészlélek – veszi át a szót Koli, Olli pedig feltartja a tábláját, rajta a „szülői nyomás” szavakkal. – És amikor rajzórán kiderült a tehetsége, Molli felkérte, hogy tervezze meg az új környezetvédelem és fenntarthatósági rendelkezések logóját.

- Tehát több időt töltöttek együtt, bejöttek egymásnak, de Péceli nem hívta randira Mollit, mert nem hajlandó megszólalni? - próbálja kitalálni a sztorit Manó, és hogy őszinte legyek, lelkesebb, mint amire számítottam.

- Ó, dehogynem hajlandó - mosolyodik el titokzatosan Molli. - Bár tény, hogy Olli nem a szavak embere, inkább a tetteké - teszi hozzá, mire egy csoportos „hú” hangzik fel, Olli pedig vörös fejjel húzza fel a kapucniját, hogy elbújhasson. Kezébe veszi a rajztábláját, és zavarában szokás szerint firkálgatni kezd.

- Szóval Molli megpróbálta beszervezni a DÖK-be Ollit?
- érdeklődik Arisz, mire meglepetten fordítom felé a fejem.

- Ezt még nem is mondtuk! - hitetlenkedem, majd összehúszom a szemem. - Tuti kémhálózatot tartasz fenn a Földyben.

- Tudod, Rémálom, nem mindig kell aljas módszerekhez folyamodni. Néha elég, ha van eszed. - Jelentőségteljesen végigmér, mielőtt hozzáteszi: - És használod is.

Fintorogva veszem tudomásul a szavait, de mielőtt visszavághatnék, Manó megjegyzi, hogy bár szívesen hallgatja a kibontakozó vitánkat is, de érdekelné a sztori vége is.

- A kis Szalkay jól mondja, Molli be akarta szervezni a DÖK-be Ollit - folytatja Koli. Arisz grimasza nyilvánvalóvá teszi, hogy nem rajong ezért a becenévért (sem). - Tizenegyedikes korukban az osztályuk másik DÖK-ös képviselője visszakozott a posztról, így eljött Molli ideje.

- Aznap reggel a tettek mezejére lépett. Kiöltözve, kisminkelve érkezett, aztán a DÖK-gyűlés előtt közölte, hogy van még egy elintéznivalója. Lement az elsőre, és Ollival tért vissza – meséli Lana vigyorogva. – Egyszerre szervezte be a DÖK-be és a szívébe is.

Molli széttárja a kezét, mondván, hogy nem tudja mivel kiegészíteni, Olli pedig felénk fordítja a rajztábláját, amin egy jól felismerhető skicc látható Molliról. A jelek szerint a rajzon olyan apróságokra koncentrált, mint a karika fülbevaló, amit Molli aznap viselt, a kockás szoknya és a kontyában felejtett ceruza.

A CC-sek megtapsolják a történetet, aztán folytatjuk a játékot. Alexszel megy tovább a kör, utána sorban dobunk, de senki sem egyest, így Alex megmenekül. Koli felém fordulva azt tátogja, hogy ő előre megmondta, Zitáék megkenték a játékot, mire elvigyorodom. Az örömöm nem tart sokáig, ugyanis Manó után kettővel én is ötöst dobok, így Arisz és Simon előtt áthajolva megfogjuk egymás kezét. Manó ujjai ragadnak a konyhai kis akciójuk óta, a keze szinte beborítja az enyémet.

Amikor Lanával Simon dob először azonosat, a CC titkára úgy fest, mint aki menten elájul. Lana jókedvűen dönti oldalra a fejét, és úgy vizslatja Simont, akár vadász a prédáját.

- A múltkori akciód alapján nem hiszem, hogy a nemet és a furi löttyöt akarnád választani – jegyzi meg. Simon arca még fehérebb árnyalatot ölt, miközben remegő kézzel megigazítja a szemüvegét. Gondolom, az sem sokat segít

neki, hogy Dean nem hajlandó elhagyni az auráját. A titkár nagyot nyel, majd a noteszát a mellkasához szorítja, akár egy pajzs, szabad kezét pedig Lana felé nyújtja az asztal felett.

- Ez a beszéd, Orsai – mosolyodik el biztatóan Koli.
- Hajrá, Sim! – szurkol Alex is.

Arisz felé pillantok. Nem úgy fest, mint akit különösebben lázba hozott a játék, de az is igaz, hogy feszültnek sem látszik. Ellentétben velem, aki szabad kezemmel tétován babrálok a szőnyeg rojtjaival. Manó tenyere izzad, persze az enyém is, és ha még kétszer azonosat dobok valakivel, mehetek is a gardróbba.

Korábban, amikor játszottunk, és egy kis helyiségben kötöttem ki, sosem okozott gondot bezsúfolódni valakivel, de mióta Bálint... szóval amióta bepróbálkozott nálam, valahogy biztonságosabbnak érzem távolságot tartani az idegen srácoktól. Márpedig a CC elég idegen terep.

Csend telepszik ránk, a gondolataim azonban annyira hangosak, hogy abban sem vagyok biztos, tényleg csak a fejemben hangzanak el. Folytatódik a játék, egyre átláthatatlanabb, ki kinek a kezét fogja, de Lanának még az egyik szabad, így feloldja a telefonját.

- Srácok! A Lantos posztolt! – közli, és felmutatja a mobilt.

A diákönkormányzatukból van rajta néhány tag, egy Sárközi Miki-s poszter előtt pózolnak a Sétáló utcán. A lábukkal ismerős színű nyakkendőt és egy kagylót taposnak. Ahogy összehúzott szemekkel vizslatom a képet,

már nyilvánvaló: ellopták egy CC-s nyakkendőjét, a kagyló pedig minket szimbolizál, a sulink címerében is ott van.

Arisz elgondolkodva dörzsöli meg az állát.

- Ez valami hadüzenet? - néz körbe tanácstalanul. - Miért vágnak ilyen para fejet?

Próbálok a kezek kavalkádja felett közelebb hajolni a telefonhoz, és alaposabban szemügyre venni a fotót.

- Szerintem csak mosolyognak - jegyzem meg. Észreveszem, hogy Ármin ezen a fotón sincs rajta, de nem tudom, csak nem szeretne ilyen módon szerepelni, vagy nem is hívták.

Arisz a fejét ingatva dől ismét hátra, szabad kezével megtámaszkodik.

- Egyszerűen nem tudom komolyan venni ezt a sulit.

- Talán ez hiányzott a rivalizálásunkból - helyezkedem vissza én is a szőnyegre, így kevésbé feszül a Manó kezét fogó karom. - Nem hergeltük egymást a neten.

Arisz felvonja a szemöldökét, és kis mosollyal az arcán figyel.

- Nekem ugyan nem hiányzott, de ha te erre vágysz, megígérhetem, hogy ezután sem fogom csinálni.

Megint kiöltöm rá a nyelvemet, ő pedig nevet. Megkönnyebbülés árad szét a mellkasomban. Ugyan nem teljesen sikerül túllendülnöm azon, hogy milyen igazságtalanul jól néz ki a baseballsapkájában, legalább a dinamikánk a szokásos.

Észreveszem, hogy Lana játékosan megszorítja Simon kezét az asztal felett, mire a CC titkárának arca falfehérből

egyszeriben paradicsompirossá változik. A figyelmemet teljesen leköti, hogy reszkető szabad kezével jegyzetel a noteszába, így csak arra eszmélek fel, hogy ez az én köröm, és utánam valaki szintén ötöst dobott. Megdermedek, és kényszerítenem kell magamat, hogy felnézzek.

A tekintetem lassan vándorol fel az ismerős piros karkötőn keresztül Arisz arcáig.

Összefonódik a tekintetünk, és bár csak egy pillanatig tart az egész, a szánk mégis egyszerre nyílik szólásra.

– Nem.

– Ne csináljátok már! – jajdul fel Koli.

Meglepetten kapom felé a fejem. Mégis miért áll a kockák pártján? Fogadni mernék, hogy esze ágában nem lenne egy CC-s kezét szorongatni (nem is teszi, szokás szerint a szerencse mellé szegődött, a kezei szabadok).

– Ja, ez csak egy kézfogás – helyesel Manó.

– Veszekedhettek is közben – veti fel Alex.

– Ez ám a nektek való időtöltés – ért egyet Molli is, Olli pedig kedvesen mosolyogva tartja fel a hüvelykujját.

– Ne már! – fintorgok, amiért minden szövetségeseim ellenem fordult.

– Gyerünk, elnök! Ez az egész nem az összefogásról szól?

– nógatja Manó Ariszt.

Tétován rápillantok, de a tekintete bosszantóan kifejezéstelen.

– Talán tartotok egy kis kihívástól? – Alex szeme vidáman csillog, és szívesen mondanám, hogy pontosan

tudom, mit csinálnak, márpedig nem dőlök be neki, de sajnos nincs ennyi eszem, persze hogy felszívom magam.

- Én simán kibírom - nyújtom a kezem, és kihívóan nézek Ariszra.

- Na jó - sóhajt fel, az arca olyan, mintha arra kérték volna, dugja a kezét egy akváriumnyi piranha közé.

Tenyerét az enyém alá csúsztatja, és mivel egymás mellett ülünk, nem bajlódunk azzal, hogy az asztal felett tartsuk a kezünket.

Az ujjaink összeérve pihennek a szőnyegen, a bőre se nem forró, se nem hideg. Nem nyirkos a tenyere, az ujjai vékonyak, de a körmén látszik, hogy rágja.

Manó rendszeresen szorongatja a kezem, ahogy ide-oda mozgolódik, húzza a karomat, vagy satuba fogja az ujjaimat, de Arisz keze nem mozdul az enyém alatt. Nem szorít, mégis érzem, ahogy összesimul a tenyerünk, és hallom a szívemet, hangosan dörömböl a mellkasomban.

Nevetségesen viselkedem, ezért elszakítom a tekintetem a kezünkről, és inkább arra fókuszálok, hogy nyerjek, vagy legalábbis később essek ki, mint ő. Az elhatározásom bármilyen erős, nem sokra megyek vele. A következő körben a Manó kezét fogó jobbommal kissé ügyetlenül ugyan, de ugyanazt dobom, mint Koli. Ő persze ezzel megint megússza, hiszen én már két kezet fogok, így elsőként kiesem.

Elengedem Manó és Arisz kezét, majd elfogadom a sorsomat, és a gardróbhoz sétálok. Koli becsukja mögöttem

az ajtót, és egyszeriben ott találom magamat az apró helyiségben, egy csomó télikabát társaságában.

Koliék családja nem éppen a tágas terek rajongója, náluk minden kicsi és túlsúfolt. Nem tudom, mihez kezdjek, sötét van, és kissé dohos szag, ráadásul a következő kieső hamarosan érkezik, és nem biztos, hogy akarom azt.

Nem tudom, mióta várakozom, de egyszer csak nyílik az ajtó, és a világ legkékebb szempárja világít a sötét helyiség ajtajában.

Képtelen vagyok leolvasni az arcáról, mit gondol. Koli tekintete viszont egyértelműen azt kérdezi, oké-e nekem a dolog. Tétován bólintok, Arisz belép, a szoba pedig összezsugorodik.

Ismét becsukódik az ajtó, aztán hallom Koli távolodó lépteit, ahogy visszamegy a nappaliba.

Sötét van, és szinte belesimulok a mögöttem lévő kabátokba, de a cipőnk orra még így is összeér. Fogalmam sincs, mire számítsak, és ez megijeszt. Az se nagyon segít, hogy a gardrób sokkal kisebb, mint ami kellemes lenne. Itt nincs olyan, hogy személyes tér. Ráadásul aki ennek következtében teljesen benne van az aurámban, nem más, mint az esküdt ellenségem.

Mély levegőt veszek. Az orromon keresztül szívom be és benn tartom néhány másodpercig, majd próbálom csendben kifújni, nehogy Arisz megérezze a nyugtalanságomat. Szeretném lehunyni a szemem, de úgy érzem, attól csak rosszabb lenne.

Védekezően karba fonom a kezem a mellkasom előtt, de nem lesz tőle se több helyem, se nagyobb személyes terem.

Nem mehetek ki. *Nem veszíthetek.* A szívverésem egyre szaporább, a mellkasom kimelegedik, az arcom ég. Levegőre és *helyre* van szükségem. Megmozdulok, mire a térdem Arisz térdének koccan. Összerezzenek.

- Ha valaki egy hónapja azt mondja, hogy te meg én *itt* fogunk kikötni, kiröhögöm – szólal meg csendesen. Hallom a kabátok susogását, és egyszeriben mintha távolabb lenne, mint eddig.

Felsandítok rá, de csak a sötét sziluettjét látom. Lassul a szívverésem, a farmerembe törlöm izzadó tenyeremet.

- Mondjuk, az lehetett volna opció, hogy megpróbáltalak bezárni ide, te meg magaddal rántottál.

Sikerült visszavágnom, ez jó. Talán mégsem annyira apró ez a gardrób.

- Tényleg? – kérdezi szkeptikusan. – Melyikünk is rántotta *magával* a másikat a tóba?

- Nagyon a bögyödben van a tavas eset, mi?

- Ha elfelejtetted volna, a miatt az eset miatt vagyunk most itt – közli panaszosan.

A testem ellazul, a kabátoknak vetem a hátam és leengedem a kezem. A kapucnikon lévő műszőr csiklandozza az arcomat, ezért próbálom valahogy odébb gyömöszölni őket.

- Valójában azért vagyunk itt, mert *miattad* a portásotok is belepottyant – javítom ki.

- Hát én csak próbáltam megkapaszkodni - szájal. A szemem kezd hozzászokni a sötéthez, kirajzolódik előttem Arisz alakja, ahogy sóhajtva a hajába túr, mielőtt visszatenné a sapkáját. - Ez aztán a *Sors!*

- Ó, nem érzed jól magad? - cukkolom. - Annyira sajnálom!

- Kifoghattam volna egy jó párosítást is - méltatlankodik.

Elvigyorodom.

- Szerintem ne emészd magad emiatt, senki nem akarna bezárkózni veled ide.

- Te már csak tudod - vág vissza. - Fogadjunk, a nappaliban most mindenki ujjong, amiért megúszta ezt a közösködést veled.

Ábrándosan sóhajt egy nagyot, mielőtt folytatná.

- Mással akár *hasznosan* is elüthetném az időt - mondja. Tudom, mire céloz, mert voltam már olyan buliban, ahol a két vesztet csókolózáson kapták.

- Örülök, amiért tőlem kell megtudnod, hogy ha csókolt is már meg téged lány ilyen helyzetben, csak azért tette, hogy ne kelljen tovább hallgatnia.

- Világos, hogy *neked* ez jár a fejedben csókolózáskor. Gondolom, senki nem mondta még, Réomás, de nem mindenki abból a kényszerűségből csókolózik, hogy valahogy elhallgattasson.

- Érdekes, pedig a te esetedben számomra ez az egyetlen lehetséges ok.

– Ha el akarsz hallgattatni, csak mondj le az elnöki posztodról, de ne fenyegezz a csókokoddal.

– Ha te fenyegetve érzed magad, az nekem csak öröm – szájalok.

– Á! – Nem látom, de *érzem* az öntelt mosolyát. – Tehát örömödre szolgálna megcsókolni?

– Csak ha utána arcon nyomhatlak egy tál húsgombócospagettivel.

Drámaian felsóhajt.

– Sajnálom a srácokat, akik veled kezdtek.

– Én is sajnálom a lányokat, akikkel dolgod volt – értek egyet. – Amilyen nagy az arcod, felteszem, annál gyatrább lehet a gyakorlatod.

Érzem a fölényes pillantását az arcomon, amitől bizsergés kúszik végig a gerincem vonalán.

– Vigyázz, mit mondasz, Rémálom! Mintha csak ki akarnád provokálni, hogy megcsókoljalak.

– Szerintem meg *te* vagy az, aki ki akarja provokálni! – hajlok ösztönösen előrébb, hogy nyomatékokot adjak a szavaimnak.

– Ennek a játéknak a neve *Sors kockái*, nem a *Balsorsé* – horkant fel.

– Aha, fogadjunk, félsz, hogy talán sors lesz abból a balsorsból.

– Szerintem meg *te* félsz! – dől ő is előrébb, és...

Az arca közvetlenül az enyém elé kerül. Megdermedünk, a pillanat hevében tett kijelentéseink ott lógnak a

levegőben, és mintha csak most realizálnánk, min is vitatkozunk.

Érzem az illatát: mint a napfény és a szappan tiszta keveréke kiegészülve a rózsaszín rágó édes aromájával.

A szívem összezavarodik.

Végigtrappolnak a folyosón. Olyan hirtelen tolom el Ariszt, hogy elveszíti az egyensúlyát, és a mögötte lévő kabátoknak zuhan.

– Jöttelek megmenteni a kiesésemmel – tárja ki az ajtót Lana. – Bocs, hogy ilyen sokáig tartott, megint állt egy kicsit a játék Zitánál. – A tekintete ekkor a sarokba dőlt Ariszra siklik, majd vissza rám, és elvigyorodik. – Nem hazudtoltad meg magad, Fifi!

Csak remélni tudom, hogy nem tiszta vörös az arcom, de nem mozdulok. A barátnőm befurakodik közénk, Arisz pedig a falnak támaszkodva visszanyeri az egyensúlyát. Felötlik bennem, hogy talán bocsánatot kellene kérnem, mert bosszúnak tűnik a lökés miatt, de hallom, hogy azt motyogja:

– Hát, tényleg nem.

Nem tudom, miért érzem magam rosszul. Még sosem éreztem magam rosszul azért, mert keresztbe tettem Szalkay Arisztidnek. Sőt, általában ez tölt el jó érzéssel.

Miután öten is kiestek, és a gardróbba kerültek, véget ért az első menet. Újra körberendeződünk a nappaliban, hogy

még egy kör *Sors kockáit* kezdjük, de én újra és újra Ariszra pillantok. Az arca kifejezéstelen, és nem úgy néz ki, mint akit különösebben foglalkoztatnának a gardróbban történetek, de...

Egyáltalán mi történt ott? Komolyan azon vitatkoztunk, hogy melyikünk nem meri megcsókolni a másikat...? Mégis mi a fene borította el a józan ítélőképességemet, hogy erre vetemedtem?

Tudom én. Bizonyítani akartam, és nyerni a vitában. Erről van szó. Meg az átkozott sapkájáról.

A következő menetben sem vagyok valami szerencsés, már két kezét is fogok, és most sikerül bezsákolnom a vesztes harmadikat. Csakhogy ezúttal Manó már a szekrényben várakozik, miután az előző körben kiesett. Nem értem, miért nincs valami arra vonatkozó szabály, hogy ha egymás után kétszer is annyira béna vagy, hogy a gardróbban végezd, másodszor menekülőutat kaphatsz.

A tekintetem önkéntelenül is Ariszra vándorol, de nem viszonozza a pillantásomat, elmélyülten simogatja Jess fülét. Tétován feltápáskodom, és a gardrób felé indulok, abba a hiú reménybe ringatva magamat, hogy talán az utóbbi fél órában a helyiség tágabb és élhetőbb lett.

Amint kitárom a kis fehér spalettás ajtót, Manó szeméből eltűnik a lelkes csillogás.

– Nem éppen rád vártam, de beérem veled is – vonja meg a vállát, és félreáll.

Vonakodva ropogtatom meg az ujjaimat. Semmi kedvem vele bezárkózni a gardróbba, de nem akarok megfutamodni

sem, mert rajtam kívül senki nem ellenkezett a bezárkózás ellen. Még akkor is ezen agyalok, amikor ránk csukódik az ajtó, és hirtelen az apró sötét helyiségben találok magam Mandics Rolanddal.

- Na, akkor egy kis smaci és tapi? - ajánlja nagylelkűen, mire elfintorodom.

- Kösz, de passzolom.

- Hidd el, én se örülök ennek a felállásnak - feleli csalódottan.

- Tudom, már mondtad. Kösz a bókot egyébként - jegyzem meg szarkasztikusan. Hátrébb húzódok, és hátamat a kabátoknak vetem, karomat védekezően összefonva a mellkasom előtt. - Kivel jöttél volna szívesen?

- Ziti nagyon csinos lány, Weiszi - sóhajt. - Sokkal csinosabb, mint te.

Igyekszem tudatosítani magamban, hogy voltaképpen nem hergelni akar, egész egyszerűen csak szűrés nélkül kimondja, amit gondol, és fogalma sincs arról, mi az a tapintat.

- Kösz megint - biccentek. - Csak egy tipp, de ha Zitával akarsz párba kerülni, előbb talán fel kellene oldanotok azt, hogy csak Alex kezét hajlandó megfogni.

- Az nem olyan egyszerű, de azért köszü - löki meg a vállamat a sötétben. - Nem tudom, mondtam-e már, de sokkal kevésbé vagy idegesítő, mint amilyennek elsőre tűntél.

- Haver, különórákat vettél bókolásból, vagy mi, hogy ilyen jól megy? - jajdulok fel. - Ha Zitának is ilyen dumát

nyomsz, nem csoda, hogy csak Alex kezét hajlandó megfogni.

A szekrényajtó résein át beszűrődő fényben látom, hogy Manó bűnbánóan pislog, a tekintete azt üzeni, kicsit elveszett a saját szerelmi élete kapcsán.

Egészen eddig mindig kaptam az alkalmon, amikor csak heccelhettem a cinczárosokat, és bár a nagyját mindig Arisznak tartogattam, senkit sem kíméltem. Most először viszont azt érzem, Manó csak egy tizenhat éves srác, akinek jól jönne néhány tipp. Nem csak a CC-s diákönkormányzati tagot látom benne, és ez alapjaiban rengeti meg a sulijukhoz való hozzáállásomat.

– Az az igazság, hogy nem nagyon ismerem Zitát – vallom be. – Féltékeny típus?

– Szerintem elsőben szemet vetett az elnökre, és féltékeny volt pár lányra körülötte. Mondjuk, nem is csodálom, az elnök elég népszerű a csajoknál.

– Tényleg? – fintorodom el hitetlenkedve. – A CC-s csajok az arrogáns és leereszkedő pasikra bukznak?

– Az elnök király arc – vitatkozik a sötétben Manó. – Csak veled nem az.

A szavai rosszabbul esnek, mint kellene. Kezdjük ott, hogy eleve nem is kéne hogy érdekeljen. Sőt, örülnöm kellene, és rávágni, hogy cseppet sem hiányzik, hogy velem is *annyira* jó arc legyen... De csak egy halk és bizonytalan „még szép” kijelentésre futja.

Lépteket hallunk, és mielőtt még nyílna az ajtó, Manó odasúgja:

– Mondhatom mindenkinek, hogy smároltunk? Hátha Ziti is felfigyel rá.

Teljesen kába vagyok, talán ez az oka, hogy azt felelem, persze.

Aztán nyílik a gardrób ajtaja, de nem Koli és nem is Lana vigyorgó fejével találom szembe magamat, hanem egy túlságosan kék szempárral. Fürkészően kutatja az arcomat, pillantása végigsiklik rajtam, mintha bizonyítékok vagy nyomok után kutatna, de nem tudom, mit keres.

Manó hangja térít magamhoz.

– Tyű, elnök! Weiszinek aztán tehetséges nyelve van! – büszkélkedik, majd invitálásképp megpaskolja Arisz vállát, és oldalra húzódik.

Arisz szó nélkül belép közénk, a hely pedig ezzel elfogy. A kezem az övéhez ér, és hiába próbálom elhúzni, csak azt érem el, hogy összeütődik a könyökünk.

– Nem szoktál ilyen hamar kiesni, elnök. Talán szándékosan csinálod? – érdeklődik Manó, mire kérdőn felvonom a szemöldökömet.

– Hogy lehet egy kockajátékban szándékosan veszíteni?

– Hát hogy direkt dobod ugyanazt, mint az előtted lévő – magyarázza Manó.

– Na jó, muszáj megtanítod arra, hogy dobsz, mondjuk, direkt kettest!

Szólásra nyitja a száját, de ekkor megjelenik a negyedik kieső, Molli, és ő is bepasszírozódik mellénk. Arisz és közém áll, így már nem érünk egymáshoz, Molli viszont túl közel van, göndör haja a számba kerül.

- Nincs olyan, hogy direkt - kapcsolódik be a beszélgetésbe. - A valószínűség minden dobásnál egyhatod, ami százalékban: 16,666666666666... - sorolja a hatosokat.

- Szerintem egyet kihagytál - kötekedik vele Arisz, mire Molli felsóhajt.

- Fifi, cseréljünk helyet, mielőtt megmondom, mekkora a valószínűsége, hogy megtépem a CC elnökének haját - ragadja meg a vállamat, majd egy mozdulattal kettejük közé ránt. Nem tudom, hogy csinálja, fél fejjel alacsonyabb, mint én, nem jár sportolni délutánonként, de olyan vasmarokkal tart, hogy nem bírok ellenkezni.

Ismét Arisz aurájában találom magam, vagy talán ő van az enyémben. Az illata az orromba kúszik.

Megérkezik Olli is a szekrénybe, ami jó, mert azt jelenti, a következő azonos dobással lejár a büntetésünk, hiszen a fél társaság kiesett. Olli elém áll, de a sötétben véletlenül a lábamra lép, és ahogy hátrébb húzódnék, elveszítem az egyensúlyomat.

Két kéz tart meg, és egy mellkas, aminek a hátam simul. Most már nemcsak Arisz közvetlen közelében vagyok, hanem konkrétan *nekisimulok*. Szeretnék elhúzódni, de egyszerűen nincs hova.

Olli bocsánatkérően pislog. Olyan magas, hogy a feje nekiütközik a plafonról lelógó lámpabúrának. Fájdalmasan a fejét dörzsöli, miközben Molli azt ecseteli neki, hogy Arisz belekötött a valószínűségszámításába. Az elnökhelyettesünk matekfakra jár, matekból tervez emelt érettségit tenni, ráadásul a célja az ELTE matek. Ezt annyira

komolyan veszi, hogy máshova nem is jelentkezett, mindent feltett erre az egy lapra.

Miután sikerül visszanyernem az egyensúlyomat, Arisz elengedi a vállamat, de nem tudok elég távol kerülni tőle. Érzem, ahogy a mellkasa emelkedik és süllyed, érzem a levegővételt a tarkómon, és a testből áradó hőt a bőrömön.

- Mi a fenét művelnek odakint? - jajdul fel Manó. - Egy egész préri van a számban!

- Az egy prémkabát, haver, nem préri - jegyzi meg Arisz.

- Egy egész prérinyi prém - foglalja össze Manó, aztán jó hangosan hozzáteszi: - Sokkal jobb volt itt Weiszivel kettesben.

Nem mondom, hogy igazából szerintem is. Ahogy azt sem, hogy a CC elnökével sem volt világvége egy apró helyiségben tartózkodni.

Inkább nem mondok semmit. Így sokkal könnyebb úgy tenni, mintha nem éreztem volna jól velük magamat.

20. FEJEZET

Április 23., szombat

Amikor másnap Kolival megérkezünk a Festetics-kastélyhoz, a kincskereső programra, a CC-sek közül már hárman ott vannak.

A bejárathoz közel, az udvaron várakoznak, és a tekintetem azonnal megakad az egyik oszlopnak támaszkodó Ariszon. Pulcsit és kapucnis kabátmellényt visel, a fején megint ott a baseballsapka, amit a szívem sem hagy szó nélkül. Odaérünk hozzájuk, felénk fordítja a fejét, köszön, és tudom, hogy lát, mégis egyszerűen elnéz a vállam felett.

Arra gondolok, talán a tegnapi lökésem zavarja, csakhogy máskor a bosszúságait az arcomba mondja.

– Hé, Weiszi! – karolja át a vállamat Manó, amint mellénk ér. Nem tudok Koli kérdő pillantásával foglalkozni, mert erre már Arisz is felém sandít.

– Mizu? – nézek fel Manóra.

– Készen állsz ma is? – suttogja bizalmasan. – A TFZ-re.

– Mi az a TFZ? – érdeklődöm.

A kincsvadászaton végül nem teljes létszámban veszünk részt. Lana lebetegedett, de Molli és Olli utánuk pár perccel befut, így már csak Alexra és Zitára várunk.

- A „tegyük féltékennyé Zitit” hadművelet – hajol még közelebb Manó. Kicsit feszélyez, hogy ennyire közel van, de nem tartok tőle. A gardróbban sem próbálkozott, és úgy érzem, most sem azért van ennyire az aurámban, mert flörtölni akar, egyszerűen csak ilyen típus.

Hetedikes koromban jött az osztályunkba egy srác, Karsa, akivel hamar összehaverkodtunk, csakhogy én ezt a barátolgót megspékeltem azzal, hogy jól bele is zúgtam. Karsa népszerű gyerek lett, nemcsak a különleges neve tette, meg az, hogy ő volt a friss hús, hanem a humora és az irigylésre méltó cipőkollekciója. Félévtől kezdve a legtöbb órán egymás mellett ültünk, sutyorogtunk a hátsó padban, együtt jártunk a büfébe, és esténként sportközvetítéseket néztünk videóchaten.

Karsa sosem mondta, hogy tetszenék neki, ellenben minden alkalmat megragadott, hogy *megérintsen*. Amikor elkérte a kémiakönyvem, szándékosan hozzáért a kezemhez, az órák alatt pedig játékosan az enyémnek nyomta a térdét az asztal alatt. Arról nem is beszélve, hogy hazafelé menet sokszor átkarolt, és úgy sétáltunk. Egy évbe és egy örökkévalóságnak tűnő várakozásba telt, mire rájöttem, hogy nem azért csinálja ezeket, mert annyira belém van esve, mint én belé, és belső késztetést érez, hogy hozzám érhessen. Egyszerűen tapogató típus. Akkor lettem ebben teljesen biztos, amikor nyolcadikban összejött az egyik évfolyamtársunkkal, akivel aztán egész évben együtt is maradtak.

Szóval mi a tanulság? Manó is egy ilyen Karsa-féle. Van, akinek nem kellene összetett érzelmek ahhoz, hogy megérintsen valakit. Bár szerintem ez csak addig oké, míg a másik embernek is az. Abban az esetben, ha nekem egyáltalán nem jött volna be, az érintése villámgyorsan átcsapott volna kellemetlenbe és zavaróba.

Gondolatban visszakanyarodom Manó TFZ tervéhez, és tanácstalanul igazítom meg a copfomat.

- Biztos ezt a nevet akarod adni neki? - halkítom le a hangomat. - Nem, mondjuk, valami olyat, „hogyan érjük el, hogy Zita beléd szeressen”?

- Wow, Weiszi! Te máris szerelemben gondolkodsz? Ez aztán a romantikus! - nevet fel hangosan, mire a többiek meglepetten bámulnak ránk.

- Nos - köszörülöm meg a torkomat, miközben visszalépünk a társaink mellé -, azt szokták mondani, kettőnk közül az öcsém a romantikus lélek.

- Ne-nem is tudtam, hogy van egy öcséd - kapcsolódik be a beszélgetésbe Simon.

- Hát, ami azt illeti, eddig nem sok mindent tudtunk egymásról - néz fel a telefonjából Koli.

- Szóval, milyen ez a reménytelenül romantikus öcsi? - érdeklődik Manó.

- Jövőre ő is földvárys diák lesz - húzom ki magam büszkén, és kihívóan Ariszra pillantok. Várom a lesajnáló horkantást, de a tekintete a kastély bejáratánál csoportosuló turistákra irányul.

- Szegény - jegyzi meg Manó, mire fintorogva vállon csapom. A mozdulataim gépiesek, mosolygok, de közben furcsán érzem magam.

Ezt Arisznak kellett volna mondania, megspékelve egy profira fejlesztett kamu együttérző mosollyal, amire rávághattam volna valami olyasmit, hogy nem kell ilyen csalódottnak lennie, mert most nem a Cinczáról van szó.

- Bizony szegény - tűnik fel mellettünk végszóra Ármin. A hajának ismét minden szálát hátrasimította, a pillantása eltökélt, azt üzeni, kész bezsebelni egy újabb győzelmet. - A romantikus öcsinek a Lantosban a helye.

Feléjük fordulok, és ahogy meglátom a mögöttem álló Bálintot, a gyomrom azonnal görcsbe rándul. Automatikusan elkapom róla a tekintetemet, de aztán nagy levegőt veszek, és újra felnézek. A kihívó vigyora már a múlté, feltűnően kerüli a tekintetemet, a földet pásztázza, amitől egy kicsit enyhül a szorítás a mellkasomban.

Most nincs kedvem a Lantossal hadakozni, szeretnék inkább mielőbb bemenni az eligazításra. Koli engem figyel, telepátikus úton azt kérdezi, minden oké-e, de még mielőtt válaszolhatnék, már belém is karol.

- Keresünk egy melegebb helyet, meg egy padot - jelenti be, és tudom, hogy ez nem szimplán ürügy arra, hogy lustulhasson. - Bent találkozunk - szól vissza a többieknek, én pedig hálásan kapaszkodom a karjába.

- Még nem fejeztük be! - kéri ki magának a Lantos titkára, Noémi, de Koli csak legyint, hogy majd később folytatjuk.

Az eligazítást a kastély északi szárnyában tartják, így a széles folyosókon megindulunk arrafelé.

– Elnök, ne haragudj, de Bónyai tegnap közölte, hogy hétfő reggel dolgozatot írunk fakton – sóhajt fel Koli útközben. – Úgy volt, hogy L. ráér elkísérni a kórházba, de aztán belázasodott.

Tétován hallgatom, mert egészen eddig igyekeztem tudomást sem venni arról, hogy két nap múlva *muszáj* elmennem a vérvételre. Koli azt ígérte, elkísér, de ez most új megvilágításba helyezi a hétfő reggeletemet.

Az arcomat figyel, aztán lazán megvonja a vállát.

– Tudod, mit? Mindegy, majd ellógom – dönti el végül.

– Nem, nem, szó sem lehet róla! – ellenkezem. – Ne maradj le a dolgozatról!

– Nem nagy ügy – hazudja, de tudom, hogy igenis az.

Ez az utolsó előtti évünk a suliban, ráadásul közeleg a vége, ilyenkor még inkább számítanak a dogák, pláne fakton. Ezúttal rajtam a sor, hogy ferdítsek.

– Figyelj, nem lesz gond. Nem tart ez olyan sokáig, meg tudom csinálni.

Úgy néz rám, mintha már a lélegzetvételemből is egyértelmű lenne, hogy nem mondok igazat. Mégis rákérdez, komolyan gondolom-e, és ezúttal odafigyelek, hogy ne egy sima perszével feleljek.

– Nem szeretném, hogy miattam lemaradj, oké? – állom a pillantását. – Előbb vagy utóbb úgyis meg kell tanulnom egyedül vérvételre menni.

Persze reméltem, hogy inkább utóbb. Igyekszem határozott arcot vágni, mert szeretném biztosítani Kolit arról, hogy a dolgozat most igenis fontosabb. A jelek szerint elég meggyőző lehettem, mert csalódottan ugyan, de tudomásul veszi, hogy ez most így alakult. Arisz beér, majd le hagy minket, a nyomában megérkeznek a többiek is.

A pulcsim első zsebébe süllyesztem a kezemet, nehogy Koli észrevegye, hogy kicsit remegek. Úgy határozok, hétfő reggelig nem vagyok hajlandó a vérvételre gondolni.

Most még úgyis itt van előttünk egy nem is olyan kicsi kihívás, ugyanis hamarosan kezdődik a CC-vel második közös megméréstetésünk: a Kincsvadászat a kastélyban.

Mivel a csapatok maximum ötfősek lehetnek, így miután Alexék is befutnak (azt mondja, a zokniját vasalásával csúsztak meg, ezért késtek), végül úgy határozunk, csak simán kettéválunk.

A *motivációs együttműködésünk* értelmében egyes csapatok kellene, úgyhogy végül az egyikbe Molli, Lana, Olli, Alex és Ziti kerülnek, a másikba Koli, Manó, Arisz és én.

A kincsvadászat minden évben más. Tavaly szabadulósobákat rendeztek be, tavalyelőtt pedig nyomozós feladat volt, aminek keretében fel kell göngyölni egy gyilkossági ügyet.

Idén nehezebb: kapunk öt képet, és meg kell találnunk, pontosan hol készültek. A legtöbbbe annyira

belenagyítottak, hogy leginkább csak a rajta lévő dolog színét és esetleg az anyagát lehet megállapítani. Egy online felületet is biztosítanak, ahova fel kell töltenünk egy képet, és egy rövid leírást arról, hol készült szerintük a feladvány.

Minden csapat másikat kap, így nem lehet abból kiindulni, hogy ha a kastélypark valamely részén tobzódik valamelyik csoport, akkor ott fixen van egy fotópont. De nem csak a képek különbözőek, némely csapatokat a kertbe osztanak keresgélni, míg másokat a kastély épületébe (a belső tér olyan hatalmas, hogy még pluszban fel van osztva szektorokra).

Nevezni a Múltidéző fotózáshoz hasonlóan bárkinek lehet, előfordul, hogy lelkes turisták is beszállnak, de többnyire családok és barátok alkotják a csapatokat. A Földy diákönkormányzata a Múltidéző fotózáshoz hasonlóan megint a magtagokat delegálta a CC-vel alkotott közös bandába, de ettől még észreveszek néhány földys diákot. Manó és Simon évfolyamáról is érkezett egy cinczáros csapat, és az eligazítás előtt a CC-s csapattársaink oda is mennek hozzájuk beszélgetni.

A mi csapatunk végül a kertbe lett beosztva, Molliék viszont a kastélyba (Koli máris bánja, hogy nem abba a csapatba került), így ha akarnánk, se tudnánk velük összedolgozni.

Az egészre egyetlen órát kapunk, az a csapat nyer, amelyik először megtalálja, hol készültek a képek, vagy ha nincs meg mind, akkor az, aki a rendelkezésre álló idő alatt a legtöbbet találja meg. Az A4-es képeket egy lezárt

borítékban adják át, és csak a kincsvadászat kezdetét jelző dudaszó után nyithatjuk ki.

Festetics György kerti szobra előtt várakozva észreveszem, hogy Árminék csapata már nagyban pusmog valamiről a szökőkút mellett. Nem tudom, máris kinyitották-e a borítékot, de azt igen, hogy két hete lenyomtak minket a fotózásban, és ez a helyszín feleleveníti az emlékeket. A vereség egy dolog, annak kudarca pedig, hogy nem sikerült összedolgoznunk, egy másik. Ugyan azóta már többször próbáltunk összeccsiszolódni közös időtöltés keretében, de Arisz távolságtartó viselkedése most mégis kizökkent.

- Lana azt írja, drukkol nekünk - néz fel a telefonjából Koli.

- Mármint a csapatunknak, vagy csak a földys tagoknak? - kérdez vissza Manó. Ma kifejezetten meleg van, sehol egy felhő az égen, és a nap is tűz, rajta mégis farmer, állig felcipzárzott pulcsi és esőkabát van.

Koli elgondolkodva néz fel a telefonjából.

- Nos, ezt nem részletezte.

Felhangzik a dudaszó, Manó pedig máris feltépi a borítékot, és szétosztja a lapokat. Egy fél percig mindannyian csendben fixírozzuk a fotókat, de jó lenne tudni, mit is látunk. Pislogok, majd továbbadom a kezemben tartott darabot, és átveszem Manótól a következőt.

- Milyen stratégiát kövessünk? - néz körbe Koli. - Mondjuk, szétválunk, hátha hamarabb összeszedjük a

helyszíneket, vagy inkább együtt maradunk, és mindig egy adott képre koncentrálnak?

- Több szem többet lát - vetem fel.

- Sosem értettem ezt a mondást - fintorog Manó. - Most itt ez a kép - tartja felém a lapot, amelyen piros alapon látható egy kis szürke valami. - Hiába a több szemünk, ugyanazt látjuk.

Szólásra nyitom a szám, hogy elmondjam, gyakorlatilag tényleg ugyanazt látjuk, de attól még észrevehetünk benne különböző részleteket, ám ekkor Árminék csapata határozottan megindul.

- Javaslom, ne töltsük az időt azzal, hogy Manóval filozofálunk - szólal meg Arisz, aki szintén kiszúrhatta a Lantos csapatának mozgásba lendülését.

- Csak tudod, hogy igazam van szemlátás kérdésben, és nem kezdesz olyan háborút, amit elveszíthetsz - jelenti ki magabiztosan Manó, mire önkéntelenül jönnek a számra a szavak.

- Dehogynem kezd, ezért állunk 54-53-ra.

Arisz tekintete megvillan, máris kész visszavágni azzal, hogy A húsgombócincidens nem számít, de aztán meggondolja magát. Zavartan lehajtom a fejem, mert a kijelentésem ott lóg a levegőben, és ha nem vág vissza, nincs semmi értelme a cukkolásának.

Koli töri meg a csendet torokköszörüléssel.

- Nekem okés, ha csak vitatkozunk, de akkor keressünk egy melegebb helyet és egy padot.

Arisz arcán átsuhan valami, majd a vállam felett átnézve a kezemben lévő fotóra pillant.

- Szerintem ezt tudom, hol van - bökö rá. Nem kifejezetten hozzám beszél, ezért inkább megvárom, hogy Manó feltegye helyettem a kérdést:

- Komolyan?

Nekem első ránézésre egyikre sincs ötletem, és nem tudom, hogyan érzek az iránt, hogy Arisznak máris vannak tippjei. Egyszerre örülök, mert nyerni szeretnék, ugyanakkor lemaradni se akarok.

- Ez a piros szín árulkodó - magyarázza, és ahogy közelebb hajol, hogy jobban megnézze a képet, megcsap az illata. Naptej és mentol keveréke, mert szokás szerint rágózik. - Nem néz ki növénynek, a kastélyparkban pedig nem rémlik ilyen erős szín. Szerintem a Hintómúzeumban lesz.

A parkbeli épületek nem tartoznak a kastélyban barangoló területéhez, hiszen nem a főépületből nyílnak. A Hintómúzeum a kastély túloldalán található, ezért sietve átvágunk a közepén lévő átjárón, ahonnan rögtön a hátsó kertbe jutunk.

Már évek óta nem jártam ezekben a múzeumokban, mert bár a parkba gyakran bejövünk tanulni vagy csak sétálni, de az épületekbe jegyet kell venni, kivéve ma, amikor a program miatt minden ingyenes.

Odabent rengeteg kiállított jármű fogad minket, úgyhogy szétválunk. Egyvalaki viszi a képet, a többiek lefotózzák a telefonjukkal, és így indulunk a keresésére. A

látogatók furcsán méregetnek minket, de nincs idő magyarázkodni. Teljesen piros hintóból több is akad, illetve jó pár járgányon, falra akasztott fotón, de még a padokon is látható a szín.

Szisztematikusan haladok, alaposan vizsgálom meg a hintókat, mert nekem kell Arisz előtt ráakadnom. Oké, ő vetette fel, hogy talán itt lehet, amit keresünk, de azé a pont, aki meg is találja.

Ezúttal nem pusztán a versenyszellem éltet. Abban bízom, talán a rivalizálás visszazökkent minket a szokásos kerékvágásba.

– Haver! – jajdul fel Manó, ezért keresgélés közepette oldalra pillantok.

Kolit látom az egyik szivaccsal fedett padon, amint épp oldalra dől. Kezét a feje alá csúsztatja, de nem hunyja le a szemeit.

– Nagyobb perspektívában látok innen távolabbról – közli rezzenéstelen arccal.

Manó már közvetlenül mellette áll, és a kabátjánál fogva próbálja felültetni az unokatesómat.

– A perspektusod közelről lesz az igazi – ígéri, mire Ariszra sandítok. Mosolyog a barátján, és szerintem ha ivós játék lenne abból, ahányszor Manó két szót összemixel, már rég ki lennénk ütve.

Koli a karfába kapaszkodva ellenkezik, de Manó a jelek szerint nem próbál minden második tesiórát valamilyen ürüggyel elsunyulni, mint az unokatesóm, így könnyedén felhúzza a padról. A jelenetet figyelve nem bírom megállni,

kitör belőlem a nevetés, miközben Manó az egyik hintóhoz húzza Kolit, majd két oldalról megragadja a vállát.

- Nézzed ezt a piros szánkót, ez neked való.

- Utálom a hideget - morogja Koli, de azért engedelmesen a járműre pillant. Szinte látom, ahogyan összeáll a fejében a kép, sietve előhalássza a telefonját, és hol a képernyőre, hol a szánkóra néz.

- Mi van, megtaláltad? - sietek mellé, és öt másodperccel később már mind a négyen a fekete-piros szánt vizslatjuk. A huzata kifakult, de az eleje tűzpiros, oldalt fémmegmunkálással.

- Szép munka! - veregeti hátba Manót Arisz, felírja a kép pontos helyét, majd odatartva a lapocskát, fotót is készít róla.

- Hisz én találtam meg! - zsörtölődik Koli, de szerintem mind egyetértünk abban, hogy ez inkább kettejük közös munkájának eredménye.

- Oké, egy pipa - nyúlok a többi képért izgatottan. - Már csak négy maradt - pillantok az órámra. - És ötven perc.

Az egyik fotónk fehéres-szürkés, talán egy szobor része lehet, egy másik szintén fehéres, de más anyagnak látszik, és mintha bele is véstek volna valamit. Úgy döntünk, ezzel megyünk tovább, mert itt van egy konkrét nyom is.

Elhagyjuk a Hintómúzeumot, de az ajtóban összetalálkozunk egy másik földys csapattal. Csupa tizedikes lány, ketten DÖK-képviselők.

- Találtatok bent valamit? - érdeklődik Fanni, aki A-s.

- Aha, az egyik hintón volt egy megfejtés - felelem. - Nagyon színes a múzeum, de ha le tudjátok szűkíteni a keresést, az sokat segít.

- Köszí, Szofi! - búcsúznak, én pedig kilépek az épület előtt álló csapatomhoz. Mindhárman ugyanazt a képet tanulmányozzák, amit következőnek választottunk.

- Szerintem ez egy pad - állapítja meg Koli.

Abban maradunk, tuti nem lenne két kép is ugyanarról a helyszínről, ezért egyelőre a hintókat a továbbiakra kizárjuk.

- Szerintem meg csak megint le akarsz ülni - ellenkezik Manó, mire Koli megadóan felhúzza a vállát.

- Mióta bűn ötvözni a kellemeset a hasznossal?

- Még akár lehet is benne valami - tanulmányozza a képet Arisz. - De ez nem túl jó hír.

Mindannyian felnézünk. A park területén rengeteg pad található, és *mindegyik* fehér. Csak erről a pontról, ahol éppen állunk, vagy tízet meg lehet számolni, pedig épphogy belátni a park egytizedét. Mivel van egy kiindulási pontunk, ismét szétválunk, hogy egyenként megvizsgáljuk a parkbeli padokat. Arisz és Koli a kastély előtti területet fésüli át, míg Manóval a hátsó területen kutatunk. Negyedórát elvesztegetünk, mire minden padot megnézünk, de semmit sem találunk.

- Mi legyen, passzoljunk? - dobja le magát fáradtan Koli a kerti tó melletti padra.

- Nem lehet, hogy rajta ülsz? - veti fel Arisz, mire a fejemet rázom.

– Á, ezt már csekkoltuk.

Koli kimerülten hunyja le a szemeit.

– Már minden padot átvizsgáltunk, és semmi. Mi lenne, ha belekarcolnánk ezt a valamit az egyikbe, és kész?

Tudom, hogy csak viccel, mert Kolit addig érdekli a versengés, amíg az nem túl kimerítő. Inkább veszít és pihen, mint hogy a győzelem érdekében energiát áldozzon a sportszerűtlenségbe. Kicipzárázom a hátamon lévő övtáskát, és előtúrok egy energiaszeletet.

Koli úgy bámul rám, mintha egy nyolcfogásos ebédet húztam volna elő a tatyómból.

– Te vagy a legjobb! – veszi át, és nagyot harap belőle.

– Maximum neked – mosolygok.

Azért tettem el otthon, hogy legyen nálam szükség esetére. Szeretném, ha Koli is jól érezné magát, nem csak a kedvemért vagy kötelességből lenne itt. Tavaly a beöltözésben nem vett részt, a kincsvadászatban pedig csak hosszas unszolás után, és tudom, hogy idén sem a *motivációs együttműködés* miatt nem kellett kérlelni. Azért jött, mert tudta, Bálint is itt lesz, és nem akart magamra hagyni.

Egy kókuszos energiaszelet semmi ehhez képest, de úgy csillog a szeme, mintha neki egy egész világot jelentene.

– Amúgy – kezdi tele szájjal – az a híd is pont olyan fehérre festett fa, mint a padok.

Előremutat, egyenesen a kastélypark tava felett húzódó néhány méteres fahídra. Mind követjük a tekintetünkkel, aztán pár másodpercig döbbenten bámulunk előre. Annyira

a padokra koncentráltunk, hogy a híd eszünkbe se jutott! Úgy látszik, Kolit csak fel kellett turbózni energiával.

A CC-sekkel egyszerre indulunk meg, és míg mi Manóval sietve fellépünk a hídra, addig Arisz megtorpan az elejében.

– Gyere már, elnök! – int neki Manó, de Arisz határozottan megrázza a fejét.

– Én fel nem megyek *vele* együtt.

Megdermedek, mert nyilvánvalóan rólam beszél. Nem szeretnék megint felsülni azzal, hogy piszkálódásba kezdek, amit nem viszonz, ezért inkább zavartan elfordítom a fejem.

A híd és a tó kétségkívül felidézhetette benne a tavaszi szünet végi fürdőzésünket, és semmi kedve egy újabb telefont elveszíteni. Váratlanul villan be a gondolat, hogy talán nem is csak a mobilja a gond, hanem hogy nem bírja a vízi élővilágot. Akkoriban erről fogalmam sem volt, de így utólag büntudat hasít belém, amiért beleesett a tóba.

– Inkább segíték Hangnak az energiaszelettel – mondja, de az unokatesóm erről másképp vélekedik.

– Ebből aztán nem kapsz egy morzsát sem.

– Majd fogom helyetted a papírját – veti fel a CC elnöke, aki a jelek szerint bármit szívesebben csinál, mint hogy együtt tartózkodjon velem a hídon.

Koli gyanakodva járhatja közöttünk a tekintetét, de hiába kérdezi tőlem telepátikus úton, mi baja Arisznak, ha egyszer fogalmam sincs.

– Mi lenne, ha szétválnánk? – dobja be.

- Jó ötlet! - helyesel Manó, majd előszedi a papírjainkat, átnézi őket, és kettőt a kezembe nyom.

- Már csak harminc percünk maradt - pillant a telefonjára. - Elnökök, ti keressétek ezt a kettőt, és mi Hanggal is összeszedünk egyet a hidason kívül.

- Miért nem megyünk együtt mi? - ellenkezik a programfelelősével Arisz, miközben tétován megindulok felé.

- Egyrészt mert az nem lenne együttműködés - tápázkodik fel a padról Koli, aztán odajön a hídhöz, és hozzátesz egy szerinte még biztosabb okot. - Másrészt jobb, ha ti ketten messzire elkerülitek a hidakat.

Manó azonnal ráharap a dologra, és támogatja Koli javaslatát.

- Ja, ráadásul Hang meg én a hintóknál is jó csapat voltunk - mondja, de szerintem nemcsak erről van szó, hanem arról is, hogy szemmel akarja tartani Kolit.

Arisz nagyot sóhajtva húzza ki az egyik lapot a kezemből, majd sarkon fordul, és céltudatosan megindul. Átvág a fűvön, nem bajlódik a kacskaringós ösvénnyel. Kolival összenézünk, és azt tátogja, hogy hajrá, majd az okosórájára bök. *Hívj, ha kellek.*

Nem tudom, milyen esetekre gondolhat... Ha mondjuk Arisz azt javasolja, váljunk ketté, és egyedül maradok? Vagy ha esetleg megint kutyaeledelt töm a zsebembe, és megtámadnak a varjak? Bólintok, aztán utánaeredek. Nem vár be, már eltűnt a fák között, ezért csak taláломra haladok előre. Látok egy csapatot a farönköknél jobbra,

egy családot pedig az egyik fenyő körül. Átszelem a parkot, abba az irányba tartok, amerre sejtem, hogy Arisz mehetett, és mire megérkezem az Oroszlános kúthoz, már ott várakozik.

– Pontosan mit is vár tőlünk Manó? – pillantok rá vonakodva. – Hogy megtaláljuk mindkét képet?

Arisz egyik kezét a zsebébe süllyeszti, a másikban a lapot tartja, és mindenhova néz, csak rám nem.

– Honnan kellene tudnom?

Ami azt illeti, szerintem pontosan tudja. Már nemegyszer tett tanúbizonyságot arról, hogy igenis jól ismeri a diákönkormányzatának tagjait. Látszik rajtuk, hogy nem csupán kollégák, hanem barátok is, pont, ahogy én is érzek a Földy magja iránt.

– Te vagy az elnöke – vonom meg a vállamat. Próbálok lazának mutatkozni, de nekem messze nem megy úgy, mint neki.

– Te meg a csaja – morogja előrelépve, gondolom, hogy felmérje a kútházat.

A lapra és a feladványra kellene koncentrálnom, de csak meglepetten pislogok. Először egyet, majd még egyet. Aztán kitör belőlem a nevetés.

– Hogy miye? – törölgetem a szemem, mert kicsordul a könnyem, talán a kacagás miatt, vagy mert van a közelben egy virágzó mogyorófa.

Nem tudom abbahagyni, jólesik az abszurd feltételezésén mulatni. A tekintete végre rátalál az enyémre,

és zavartan pislog. A fejemet csóválom, mire elfordítja az arcát, és kezét a tarkójára simítja.

- Azt mondta... - kezdi halkán, és mérget vennék rá, hogy elpirul. - A nyelved.

Most már olyan szélesen vigyorgok, hogy szinte fáj az arcom, és elhatározom, ezúttal kiélvezem a zavarát.

- Mi van a nyelvemmel? - kérdezek vissza ártatlanul.

Túl lazára veszem a figurát, azonnal észreveszi, hogy direkt cukkolom. Egy pillanat alatt rendezi az arckifejezését, a zsebébe gyűri a papírt, és kihívóan néz rám.

- Irreális feltételezés volt részemről azt hinni, hogy valaki járna veled.

- Az egyetlen irreális az lenne, ha egy CC-sel járnék - javítom ki.

Arcára megértő mosoly kúszik, mintha azt gondolná: *ebben tényleg van valami*. A mosolyát figyelem, és arra gondolok, mennyivel jobb ez így. Csakhogy nincs időm kiélvezni a helyzetet, mert a válla felett Bálintot pillantom meg a fák között.

Úgy harminc méterre áll, egyedül van, talán ők is szétválhattak. A kezében tartott lapot tanulmányozza, és amikor felnéz, azonnal észrevesz. Be akarok húzódni a kútház mögé, vagy mielőbb elhagyni a terepet, de a lábam mintha földbe gyökerezne, hogy betársuljak a park több mint 200 éves páfrányfenyőjéhez.

Bálint felém indul, talán a nevem is mondja, de csak tompán hallom. Egyre közelebb ér, és megrémiszt, hogy

nem tudom, mit csinál majd, ha ideér. Ujjaim a papírlapra szorulnak. Nem gondolkodom, csak megragadom Arisz karját, és behúzó magam után az Oroszlános kútház belsejébe.

Általában nincs nyitva, de most tökéletes búvóhely. Ha lenne elég időnk, akkor se lenne elég erőnk becsukni a súlyos vaskaput, ezért szorosán mögé bújunk. Az ajtó befelé nyílik, így tökéletes rejtekhely a tövében meghúzni magunkat.

A falhoz lapulunk, és egyikünk sem mozdul.

– Mit művelsz? – kérdezi suttogva. Szorosan mellettem áll, a válla az enyémhez ér, de nem tudok hova elhúzódni.

Odakintről léptek és halk beszélgetés szűrődik be.

– Hirtelen nem gondolkodtam tisztán – tátogom némán.

– Mi? – tátog vissza értetlenül. – Kettesben vágytál rám?

A szemem forgatom.

– Annyira önelégült vagy! – sziszegem.

– Most nincs idő a bókjaidra! – vigyorog rám. – Nem érzed a szorult helyzetünk súlyát?

– Csak a te súlyodat érzem – mutatok le. – Ugyanis a lábamon állsz.

– Bocs – fészkelődik. – Ma nem voltam felkészülve a *Balsors kockái* büntetésére veled.

Kinyújtom rá a nyelvemet, mire vállával játékosan meglöki az enyémet.

Valaki bejön, de őt magát nem látjuk, csak a helyiség közepére vetülő árnyékát. Valószínűleg körbenézhet az

apró sötét épületben, és amíg itt van, levegőt se merek venni. Végül úgy ítélni meg, nincs bent senki, és kimegy.

Várom egy kicsit, majd amikor nem hallok mozgásra utaló hangot, óvatosan kikémlelek az ajtó takarásából a kert felé. Ármint, Bálintot és Danit látom odakint, néhány méterre tőlünk. Gyanítom, már nem foglalkoznak azzal, hogy Bálint látott minket, mert egy papír fölé hajolva halkan egyeztetnek valamiről. Amikor Ármin a kútház felé fordul, önkéntelenül is hátrakapom a fejem.

A rejtekhelyünk Koliék gardrójához hasonlóan nem túl tágas, ezért a hirtelen mozdulattól azonnal Arisznak ütközöm, és ezúttal én taposok az ő lábára. A szája hangtalanul kerekedik el, de látom az arcán, hogy csak megjátssza a fájdalmat. Ha már így alakult, megpróbálok „véletlenül” a másik lábára is rálépni, de elveszítem az egyensúlyomat.

Huszonnégy órán belül másodszor találom magamat az aurájában. Önelégült vigyorra húzódik a szája, amit szívesen letörölnék a képéről, csak hogy szinte a *karjaiban* vagyok. A teste forróságot áraszt, a mellkasa kemény, az illata bódító. És amikor azt gondolom, rosszabb már nem is lehetne, találkozik a tekintetünk. A szeme *annyira* kék, a pillantása pedig *annyira* átható, hogy úgy érzem, semmi más nem létezik, csak ez a téglaház, Arisz és én.

Mintha ő is csak most realizálná a helyzetünket, az arckifejezése egyszeriben megváltozik. A szívem hangosan dübörög a mellkasomban, annyira hangosan, hogy szinte nem hallom tőle a Lantos elnökének elejtett mondatát.

- Még jó, hogy ilyen könnyen bevették, hogy beszerveztük a majálisra Sárközi Miklóst.

Olyan hirtelen egyenesedem ki, hogy véletlenül lefejelem Ariszt. Ezúttal nem kamuból szorongatja sajtó arckifejezéssel az orrát, az én homlokom is bizsereg az ütközéstől. Hatalmas csuklás tör elő belőlem, ezért sietve a számra szorítom a tenyeremet. Próbálok néhány mély lélegzetvétellel úrrá lenni a csuklásom, miközben Arisz felé fordulok.

- Semmi Sárközi? - tátogom felé győzedelmesen. Ez az infó nem is jöhetett volna jobbkor! Ezek szerint nincs semmijük a majálisra.

Elengedi az orrát, és savanyú képpel veszi tudomásul, hogy bedőltünk a Lantos hazugságának.

Elkerekedett szemmel mutatok az orrára, és a csuklásom, amilyen hirtelen jött, olyan váratlanul abba is marad.

- Vér!

Meglepetten tapogatja meg a szája feletti bőrfelületet, aztán döbbszerűen vizslatja az ujjain pirosuló vért. Reflexszerűen ragadom meg a tarkóját, és előredöntöm a fejét, a zsebemből kirángatott zsebkendőt pedig az orrához szorítom.

Teljesen megfélemlítek arról, hogy nem vagyunk egyedül, és félve pillantok ki a kútház kapuján, de már nincs előtte senki. Árminék bizonyára elhagyhatták a terepet a nagy titok kikotyogása és az orrvérzés közötti időszakban.

Hangosan fújom ki a levegőt, és kilépek az ajtó takarásából. A hirtelen éles fénytől nagyokat pislogva fordulok Ariszhoz.

- Egyben vagy?

- Veled komolyan pokoli apró sötét helyiségekben tartózkodni - feleli a zsebkendőt az orra elé tartva, de a tekintete elárulja, hogy valahol mégis mulattatja a dolog.

Még nem léptünk ki, de a fényben végre alaposabban meg tudom vizsgálni a sérülését.

- Az orrodnak kutya baja - jelentem ki, miután közelebbről megszemléltem a picit piros, de nem lila részt.

- Ezt mondd a vérzésnek - fintorog.

- Egy orrtöréssel egálban lennénk - felelem vidáman, majd a jobbomat feltartva elindulok. - Te eltörted az ujjam, rémlik?

Már majdnem kiérek a rejtekhelyünkről, amikor tenyere a fejemre simul, és egy finom mozdulattal visszafordít maga felé. Közvetlenül mellettem áll, érzem, hogy a vállam a mellkasához ér, miközben közelebb hajol.

A szívem kihagy egy ütemet, aztán rákezd, mint aki teljesen összezavarodott. Ekkor fogom fel, hogy Arisz a homlokomat nézi, azt a területet, ami korábban szoros ismeretségbe került az orrával. Hüvelykujja megsimítja az érzékeny bőrfelületet, mintha csak ellenőrizni akarná, nem nőtt-e máris pukli. Olyan gyorsan történik minden, hogy a következő pillanatban, amikor már elenged, csak pislogok, mintha képzeltem volna az egészet.

Mégis *tudom*, hogy megtörtént. Tudom, mert bizsereg a bőröm ott, ahol megérintett, a szívem pedig örült módjára zakatol. Mint valami idióta, bámulok rá, amikor a tekintete még utoljára végigsimít a homlokomon.

– Megmaradsz – nyugtázza.

Önkéntelenül is a homlokomhoz kapok, hátha a saját érintésemmel valahogyan el tudom fedni az általa okozott bizsergést.

– Te is lefejelhetsz, ha akarsz – mondom kábán, de azt sem tudom, miket beszélek. Felnevet, és ez ahelyett hogy észhez térítene, csak még bódultabbá tesz. Gúnyosnak és önelégültnek kellene hangoznia, de vidám és barátságos. Levegőt venni is elfelejtek, mert egy pillanatra nem létezik semmi más, csak ő és a nevetése.

– Kösz, de kihagyom, Rémálmi – csóválja a fejét. – A koponyád kőkemény. Még a végén a homlokomból is ömlene a vér.

A túlzás egy szempillantás alatt visszarángat a földre, és visszavágásra sarkall. Kifújom a copfomból kilazult tincseket az arcomból, és továbbra is kezemben szorongatva a lapomat, vidáman méregetem Ariszt.

– Nem tehetek róla, hogy ennyire puhány vagy.

– De arról igen, hogy te meg kétbalkezes – szájal vissza.

– Nem hinném, hogy kétbalkezességre utalna az ősellenséged ártalmatlanítása – vigyorodom el.

– Á! – biccent. Még mindig az Oroszlános kút mögött állunk, a fák árnyékot vetnek az arcunkra. – Szóval a „te is

lefejelhetsz, ha akarsz” után máris ott tartunk, hogy „szándékosan vertelek orrba”.

- Hé, sose állítottam olyat, hogy szándékos lett volna! Egyszerűen csak a javamra vált a dolog. - Bűnbánóan az alsó ajkamba harapok. - De azért jól vagy?

- Persze, ha te okozol fájdalmat, abból mindig könnyen talpra állok - vonja meg a vállát, aztán hangosan töprengve hozzáteszi. - Egyébként is, mióta ér fegyverszünet alatt kiütni a másikat?

- Mondom, hogy véletlen volt! - felelem, de nem bírom megállni a vigyorgást. - Szerencsés véletlen.

Úgy tesz, mint aki gondolkodik az elhangzottakon, aztán érdeklődve pillant le rám.

- A húsgombócincidens is az volt?

Ingoványos terepre merészkedik ezzel a kérdéssel, de nincs időm megválaszolni, mert Manó épp ekkor kanyarodik be hozzánk.

- Megvannak a képek? - kérdezi sürgetően, és csak ekkor döbbenek rá, hogy teljesen megfeledkeztem a kincskeresésről. Már épp azon vagyok, hogy sűrű bocsánatkérés közepette valahogy kieszelvek egy mentőakciót, amikor Arisz feltartja a telefonját.

- Az Oroszlános kútnál volt.

Csodálkozva pislogok, mert fogalmam sincs, mikor szerezte meg. Talán még mielőtt egyáltalán odaértem?

- Szép munka! - pacsizik le vele Manó, de aztán a zsepivel betömködött orrára pillant. - Meg is kellett küzdened érte, elnök?

– Így is mondhatjuk – dűnnyögi Arisz, de Manó úgy dönt, a játék után hallgatja meg ezt a sztorit, mert vészesen fogytán az időnk.

Kiderül, hogy Koli és Manó jobb csapat, mint hittük, nemcsak a hídba vésett feliratot találták meg, hanem a negyedik kép helyét is a pálmaházban.

Már csak egy maradt, így mind a négyen a lap köré gyűlünk, és a tiszafák árnyékában forgatjuk, hátha valami ismerőset fedezünk fel rajta. Leginkább mustársárga, egy kis barnával oldalt, és mintha valami festett dolog lenne, amiről néhol lekopott a szín.

Lázasan agyalok, az elmémben felrajzolom a kastélypark térképét, hogy mi merre található, és hol lehet ilyen szín. Nem olyan, mint egy őszi levél vagy egy épületrészlet. A Hintómúzeum jut eszembe, hiszen ott biztosan akad bőven sárga a járgányokon, de nincs elég időnk átkutatni az egészet. Arra a logikus következtetésre hagyatkozom, hogy furcsa lenne két feladat is ugyanazon a helyen. Az elmémben mégis a Hintómúzeum épülete villog kristálytisztán, és ahogy képzeletben elhaladok mellette, hirtelen bevillan.

– A ló!

– Milyen ló? – érdeklődik Arisz.

– Itt nincsenek lovak, Weiszi – csóválja a fejét Manó. – Megmondták előre, hogy élőlények nem szerepelnek feladványként.

– Ez így nem igaz, a negyedik kép is egy pálmavirág volt – vitatkozik vele Koli, mire Manó már nyitja a száját, de

aztán elgondolkodik, és becsukja.

- Egyszer azt olvastam, egy fickó megtanította a növényeit, hogy amikor hazamegy a kocsijával, kinyissák neki a garázst – szólal meg végül.

Vissza szeretném terelni a beszélgetést az eredeti témára, de Koli megelőz.

- Mármint megnyomtak egy nyitógombot, vagy ilyesmi?

- Nem, valahogy rá voltak kapcsolva, de végül is egyfajta telepatikus úton működött – magyarázza Manó. – Én is meg akartam tanítani Koppit, a kaktuszomat, hogy megírja a nyelvtanleckémet, mire hazaérek, de ellenállt.

- A ló! – teszek egy újabb kísérletet, mire Manó furcsa arccal méreget.

- Bocs, Weiszi, de szerintem egy lovat még egy kaktusznál is nehezebb volna megtanítani erre.

- Én, mondjuk, erre nem vennék mérget – ellenkezik Koli.

Manó vállat von.

- Meg hát nem is lenne szívem erre kényszeríteni. A nyelvtan szívás.

A kezemet feltartva jelezném, hogy fontos lenne, ami eszembe jutott, de Koli magyarfaktosként nem hagyja szó nélkül a dolgot.

- Nem tudom, miről beszélsz. A nyelvtan semmi a kémiához képest.

- A kémia egy csoda! – ellenkezik Manó. – Fixen abból megyek faktra jövőre.

Az unokatesóm ennek hallatán teljesen elképed, és még engem is kizökkent egy pillanatra. Nem sok gimnazistával találkoztam eddigi három középiskolás évem alatt, aki ilyen elismerően nyilatkozott volna a kémiáról.

Megrázom a fejem, mert alig maradt időnk a játék végéig, és azt gyanítom, ők ketten már elengedték, hogy megtaláljuk az utolsó kép helyét.

Kétségbeesetten Ariszra nézek. Épp megszabadul az orrába tömködött zsepitől, és érdeklődve viszonzza a pillantásomat. A tekintete azt üzeni, „na mizu, Rémálom, én figyelek”, ezért megragadom a pulóvere ujját, és futólépésben indulok a Hintómúzeum irányába. Szorosan a nyomomban van, egy hónapja szinte ugyanígy követett a sulijuk udvarán, csak hogy akkor üldözött, most meg egy oldalon állunk.

A múzeum előtt álló lovas szoborhoz húzom, és odatartom a huszár lábához a lapot.

– A ló – lihegem, Arisz pedig elismerő pillantással vizslatja az ötödik megoldást.

Az egy óra leteltével Molli, Olli, Simon, Zita és Alex csatlakozik hozzánk az udvaron. Egy képet sajnos nem találtak meg, de észreveszem, hogy Zita laptoptáskája Mollinál van. Amikor rákérdezek, kiderül, hogy Zita képkeresőben le akarta futtatni a feladványokat, mert időpazarlásnak érezte a keresgélést. A többiek szerint ez

csalás lett volna, így némi nehézség árán, de elkobozták tőle a gépét. Azt is elmesélik, hogy az egyiket már a legelején megtalálták, csak Lana szemüveg nélkül nem ismerte fel, hogy az az, és simán kikerülte.

A CC-sek Arisz köré gyűlnek, és aggódva szemlélik a kissé piros orrát, tudni akarják, mi történt vele. (Jó, Zita arca rezzenéstelen, az ő pillantása inkább a Molli vállán függő táskára tapad.)

– Rémálom orrba nyomott – közli Arisz közönyös képpel, amiért legszívesebben *tényleg* orrba nyomnám. Ellenkezni akarok, de ő a gyorsabb. – Még a vérem is eleredt!

– Ó, ne! A-az értékes nu-nullás véred! – pislog aggódva Simon.

– Haver, keményen álltad a sarat! – lapogatja az elnök vállát Manó, Alex pedig már szakértői szemmel vizslatja a sérült orrot.

– Nagyon vérzett? Nem szédülsz? Nem különösebben dagadt vagy lila – szemléli meg vagy öt különböző szemszögből a kis hazug arcát.

– Most mondjátok meg! – Arisz panaszos képpel, pofátlanul sütkérezik a barátai sajnálatában. – Pedig én csak úgy voltam! Csendben léteztem, semmi több.

– Mintha nem lennél koronázatlan királya a néma irritálóság művészetének – forgatom a szemem, mire elvigyorodik.

– Igaz, ami igaz – hagyja rám, majd két oldalról megragadja Alex és Simon vállát. – Jól vagyok, skacok.

– Igen, *véletlen* volt – hangsúlyozom.

- Szerencsés véletlen - kacsint rám Arisz -, amiben Rémalom rajtam vezethette le a felgyülemlett frusztrációját.

Nem hiszem el, hogy nem bírja ki, hogy ne az övé legyen az utolsó szó.

- Én ennél jobb stresszlevezető módszert is tudok ám, Weiszi - húzogatja a szemöldökét Manó.

Teljesen megfeledkezem róla, hogy Zita is itt van, és a TFZ hadművelet értelmében féltékennyé kellene tennünk. Egyedül az jár a fejemben, hogy Arisz pillantása fürkészően az arcomon időzik, és nem szeretném, hogy azt higgye, Manóval tényleg kavarunk.

- Ó, igen? - teszem csípőre a kezemet. - Téged is orrba nyomjalak?

Arisz nevet, *megint* nevet, és furcsamód ahelyett hogy megszoknám, a szívem ismét vad kalapálásba kezd.

- Én a helyedben nem kísérteném a sorsot - paskolja meg barátja vállát együttérzően. - Olyan kemény a feje, akár a téglá.

- Hé! - Egyszeriben kikerülök az eksztázisból. - A te orrod meg totál puhány. Fogadjunk, hogy Manó orrának nem esne bántódása a fejemtől!

- A saját testrészeitekre fogadjatok - ellenkezik Manó.

Aznap délután átvesszük az első helyért járó kis szimbolikus díjat, és valahogy mintha igazán egyikünkben sem realizálna, hogy ezt a Földy és a CC *együtt* érte el.

Hogy ez az első közös sikerünk.

21. FEJEZET

A kincsvadászat utáni este megint a Szalkay-házban kötök ki. Talán a gonosz szellemeket elűző karkötőm az oka, ami még mindig Arisz csuklóján van. Talán az vonz magához, vagy nem bír megbirkózni a birtokukon terjengő gonoszsággal, ezért hív oda...

Az egész úgy indul, hogy az eredményhirdetést követően a csapatunk nagy része lelép. Koli hazamegy, mert Tini ezt a hétvégét is itthon tölti, és azt ígérte, átjön holnap családi ebédre. Olli és Molli tanulni megy, Zita meg edzésre, és Simonnak is dolga akad, de nem köti az orromra, hogy micsoda. Nekünk ma lesz egy buli az egyik osztálytársunknál, Flóránál, de Koli és Lana nélkül elbizonytalanodom, elmenjek-e. Már épp azon vagyok, hogy elköszönjek a többiektől, és a hazaúton kitaláljam, benézzek-e a buliba, vagy sem, amikor az idősebb Szalkay kocsija begurul elénk. A jelek szerint ő viszi el Manót és Alexet is, mert mind az autó felé indulnak. Búcsúzólul intenek nekem, de miközben beszállnak, a CC igazgatója lehúzza az ablakát, és rám mosolyog.

– Hazadobjunk téged is, Szofi?

– Ne már! – jajdul fel Arisz kelletlen képpel. – Mégis hogy ajánlhatsz fel ilyesmit, Milán bácsi?

Az idősebb Szalkay rá se hederít. Már ott van a nyelvem hegyén egy udvarias, mégis határozott visszautasítás, de mintha a szám megmakacsolná magát. Ariszra nézek, csak oldalról látom az arcát. Az egyik kék szemét, a vékony ajkait, amelyekkel épp a nagybátyjának reklamál, hogy csak így felvetette a Földy elnökének, hogy hazadobja.

- Nos, ha Rágó ennyire nem akarja, akkor természetesen örömmel élnék a lehetőséggel - nézek rá vidáman, amire persze csak pofákat vág. - Köszönöm szépen, igazgató úr!

- Arisz, ülj hátra! - int a nagybátyja, de neki esze ágában sincs szót fogadni.

- Ez az én helyem - fészkei be magát az anyósülésre. - Nem fogom átengedni egy földysnek.

Bemászom hátra, Alex mellé, és becsatoljuk a biztonsági öveket. Mielőtt elindulnánk, a CC igazgatója a visszapillantó tükrön keresztül ránk sandít.

- Egyébként gratulálok az első közös győzelmetekhez! - mondja, és bár udvariasan megköszönjük, a pillantásában van valami ismerős. Mondhatott volna sima győzelmet, de ő kihangsúlyozta a közös szót arra a formációra vonatkozóan, aminek az összekényszerítésében kulcsfontosságú szerepet játszott. Ez a kaján viselkedés az unokaöccsét - *a fiát* - idézi, és valahogy mosolyt csal az arcomra.

Nem lakom messze, kocsival az út csupán néhány perc, és az jut eszembe, a győzelem még csak egy első lépés volt. Apróság a majális vagy a százéves ünnepséghez képest, a közelgő DÖK-kirándulásról már nem is beszélve. Az minden

évben másról sem szólt, mint a rivalizálásról, most azonban egészen új stratégiával kell majd előállnunk.

Az idősebb Szalkay érdeklődve néz rám a visszapillantóban.

– A fiúk ma nálunk vacsoráznak. Szofi, van kedved velünk tartani? – kérdezi, mire Arisz és Manó egyszerre hördülnek fel. A CC igazgatóját látszólag nem különösebben izgatja a diákjai felháborodása, zavartalanul folytatja. – Vettem hamburgerzsemlet meg húspogácsát is. Jó, nem marha, nem is én fogom fűszerezni, mert előre össze van rakva, és csak ki kell sütni, de így is finom. Ó, és mennyei szeletelt cheddart is szereztem!

– Apa, már a múltkor is mondtam, hogy Rémálom nem ehet sajtot – emlékezteti Arisz.

– Miért nem? – érdeklődik Alex.

– Tejfehérje-érzékeny vagyok.

– Az mennyiben más, mint a laktózérzékenység?

– Hát, igazából én a laktózmentes dolgokat sem ehetem, csak azt, ami teljesen tejmentes – magyarázom, mert ezt a kettőt sokszor egy kalap alá veszik. Sokkal több laktózérzékeny ember van, mint tejfehérje-érzékeny, ez utóbbi valahogy még kevésbé került be a köztudatba. A különböző tejtermékeket pótló cuccok, mint a vegán sajt, tejföl és túró, is csak az utóbbi időszakban kezdtek jobban betörni az élelmiszerpiacra.

– Ó, ne haragudj, Szofi. Kiment a fejemből! – szabadkozik az idősebb Szalkay.

– Semmi vész! – vágom rá, mert egyáltalán nem vártam el tőle, hogy fejben tartsa.

– A cheddart amúgy is túlértékelik. Anélkül is isteni a hamburger, nem? – néz rám a piros lámpánál a tükörben.

– Anyu egyik barátnője is tejfehérje-érzékeny, ő mindig ezt a kókuszszíros vegán sajtot eszi – szól közbe Manó.

– Nem tudom, mi az, de simán beugorhatunk útközben a boltba, ha azzal szívesen ennéd, Szofi – ajánlja az idősebb Szalkay, de nekem már mindkét kezem a levegőben van.

– Erre semmi szükség, nagyon köszönöm! Tökéletes lesz sajt nélkül is!

Csak ekkor esik le: ezzel lényegében igent mondtam a meghívásra. Még visszakozhatnék, időben kiszállhatnék az autóból, a testem azonban mintha ellenkezne az elmém ezen ötletével.

– Vettem eldobható poharakat is, azt mondtad, kell háztartástanra – pillant Arisz felé a nagybátyja.

– Kösz!

– Végeredményben egyszer minden pohár eldobható – kezd filozofálásba Manó hátulról. – Sőt, a borotva is!

– Jogos gondolat – ért egyet az idősebb Szalkay. – Tudod, min agyaltam a múltkor? Tilosban parkoltam, mert nem vettem észre a táblát, és megbüntettek, amivel mintha csak azt üzenték volna: *Rossz helyen parkoltál? Nesze, itt egy kerékbilincs, maradjál.*

– Jó gondolat, Milán bá! – nyújtja előre az öklét Manó, mire a CC igazgatója fél kézzel a kormányt tartva játékosan

nekikocantja a sajátját. – Nem is értem, miért nem maga tanítja a filozófiát.

Ámulva figyelem, mennyire jó viszonyban vannak a sulijuk igazgatójával, de aztán rájövök, hogy ilyenkor egyszerűen csak a barátjuk apukájaként látják.

Hamburgerkészítés közben Arisz elmeséli, hogy a Lantos sárközis terve igazából kamu volt, aminek az apukája jobban örül, mint vártam. Kiderül, hogy a Lantos igazgatója a Festeticsek meg nem erősített leszármazottja (az idősebb Szalkay alaposan kihangsúlyozza a nemet), amivel szeret felválni. Talán erre akartak ráerősíteni a sárközis dologgal, de mégsem jött össze.

A hambit végül a kajával telehalmozott pultsziget körül ülve fogyasztjuk el. Szalkayéknál nincs is étkezőasztal, bár ez érthető, ha csak ketten élnek és esznek a konyhában.

Alex mellett ülök a pult egyik oldalán, velünk szemben a két Szalkay. Eredetileg úgy volt, hogy én fogok a sarkon ülni, de Alex ragaszkodik hozzá, hogy variáljuk meg az ülésrendet. Az anyukája nagyon babonás, és szerinte ha vendégségben az asztal sarkára ülnék, az egyenlő azzal, hogy sosem megyek férjhez.

– Majd én bevállalom – ajánlja Manó, és már oda is húz egy széket.

– Mindegy, hova ültetjük Rémálmot, kizárt dolog, hogy bárki el akarná venni – szúrja közbe Arisz kárörvendően.

– Miért nem ülsz te a sarokra? Azzal legalább megkímélünk valakit a veled való házasságtól – vágok

vissza, aztán bocsánatkérően sandítok az idősebb Szalkayra. – Elnézést, igazgató úr, ne vegye magára.

– Nem vettem – biztosít, a szája sarkában mosoly bujkál, ahogy hozzáteszi: – De Szofi, ha itt vagy nálunk, nyugodtan tekints rám te is csak simán Arisz apjaként, és ne a CC igazgatójaként. Hívj nyugodtan te is Milán bának.

– Nem kell hozzászoktatnod az ittléthez, apa – jegyzi meg Arisz gonosz vigyorral.

– Ne aggódjon, Milán bá, mi nem nézzük igazgatónak – biztosítja Manó az idősebb Szalkayt, aki erre a fejét ingatja.

– Na igen, klasszikus példája annak, hogyan lehet átesni a ló túloldalára – igazítja meg a hamburgeréből kilógó salátát. – Nektek meg a suliban nem győzöm mondani, hogy *ott* viszont *nem* Milán bá vagyok.

– Így jár az, aki a saját iskolájába íratja a fiát – mosolyog Alex.

– Mégis hova kellett volna íratnom? A Földváryba? – háborodik fel ösztönösen az idősebb Szalkay, de aztán eszébe jut, hogy én is jelen vagyok. Nem szívja vissza, nincs is rá szükség. Valószínűleg így is túlságosan elnyomta magában a sulinkkal szemben érzett ellenszenvét.

A fiúk felnevetnek, én viszont bármikor készen állok egy CC-snek visszavágni.

– A Földy nevében kijelenthetem, hogy hálásak vagyunk, amiért a bosszantó fia a CC-ben kötött ki.

Arisz arca csupa mosoly és gúny, ahogy szólásra nyitja a száját, de Alex megelőzi.

- Amúgy ez érdekes felvetés - tűnődik. - Ha Arisz kezdettől fogva földys lenne, nem is lettetek volna esküdt ellenségek?

Ő egész máshogy eszi a hamburgert, mint mi, többiek. Nem maszatosak az ujjai, és minden alkalommal, mielőtt inna, alaposan kezet töröl. A szalvétáját kihajtogatva az inge nyakába gyűrte, hogyha le is csöpög valami (amit az evési stílusa alapján amúgy erősen kételek), az se az ingén landoljon.

- Mondjuk, ez nem választás kérdése volt - ingatom a fejemet, mire Arisz helyeslően bólint.

- Ja, ez amolyan eleve elrendelt dolog - ért egyet. - Ráadásul ha a Földybe járnék, akkor már én lennék a diákelnök.

Elkerekedik a szemem.

- Merész kijelentés, Rágó. Mégis ki szavazna rád?

Látványosan végigmér, és a tekintetétől egy pillanatra kizökkenek.

- Téged is kétszer megszavaztak - feleli. - És nálad csak jobb opciók vannak.

Rávágnám, hogy bizonyára bőven akad jobb lehetőség, ami fixen nem ő, de Alex megint gyorsabb.

- Milán bá, sejtette, hogy Arisz diákelnök lesz?

A kérdezett elgondolkodva tölt magának a citromos jeges teából. Ezúttal nem nyit bort, talán attól tart, a fiúk lebuktatnák, hogy máskor engedte őket belekóstolni.

- Már kisebb korában is ambiciózus volt - meséli büszkén. - Tizenkét évesen megnyerte az északi parti

úszóbajnokságot. Jól tudta motiválni a társait, sokan vették körül, és kedvelték.

Ezúttal nem szólok közbe valami olyasmivel, hogy el sem tudom képzelni, hogyan lehetséges kedvelni Ariszt. Az idősebb Szalkay szeme csillog, az arca csupa mosoly, és pont úgy fest, mint egy büszke apa. A fiát persze zavarba hozza, de Sebi is ugyanígy reagál, amikor apa alaposan megdicséri valami miatt.

- Nem sejtettem, hogy elnök lesz, de igazán meg sem lepődtem - harap bele a burgerébe a CC igazgatója, és a szájába dob néhány szem sült krumplit is, majd az egészet leöblíti egy adag teával. Arisz ugyanezt a mozdulatsort ismétli. Egymás mellett ülnek, mindketten fél kézzel az asztalra könyökölnek, és ahogy jobban megnézem őket, tényleg olyanok, akár apa és fia. Homokszínű haj, kék szemek, sőt még a testalkatuk is hasonló, bár Arisz egyelőre alacsonyabb.

A tekintetem önkéntelenül a kandallón lévő fényképre siklik. Arisz van rajta a szüleivel, alig lehet hároméves. Valahogy nem nagyon hasonlít rájuk. Az anyukája szőke, az apukája barna hajú, és bár innen nem látom a szemük színét, Arisz egyértelműen jobban hasonlít a nagybátyjára. Egyszerre facsarodik össze a szívem, közben egyfajta meghatottság is hatalmába kerít, de nem tudom, hogyan tudok egyszerre így érezni.

Leengedem a kezemet, és a szalvétámmal babrálok.

- Igazgató úr... Bocsánat, feltehetek egy tolakodó kérdést?

– Vigyázz vele, apa! – súgja neki Arisz, szándékosan elég hangosan ahhoz, hogy én is halljam.

Kiöltöm rá a nyelvemet, de ő csak vigyorog.

Milán bá megtörli a száját a szalvétájával, és érdeklődve viszonozza a pillantásomat.

– Akár kettőt is, Weisz kisasszony!

Leteszem a tányéromra a hamburgermaradványomat, és habozva az ölembe ejtem a kezem.

– Hogyan lett... Tudja, Rágó... Mármint – a torkomat köszörülöm – szóval, Arisz apukája?

Mindannyian engem néznek, amitől még jobban zavarba jövök.

– Úgy értem... nem úgy – rázom meg a fejem sietve, aztán zavartan felpillantok –, hanem úgy.

Némán bámulnak rám, de míg Arisz felvont szemöldökkel hallgatja az értelmetlen hebegésemet, addig az idősebb Szalkay meglepetten pislog.

– Hát ezt jól megmondtad, Rémálom – töri meg a csendet unokaöccse, szája sarkában mosoly bujkál.

– Őszinte részvétem – suttogom megsemmisülten, amiért semmi értelmeset nem sikerült kinyögnöm.

– Köszönjük – szólal meg Milán bá, a hangja gyengéd.

Óvatosan felé pillantok. Nem akarok beletolakodni az intim szférájukba, hiszen Arisz meg én... Még csak nem is vagyunk barátok. De már másodszorra vacsorázom itt, mind közvetlenek és szeretetteljesek egymással, és... Nem is tudom, Alex meg Manó nyilván mindennel képben van, amitől kívülállónak érzem magam. És ez helyénvaló is,

hiszen *tényleg* az vagyok, közben mégis itt ez a sürgető érzés, hogy szeretnénk Ariszról én is többet tudni.

– A bátyám, Marci hét évvel volt idősebb nálam. Alig múlt húsz, amikor megnősült, huszonhat éves korában megszületett Arisz. Aztán három évvel később egy autóbalesetben a feleségével együtt életét veszítette. – Már egyikünk sem eszik, némán hallgatjuk. – Hogy őszinte legyek, tudtam róla, hogy engem adtak meg vészhelyzet esetére gyámnak, de csak huszonkettő voltam. Sosem gondoltam arra, hogy eljöhet ez a pillanat. Azt hittem, ez csak amolyan formalitás.

Megértően bólintok, és Ariszra pillantok. Elmélyülten piszkálja a krumplit, és az jut eszembe, mi van, ha nem akarta, hogy értesüljek erről? Nem kéne tovább feszegetnem a dolgot, mégis képtelen vagyok csendben maradni. Szeretnék többet tudni róla, és egyáltalán nem azért, hogy aztán felhasználhassam ellene.

– Úgy érezte, túl fiatal ehhez? – kérdezem Milán bát.

– Gyászoltam. Semmit nem tudtam a gyerekekről. De Marciék engem választottak – mosolyodik el, majd megborzolja Arisz haját. – És már akkor is rajongtam az unokaöcsémért. Nem is volt kérdés, hogyan döntsek.

Szünetet tart, Ariszt nézi, aztán a nappali felé pillant, és észreveszem a képet, amit figyel. Ő van rajta a bátyjával.

Őszinte és szeretetteljes mosollyal teszi hozzá:

– Nem is volt miről döntenem.

Vacsora után Alex Zitához indul, aki mostanában végezhetett a küzdősportedzésen, Manó pedig úgy dönt, vele tart (gondolom, hogy láthassa a lányt).

Miután lelépnek, úgy vagyok vele, lassan ideje nekem is hazaindulnom, de még előbb ragaszkodom hozzá, hogy segítsék rendbe tenni a konyhát.

Berámoljuk a mosogatógépbe a piszkos tányérjainkat és poharainkat, a serpenyőt pedig, amiben a hús sült, elmosom kézzel. Miután megvan, a pultot is letörlöm, mert anya mindig azt tanította, hogy tiszta konyhát hagyunk másnapra. Az utolsó simításokat végzem a konyharuhával, amikor a CC igazgatója váratlanul rákérdez, mi a helyzet a suliban. Megdermedek, és miután azt hazudom, minden rendben, összehúzott szemekkel vizslat.

Ismerős ez a pillantás, ezért elfordítom a fejem, és lassan leereszkedem vele szemben az egyik székre.

– Akarod, hogy elküldjem a kölyköt, hogy bizalmas tanár-diák beszélgetést folytathassunk? – érdeklődik, mire Arisz szeme elkerekedik.

– Nem is vagy a tanára!

– Egy jó pedagógus minden elveszett diáknak a tanára, intézménytől függetlenül – tartja fel a mutatóujját az apukája, miközben helyet foglalnak velem szemben, a pult túloldalán.

– Szerinted Rémálom pont veled akar majd bizalmasan elcsevegni? – gúnyolódik Arisz.

– Hát, nem is veled – vág vissza a nagybátyja.

Arisz ezzel nem tud vitatkozni, így tanácstalan képpel pislog.

– Akkor küldjük haza?

A CC igazgatója a fejét csóválja, és engem figyel.

– Ideiglenes fegyverszünetet kötöttetek, nem? – kérdezi, mire tétován bólintok. – Amennyire én tudom, ami ez idő alatt történik, az ott is marad.

Sokatmondó pillantást vet a fiára.

– Mint a vízi élőlények, ugye?

Arisz elpirul, és zavartan elfordítja a fejét.

– Valami gond van a sulival, Szofi? – ismétli meg a kérdést Milán bá, és ezúttal lejjebb hajtva a fejét, a tekintetemet keresi. – Ha gondolod, mesélhetek valami kínosat Ariszról, hogy jobban érezd magad.

– Ha annyira oldani akarod a feszítést, majd én mesélek rólad kínosakat! – kéri ki magának Arisz, de sietve közbeváágok.

– Köszönöm, erre semmi szükség.

Voltaképpen jó is, ha elárulok valami személyeset, mert így legalább egálban lehetünk Arisszal. Én nem csak tudomást szereztem a családjáról, még faggattam is őket róla az este folyamán...

– Az van... – kutatok a megfelelő szavak után, csak hogy sokkal nehezebb színt vallani, mint gondoltam –, hogy nem tudom, mit akarok.

– Mármint hogy melyikünkről érdekelnek a kínos sztorik? – próbálja megfejtetni a szavaimat Arisz.

- Nem, az nyilvánvaló - vágom rá, önkéntelenül is húzva az időt. - Igazából úgy értettem, a sulival. A továbbtanulással.

- Á! - biccent az idősebb Szalkay, mint aki máris mindent ért. Furcsállom, mert szinte semmit sem mondtam, az arca mégis arról árulkodik, tisztában van vele, miről is lesz szó. - Folytasd csak - biztat.

Az igazság az, hogy ritkán beszélek erről. Anyuék azt akarják, járjam azt az utat, amit szeretnék, bármit is nézek ki magamnak, de... emiatt csak még haszontalanabbnak érzem magam, mert lövésem sincs, mit szeretnék. Kolinak persze elmondtam, de szerinte nem kell ezen parázni, mert majd alakul magától. Lana sem a legjobb példa, hiszen kilencedikes kora óta tudja, hogy kutyakozmetikus lesz.

Úgy érzem, körülöttem már mindenki rálépett az útra, amin járni szeretne. Akár azzal, hogy az érdeklődési körének megfelelően választott faktot, akár már konkrét elképzelései is vannak arról, hogyan tovább érettségi után. Néha az az érzésem, csak én toporgok egy helyben.

- Jövőre végzek, hamarosan be kell adnom a jelentkezésemet az egyetemekre, de szerintem valami baj van velem. - Kétségbeesetten megrázom a fejem, ujjaim egyre erősebben szorítják a kockás konyharuhát. - Úgy értem, először azt hittem, egyszerűen túl fiatalok vagyunk ahhoz, hogy egy életre eldöntsük, mit akarunk, de a többiek mégis kitalálták. Idén elkezdődtek a fakultációk, felvettem a matekot meg a franciát, de csak azért, mert valamit muszáj volt. A kémiából alig értek valamit, a

biológia néha nagyon kiakaszt, a törít meg képtelen vagyok ennél magasabb szinten bemagolni...

Szalkay megértően bólogat, míg Ariszt szemmel láthatólag meglepte, hogy mindez kibukott belőlem.

- Azt hittem, kevesen vannak, akik úgy választanak faktot, hogy tényleg az a tárgy az érdeklődési körük, vagy úgy érzik, az az útjuk... Azt gondoltam, ez csak egy kényszerű döntés, ami aztán meghatározza a jövőnket. De mi van, ha csak én érzem így? Ráadásul kifogtam a lehető legrosszabbat...

Elfogy a levegőm, és hirtelen megakadok.

- Húha! - pislognak, mire a tenyerembe temetem az arcomat.

- Kezdjük az elejéről, Szofi - szólal meg Milán bá türelmesen. - Szeretnéd leadni az egyik fakultációt?

- Dehogy! - rázom a fejem sietve. - Azt nem tehetem!

Értetlenül viszonozza a pillantásomat.

- Miért ne tehetnéd?

- Hát mert már nem vehetek fel másikat! Nem tudnék bekapcsolódni oda, ahova a többiek már egy éve járnak... Ráadásul anya javasolta a franciát. Mégis hogy mondhatnám azt neki, hogy csak egy fakttal megyek tovább? Arról nem is beszélve, hogy hiába adom le, alapon ugyanaz marad a tanárom. Mi van, ha Vadász megharagszik miatta? Már így sem vagyok a kedvence. És ha...

- Jó ég, Rémalom, levegőt is vegyél - szól közbe Arisz, de amikor az apukájával egyszerre nézünk rá, megköszörüli a

torkát. – Úgy értem, sok pluszmunka lenne nekünk, ha pont itt fulladnál meg. Elásni a tested, meg minden...

Az idősebb Szalkay a homlokát ráncolja, ellenben engem Arisz szavai furcsamód levegőhöz juttatnak.

– Legalább elásnál.

Egy pillanatig csak bámulunk egymásra, aztán kitör belőlünk a nevetés.

– Megint bekávézta, vagy csak a ti burgeretekbe került valami? – járhatja közöttük a tekintetét meglepetten az idősebb Szalkay.

– Elnézést, azt hiszem, nagyon ráfeszültem erre a dologra az utóbbi időben – ismerem el.

– És Arisz gyilkossági ajánlata feloldotta a felgyülemlett stresszt? – kérdezi értetlenül.

– Hát, tudja – tárom szét a kezemet, és először Ariszra, aztán magamra mutatok –, a kötekedése olyan ismerős terep. Nem úgy, mint a pályaválasztás.

Arisz szívélyesen rám mosolyog.

– Bármikor örömmel elteszlek láb alól, ha attól jobban érzed magad – ígéri.

A CC igazgatója próbálja megérteni, mi is történik, de végül úgy dönt, inkább az eredeti témára reagál.

– Figyelj, Szofi – kezdi, ezért várakozásteljesen felpillantok rá. – Tudom, hogy ez furcsán fog hangzani, mert én egy felnőtt vagyok, ráadásul iskolaigazgató, de ez csak egy fakt. Egy egyes pedig csak egy egyes. Ezeknek valószínűleg nem lesz jelentősége a jövődre nézve.

- És mi van, ha később rájövök, hogy például vegyész akarok lenni? - ellenkezem. - Viszont még csak a kémiai kötések sem fogom érteni, mert sosem jártam faktra.

- Azt alapon is tanítják - szúrja közbe Arisz, mire elfintorodom.

- Nem tudok olyan példát, amit fakton oktatnak, mert oda nem járok...

- Jól van, csak mondtam - emeli fel a kezét védekezően.

- Nem hiszem, hogy a fakt az egész életedet meghatározná, Szofi - mondja gyengéden Milán bá, és ahogy ránézek, a tekintete arról árulkodik, komolyan gondolja. - Itt nincs olyan, hogy rossz döntés.

Tétován pislogok.

- Maga is így volt ezzel?

- Testnevelésből érettségiztem, és most iskolaigazgató vagyok. - Most is inget és mellényt visel, az ingujját már a vacsorakészítés alatt feltúrte. - Én azt mondom neked, ne járj olyan faktra, amiben semmit sem élvezel.

Eltöprengve húzom előre a copfomat, és a hajam végét piszkálom. Nem tudom, mit gondoljak erről. Valahogy fel sem merült bennem ez a lehetőség, mivel az osztályunkból senki nem tervez faktot leadni. Úgy voltam vele, nincs választásom, csak össze kell szorítanom a fogamat, és napról napra túlélni, de... Az idősebb Szalkay teljesen más álláspontot képvisel.

- És még ha nem is vehetsz fel másikat, attól még bármilyen tudást megszerezhetsz. Volt olyan diákom, aki fakultáció nélkül, egyedül felkészült a töri emeltre. Erős

négystä kapott, ami pont elég is volt a felvételi pontszámához.

Döbbenten hallgatom, ő pedig folytatja. A hangja nyugodt és bátorító.

- Nem kell mindig a tökéletesre törekedned. Ha nem szerzel meg egy tudást a középiskola alatt, majd megszerzed az egyetemen, vagy magadtól. Ezek a dolgok nem ennyire feketék és fehérek, Szofi. Nem csak két opció van.

Próbálok feldolgozni a hallottakat, ezt a teljesen új felfogást, csak hogy még be sem fejezte.

- A szüleid pedig meg fogják érteni. Biztos vagyok benne, hogy ők is a legjobbat akarják neked. Tudom, hogy ezt ilyenkor nehéz belátni, mert nagy a nyomás, de fontos, hogy merd megosztani velük a félelmeid és a bizonytalanságod.

Téován bólintok, mert nem csak arról van szó, hogy a szüleim haragudnának vagy ne támogathatnának. Azt sem akarom, hogy csalódjanak bennem, amiért kudarcot vallottam a francia fakton vagy a pályaválasztásban.

- Fontos, hogy tudd, nem fogja egyetlen fakultáció meghatározni a jövődet - teszi hozzá Arisz apukája. - Amikor megtalálod az érdeklődési köröd, majd megtalálod a hozzá vezető utat is.

22. FEJEZET

Az idősebb Szalkaynak vacsora után dolga akad, ezért ráparancsol a fiára, hogy kísérjen haza. Arisz fancsali képpel bújik bele a sulis pulcsijába, de voltaképpen nem tűnik bosszúsnak. Múltkor kiderült, hogy nem is lakunk olyan messze egymástól, úgyhogy gyalog tesszük meg a távot. Már besötétedett, az utca kivilágított oldalán haladunk. Némán lépkedek Arisz mögött, vagy fél méterrel lemaradva, a gondolataimba temetkezve. A város csendes, ritkán hajt el mellettünk autó. Néhány ház nyitott ablakán halkan kiszűrődik a tévé vagy egy-egy beszélgetés hangja.

Az jár a fejemben, hogy ez biztosan furcsa helyzet most neki is. Beavattak a családi viszonyaikba, és annyira mély, bensőséges dolgokat osztottak meg velem... Mi van, ha most kiszolgáltatottnak érzi magát? Annyira lefoglalnak a gondolataim, észre sem veszem, hogy megállt. Arccal a hátának ütközöm, ezért grimaszolva dörzsölöm az orrom.

Zsebre dugott kezekkel fordul felém, tekintetét az arcomra függeszti. Fogalmam sincs, mire gondol, de úgy fest, mint akit nagyon foglalkoztat valami. Mielőbb biztosítanom kell arról, hogy számíthatnak rám, ha hallgatásról van szó. Meg akarom nyugtatni, hogy ne érezze magát fenyegetve.

– Oké! – szorítom ökölbe a kezem elszántan, de még mielőtt átgondolhatnám a dolgot, máris kibukik belőlem az első ötlet. – Én is elmondok valami fontos, bensőséges dolgot. És úgy már egálban leszünk.

Meglepetten pislog.

– Miről beszélsz?

– Nem akarom, hogy úgy érezd... – kezdem, de aztán elakadok. Félrebillentett fejjel, várakozásteljesen néz rám, a tekintete *annyira* intenzív, hogy zavarba jövök. – Tudod... hogy csak én tudok rólad bizalmas dolgokat.

Hogy visszaélnék a bizalmaddal. Hogy nem érzek együtt veled.

– Semmi vész, Rémálom. – Behajlított mutatóujjával a homlokomra koppint, és bár csak egy pillanatra ér hozzám, a szívem mégis furcsa dolgokat művel.

A testtartása laza, és ahogy elhalad mellettünk egy autó, fény vetül az arcára. A vonásai kisimultak. Nem tűnik sem zaklatottnak, sem bizalmatlannak, én mégis *tudom*, milyen lecsupaszítottnak érezheti most magát.

– Én is tudok rólad ezt-azt – biztosít. – Például hogy lövésed sincs, merre tanulj tovább, és rossz érzést kelt benned az a buli, ahol az a rámenős seggfej rád mozdult.

A vér a fülemben dübörög és nehezebben veszem a levegőt.

– Ez... ez nem ugyanaz – rázom meg a fejem.

Ismét a zsebébe mélyesztí a kezét, készen arra, hogy továbbinduljon, és csak féloldalasan néz vissza rám.

- Fegyverszünetet kötöttünk, nem? És ami a fegyverszünet alatt történik, ott is marad.

Elfordul, mégis legyőzöttnek érzem magam.

- Amikor elnök lettem, rám bízták a suli kulcsait - hadarom a földet pásztázva. Az utcai lámpa halvány fényt vet ránk, az árnyékunk összeér. - Én meg elhagytam. Fogalmam sem volt, merre lehetnek, meg mertem volna esküdni, hogy zsebre vágtam a ceremónia után, de nem találtam sehol. Egy csomó hazugság megfordult a fejemben, mert nem akartam bevallani, nehogy azonnal leváltsanak, vagy ilyesmi.

Zavaromban a tenyerembe temetem az arcomat, mert ezt eddig egyedül csak a szüleimnek és a két legjobb barátomnak mertem elárulni.

- Aztán anya megtalálta a párnahuzatomban, amikor áthúzta az ágyamat.

Az ujjaim közötti résen át Arisz lábát bámulom, a sötétlila, kissé kopott vászoncipőjét. Nem szól semmit. Ezer gondolat kavargat a fejemben arról, hogy talán nem kellett volna ezt elárulnom a legnagyobb ellenségemnek, meg hogy ez igenis így volt fair. Már épp mentegetőzni készülök, amikor kirobban belőle a nevetés.

- A párnád alá rejtetted? - fogja a hasát nevetve. - Ugye tudod, hogy az csak egy szimbólum, és nem az igazi kulcs?

Elvörösödöm, mert csak akkor tudtam meg, amikor anya elmagyarázta aznap este. Annyira mardosott a büntudat, hogy talán miattam kirabolják a sulit, vagy valami, hogy kiborulva árultam el anyáéknak, minek a kulcsa.

Arisz még mindig nevet, ezért összeszorított szájjal viselem a következményeit annak, hogy ezt elárultam neki. Tekintetem lassan az arcára vezetem, de nem vagyok felkészülve arra, amit látok.

Szalkay Arisztid szívből nevet. Jóízűen, egy csepp gúny vagy fölényesség nélkül és... ez a legszebb mosoly, amit valaha láttam. *Nem.* Szinte 97 százalékra biztos vagyok benne, hogy ez a legszebb mosoly, ami valaha *létezett.* És csak azért nem száz, mert annyira kába vagyok, hogy azt is csak 97 százalékra merném állítani, hogy itt állok a járdán.

Hirtelen már nem is érdekel, hogy kikotyogtam neki a kínos sztorimat, egyedül az számít, micsoda jutalmat kaptam érte. Felgyorsul a szívverésem, és a mosolyával mintha kivirulna a világ. Nem akarom, hogy abbahagyja. Részese szeretnék lenni ennek a jókedvnek.

– Akkora nagy feneket kerítettek az átadásának, hogy én komolyan azt hittem, felelősség is jár azzal a kulccsal – rázom a fejem, és most már én is mosolygok. – Mármint a szimbolikus „mától te vagy az elnök, és ez a komoly pozíció hatalmas felelősséggel jár” kijelentésen kívül.

– Lehet, hogy régen az igazi kulcsot adták, csak eljátszottátok a bizalmukat – vélekedik.

– Ja, hát a ti előző elnökökötök tuti odaadta volna azt is a Halogén Elemeknek egy koncertért cserébe – vágok vissza, felidézve, miért is váltotta le a CC Balogh Bencét.

Arisz arca grimaszba rándul.

– Én tisztelem az elődeimet és a sulinkat, de őszintén nem tudom, ki és miért választotta elnöknek Baloghot –

csóválja a fejét.

– Nekünk az egyik elnökünk két nappal a megválasztása után felmondta a posztot, és kilépett a DÖK-ből.

– Nálunk meg volt olyan, aki a tantárgyak több mint kétharmadából bukásra állt.

– Nálunk olyan is, akit mindenki utált, és senki nem értette, hogyan nyerhetett – kontrázom.

– Ez utóbbi biztos nem te voltál? – figyel gonosz kis mosollyal az arcán.

Kiöltöm a nyelvemet, ahogy továbbindulunk. Amikor bekanyarodunk a Sétáló utcára, mély levegőt veszek, és a kedvenc cseresznyefáim alatt újabb vallomást teszek Arisz hátának.

– Félek a túktól.

– Jézusom, Réomás! – torpan meg, aminek köszönhetően ismét nekiütököm. – Állj le, nem kell mindent kifecsegned!

– Már nincs visszaút – biggyesztem le az alsó ajkamat.

A szája sarka felfelé mozdul, arcát megvilágítják a sétány lámpái. Elhalad mellettünk egy biciklis, de valahogy alig érzékelem.

– Most jól figyelj rám, Réomás, mert nem akarom egész úton a fóbiáid hallgatni – közli, de a hangjából hiányzik a gúnyos él. – Ami a szüleimmel történt nem titok, oké? Persze, nem ez az első, amit elmondok, amikor találkozom valakivel, pláne ha az esküdt ellenségem az... – Tart néhány másodperc szünetet, mielőtt folytatná. – Elmondtam neked, mert el akartam. Az én döntésem volt, és nem várok

cserébe semmit. – A tekintetét mélyen az enyémbe fúrja, és azt hiszem, valami megerősítést vár, hogy felfogtam-e a szavait.

Lassan, tétován bólintok, de a jelek szerint ez nem elég neki.

– Ha a vízi élőlényes dolog aggaszt, akkor abban tényleg egálban vagyunk, hogy te meg félsz a tűktől. De egy olyan dolog, mint a pályaválasztási bizonytalanságod, vagy hogy kicsit tartasz attól a lantosos szeméttől, sőt akár a szüleim is... Ezek ne legyenek ilyen témák, rendben?

Megint megerősítést vár, ezért ezúttal határozottabban bólintok.

– Csak legyen, ahogy eddig is – kéri. – Ugyanazok vagyunk. A Földváry és a CC diákelnöke. Rémálom és Rágó.

– Akár egy borzasztó hőspáros – mondom halkán.

– Csak te vagy borzasztó – cukkol, de egyszerűen nem tudom megállni a mosolygást.

23. FEJEZET

Április 24., vasárnap

Vasárnap nagyapáéknál összegyűlünk a szokásos havi nagy családi ebédre. Nagyi meghívja Lehelt is, és amikor a nagyszüleim először összebalhézna azon, hogy a papa nem az ünnepi tányérokkal terített, a keresztapám jókedvűen rám kacsint.

A papa persze – ahogy *minden* családi vasárnap – most is leáll vitatkozni a nagyival azon, hogy nincs ünnep. Mama meg azzal érvel, hogy nem azért hívjuk ünnepi tányéroknak, mert csak születésnapokon és karácsonykor lehet őket elővenni, hanem mert azok a legszebbek, és pont tökéletesek a vasárnapi ebédekre.

Nem mintha igazi vita lenne, a papa csak kötekedni akar a nagyival, aki meg ahelyett, hogy ráhagyná a dolgot, és megelégedne azzal, hogy a végén papa úgyis kicseréli a tányérokat, rákontrázik.

Lehelnek sajnos már nem élnek a szülei, ezért bármin is vitatkozzanak a nagyszüleim, ő hálás ezekért a meghívásokért, mert anya szerint nagyon hiányzik neki ez a családdézés.

Nagyi körbenéz, keresi a megfelelő embert, akit bevonhat a vitába. Apa úgy fest, mint aki legszívesebben

eggyé válna a mellette lévő vitrines szekrénnyel. Anya persze készen áll rá, hogy beszálljon a szülei vitájába, de nagyiék sosem vonnak be olyan harmadik személyt, aki békítő bíróként egyikük oldalára sem hajlandó állni.

Nekik szövetségeseik kellene, épp ezért nem ér váratlanul, hogy mama ezúttal a keresztapámat nézi ki magának.

- Lehel, drágám! Te séf vagy, értesz az effélékhez. Ugye hogy illik ilyenkor kitenni a díszesebb étkészletet?

Lehel rám pillant, mire alig észrevehetően megrázom a fejem. *Semmiképp se hagyd magad bevonni a vitába* – üzeni a tekintetem, ő pedig épp eléggé ismeri a nagyszüleimet ahhoz, hogy vegye a lapot.

- Elnézést, de attól tartok, ebben még nincs elég tapasztalatom – feleli, mire apró bólintással jelzem, hogy jó választ adott.

Papa a szeme sarkából méregeti Leheld, aki erre behúzza a nyakát. Nagyapa tuti átlátott a stratégiánkon, de még mielőtt lebukhatnánk, betoppan a Hang család (anyu bátyja, a felesége, meg Koli és Tini). Az unokanővérem rögtön beszédbe elegyedik az öcsémmel, míg Koli mellém szegődik.

- Lezajlott már a nagy tányércsata, vagy még időben jöttünk?

- Sosem jöttök időben – vigyorodom el.

- Mindig apára kell várni – sóhajt fel, mint akit ez már önmagában teljesen kimerített mára. – Szerintem csak nem

akarja, hogy a nagyi és a papa döntőbíróként bevonja tényérkérdésben.

– Most Lehel volt a szerencsés – vigyorgok, Koli pedig előszed egy energiált a hűtőből, és helyet foglal vele az étkezőasztalnál.

– Nem kellene ennyit innod ezt a vackot – csóválja a fejét Tini, amikor Sebivel odaülnek hozzánk.

– Belegondolt már valaki, hogy talán nem én függök az energiáltól, hanem az tőlem? Talán én vagyok itt az áldozat – veti fel Koli, és ez a filozofálás furcsamód Manóra emlékeztet.

Tinire mosolygok, mielőtt megölelnénk egymást.

– Jó, hogy itt vagy – súgom, mire szorosabban ölel.

– Kösz!

Nagyi bejelenti, hogy kész az ebéd, és ideje asztalhoz ülni. Papa megkongatja a falra szerelt kis öntöttvas harangját, ami kábé annyit tesz: „emberek, vályúhoz!”

A nagyi persze erre morcos pillantást vet rá, de ha annyira utálná a harangot, mint ahogy állítja, egy csendes éjjelen már rég lecsavarozta volna onnan, hogy kihajítsa a kukába.

A nagy családi ebédeken mindig ő főz, és *senkinek* sem engedi, hogy besegítsen, főleg nem anyunak. Szerinte a lánya ételei túl „extrák” egy családi ebédhez, ide az olyan jól bejáratott kaják kellenek, mint a húsleves és a rántott hús.

A hosszú, kinyitott asztal közepére helyezi a kondért, de amikor elkezdi szervírozni, és az első csirke láb a

merőkanálba akad, Tini a szája elé kapja a kezét. Összességében úgy néz ki, mint aki mindjárt kidobja a taccsot, és láthatólag az sem segít neki, hogy a papa lelkesen jelentkezik a csirkeláb elfogyasztására.

Alapvetően megértem Tini reakcióját, mert a csirkeláb és -szív látványáért én sem vagyok oda a nagyfi levesében, de azért az öklendezés ennyi év után túlzónak hat.

- Elnézést! - oldalog ki a mosdóba Tini, és amikor kérdően Kolira pillantok, ő alig észrevehetően a hasára mutat.

Bevallom, nem sokat tudok arról, milyen is a terhesség első néhány hónapja, ezért aggódva nézek Tini után.

Néhány perc múlva visszatér, az arca szinte falfehér, de azt állítja, jól van. A nagyinak szinte röntgenszemei vannak, úgyhogy az unokája kissé remegő kézzel szed magának egy tányér csirkelábtól mentes levest, és legyűri, nehogy lebukjon.

Aztán rántott hús következik csirkéből és karajból, krumplipürével és vitaminsalátával. A krumplisfazék mellé odakerül egy kisebb, amit a nagyfi Koli anyukájának (ő laktózérzékeny) és nekem készített. Hálásan pislogok fel rá, amiért mindig odafigyel az allergiáinkra, és csak az nem érdekli, ha valamilyen okból finnyásak vagyunk.

- Milyen a saláta? - akarja tudni nagyapa, mire tele szájjal feltartom a hüvelykujjam. A vitaminsaláta a csalamádéhoz hasonló, káposztából, uborkából, hagymából és paprikából álló ecetes sali, amit ők készítenek.

Tini úgy bámulja a lilahagyma-darabokat, mintha azok is csirkelábak lennének. Próbálom elkapni a pillantását, ami azt üzeni, képtelen megenni.

Értetlenül pislogok, mert eddig nem volt gondja vele, a családban Koli az egyetlen hagymaellenes. Megértően viszonozza a nővére pillantását, de a jelek szerint esze ágában sincs átvállalni a lila darabokat.

– Valami gond van, Krisztikém? – Nagyi sasszeme persze azonnal kiszúrja a szokatlan viselkedésünket, ezért Tinivel egyszerre rázzuk meg a fejünket.

– Minden csodás, nagyi! – mosolygok rá. – Nagyapa, a saláta is menyei!

– Csak azért, mert... – kezdené, de akkor a négy unokája szinkronban megelőzi.

– Mert te szeletelted a zöldségeket.

Nagyapa elégedetten tér vissza az ebédjéhez, én pedig rekordsebességgel befalom a kis tálkámban lévő salátát. Amíg a nagyi elfordul, hogy hozzon nekem még egy adagot, sietve kikapkodom Tiniéből a hagymákat, és eltüntettem a legbiztonságosabb búvóhelyen, a gyomromban.

A háromfogásos ebédet végül sikeresen, lebukás nélkül túléljük. Miután Sebivel összeszedjük a tányérokat, átmegyek Tinihez és Kolihoz a nappaliba.

– Jól érzed magad? – pillantok aggódva az unokanővéremre, aki próbál nem túl feltűnően elnyúlni a

kanapén.

Mondjuk, ilyenkor könnyű beolvadni a környezetbe, a legtöbben kigombolt nadrággal hevernek valahol, mert a nagy nemcsak sokat főz, de el is várja, hogy *mindent* elfogyasszunk, amit készített. Ha nem eszünk szerinte eleget, akkor azt hajtogatja, hogy csontsoványak vagyunk, és egyébként is alig ettünk, pedig ő mennyit készült. Akkor is képes ezt mondani, ha már két tányér levest meg két rántott húst benyomtól, és reszkető kézzel nyúlsz az ötödik szelet zserbóért.

- Kicsinálnak a hormonok - feleli suttogva Tini. - *Tudjátok*, hogy alapvetően semmi bajom a nagy levesével. Viszont most megláttam azokat a lábakat...

Az arcából megint kifut a szín, de mielőtt újabb rókázóroham törne rá, sietve próbálom elvonni a figyelmét.

- Felejtsd el a lábakat! Gondolj inkább olyasmire, amit kívánsz. Van ilyen?

Ábrándosan sóhajt fel.

- Mézes savanyú uborka.

Képtelen vagyok elrejtetni Koli elől a fintoromat, de ő is grimaszol.

- Kimegyek a hajóra - jelenti be nagyapa, majd érdeklődve körbenéz. - Ki tart velem?

Reflexszerűen húzom ki magamat, már majdnem rávágom, hogy én, aztán mégis megtorpanok. Tininek szüksége van ránk, és bármennyire is szeretek vasárnaponként a nagyapával hajózni, ez most fontosabb.

Bocsánatkérően viszonzom a pillantását.

– Ma kihagyom, ne haragudj.

Meglepetten méreget, és tudom, hogy sejti, van valami a döntésem mögött. Nem csak nagyinak vannak sasszemei, de míg ő azonnal szavakba önti, ha valami szokatlant lát, a nagyapa sokszor magában tartja az észrevételeit. Most is rám hagyja a dolgot, és meginvitálja Lehelt, aki persze, ha akarna, se merne ellentmondani.

Koli vidáman csücsörít felém.

– Ajaj, te kis csókos! Most majd jól felír neked egy rosszpontot az *Édes Patrícia* oldalára – cukkol.

– Ha még van egyáltalán hely a tieid mellett – vágok vissza, amit vigyorogva vesz tudomásul.

Sebi ebéd után a nagyival sertepertél a konyhában, de amikor felajánlom a segítségemet, azt mondják, boldogulnak. Apu Koli apukájával, Tamással beszélget, míg anyu a sógornőjével egyeztet valami katalógusban látott aprítógépről.

Kolival és Tinivel hármásban bevonulunk anyu régi szobájába, amit a nagyszüleim már vendégszobává alakítottak, és az ágyhoz támogatjuk Tinit.

Az oldalára fekszik, az ágytakarót hosszában felgyűrve a lábai közé szorítja. Ismerős póz, én is mindig így alszom, Sebi ezzel szemben az összes végtagját szétdobálva. Koli még alvás közben is hatékonyan energiakímélő, rendszerint úgy szundít, mint egy koporsóban fekvő múmia. A hátán fekve, mozdulatlanul.

– Hogy vagy, Tini? – ülök le törökülésben az ágy mellé. Koli halkán becsukja az ajtót, majd helyet foglal mögöttem

a fotelben, és betakarózik az odakészített polárpléddel.

– Terhesen – feleli az unokanővérem savanyú képpel.

A vállam felett Kolira pillanatok, aki mintha csak azt üzenné a tekintetével, *előre megmondtam, hogy ez lesz a válasza.*

Ismét a velünk szemben fekvő unokatestvéremre nézek. Hosszú, fényes fekete haja beteríti a vállát, ujjaival a takarót szorongatja.

– Anyáék meg fognak ölni – jelenti ki lemondóan.

– Dehogy, azt biztosan megvárják, hogy megszülessen a baba – vigasztalja Koli, mire figyelmeztetően meglököm a térdét.

– Mikor tervezed elmondani nekik? – érdeklődöm.

Tini összeszorítja szemeit.

– Fifi, tudod, hogy a szüleink modern felfogásúak, ha arról van szó, hogy kijött egy új okostelefon, vagy időzítőre kell állítani a mosógépet. – Ismét rám néz. – Na de egy véletlen terhesség?

Megértő arccal viszonzom a pillantását, a számon önkéntelenül bukna ki a szavak.

– Fogalmam sincs, mennyire nehéz lehet ez most neked. Én azt se merem elárulni a szüleimnek, hogy legszívesebben leadnám a franciafaktot, pedig az semmi ehhez képest.

– Mi? Le akarod adni? – lepődik meg Koli, ezért sietve megrázom a fejem.

– Nem! Ne haragudjatok, hogy felhoztam a dolgot! Most egyáltalán nem ez a téma – sütöm le a szemem, aztán

elszántan nézek fel az unokanővéremre. – Segítenünk kell Tininek!

Kedvesen rám mosolyog, mégis látom a szemén, hogy cseppet sem nyugodt.

– Aranyos vagy, de ezzel nincs mit tenni. Csak eléjük kell állnom, és elmondani. – Tekintetemmel követem a kezét, ahogy tenyerét a hasára simítja. Még csak két hónapos terhes, a bő felsője alatt észre se venni, hogy picit kerekebb a hasa.

– Tudod már, hogy kisfiú vagy kislány? – kérdezem halkán.

– Nem – mosolyog. – Ádám szerint nem is kellene előre tudnunk. Lehetne meglepetés.

Nem tudom nem észrevenni azt a szerelmes arckifejezést, amikor a hasában növekvő baba apukájáról beszél.

– Szerintem ez egy baromság – töri meg az idilli pillanatot Koli, a szentimentalizmus teljes hiányának mintapéldája. – Ha tudjátok a nemét, szervezhetünk babaváró partit valami jó tematikával. Vehetünk cucci babazoknit, és attól függően, hogy lány vagy fiú, kék vagy rózsaszín lufikat.

Tinivel egyszerre fordulunk felé, az arcunk csupa döbbenet.

– Most mi van? TikTokon láttam, hogy mindenki ilyeneket csinál.

– Nem hiszem, hogy feltétlenül kellene a baba neme egy bulihoz. És abban sem hiszek, hogy előre el kell dönteni, ha

lány, akkor a rózsaszín az ő színe – ellenkezik Tini, amire Koli a szemét forgatja.

– Nem ez a lényeg. Felőlem kék lufit is kaphat, ha kislány. Sőt, ami még jobb, akár feketét is.

– Nem fogod fekete lufikkal várni a kislányomat – háborodik fel Tini, és még fekvő is fenyegetőnek tűnik.

Ez az a pont, ahol Koli úgy dönt, inkább csendben marad, mielőtt még jobban magára haragítaná Tini hormonjait.

A nővére fáradtan felsóhajt, arcát nagyfi egyik díszpárnájába fúrja.

– Fifi, nem beszélhetnénk inkább rólad? – kéri. – Addig is elterelnéd a figyelmemet a közelgő vallomásomról meg a csirkeleves okozta hányingerről.

– Okés, és mit meséljek? – egyezem bele, mire a két unokatesóm összenéz a fejem felett.

– Kezdhethetnéd mondjuk azzal, hogy mi van a franciákkal – javasolja Koli. – Egy szóval sem említetted eddig, hogy leadnád.

Az ujjaimat tördelem, és hátamat az éjjeliszekrénynek támasztva úgy helyezkedem, hogy mindkettőjükre rálássak.

– Szerinted nem kellene leadnom? – nézek fel tanácstalanul.

Elkerekedik a szeme.

– Dehogynem! Vadász egy igazi szemétláda – közli, majd Tinire néz. – Képzeld, volt pofája azt mondani Szofinak, hogy nem fog tudni leérettségizni!

Zavartan lesütöm a szemem, mert tök ciki, ha ilyet mond neked egy tanár a fakton.

– Mekkora szemét! – hördül fel Tini. – Már az én időmben is ilyen volt, persze normálisan oktatni mellette már nem sikerült neki.

– Hát ez az! – csattan fel Koli.

Tini finoman megérinti a vállamat, hogy magára vonja a figyelmemet.

– Fifi, ugye tudod, hogy ha leadod a tárgyát, az az ő kudarca, nem a tiéd?

Döbbenten pislogok.

– Ezt hogy érted?

– Ismerünk. Tudjuk, mennyit készülsz, és biztosra veszem, hogy a teljesítményedet mindig rontja a stressz, amit Vadász vált ki. Viszont ő a tanárod, az a feladata, hogy felkészítsen az érettségire. Az ő dolga az lenne, hogy átadja nektek a tudást, nem az, hogy stresszeljen titeket, és aztán úgy tegyen, mintha nem lenne meg a megfelelő képességetek egy érettségihez.

Továbbra sem értem teljesen, ezért tétován sandítok Kolira, aztán vissza rá.

– A sulinak arról kellene szólnia, hogy kihozza belőletek a legjobbat és megszerettesse veletek a tanulást – folytatja Tini. – Persze van, akinek jobban megy a matek, míg másnak az irodalom, de mind jó képességekkel rendelkeztek. Bármikor meg tudnád csinálni a franciaérettségit olyan tanárral, aki jól tanít, motivál, és segít, ha elakadsz. Akár a tananyaggal, akár mentálisan.

- Add le a francba! - ért egyet Koli, bár kicsit más stílusban fejezi ki magát. - Bármiből leérettségizhetsz. Biztos vagyok benne, hogy ha valakinek, hát neked menni fog.

Hálásan viszonzom a pillantását. Halkan kopognak, mire mindhárman összerezzenünk. Apu nyit be, és érdeklődve dugja be a fejét az ajtón.

- Fifi, a nagypapa most indul a hajóra. Biztosan nem tartasz vele? - érdeklődik.

- Nem, köszi. Maradok.

Érdeklődve néz végig rajtunk.

- Minden rendben?

- Unokatesós kupaktanácsot tartunk - vágom rá, mire elmosolyodik.

- Rendben. Szóljatok, ha szükségetek van valamire - mondja, mielőtt távozna.

Tini bátorítóan megszorítja a vállamat.

- Beszélj a szüleiddel! Szerintem megértenék - mondja, én pedig azt hiszem, most először tényleg elszánom magamat arra, hogy megtegyem.

24. FEJEZET

Április 25., hétfő

A beutalómat szorongatva ülök a kórházlabor folyosóján, és várom, hogy elhangozzon a számom. Mások ilyenkor valószínűleg alig várják, hogy a 301 után végre a 302 következzen, csak hogy én szívesebben lennék inkább a hárommilliomodik. Vagy sehányadik.

A lábam idegesen jár, a tenyerem izzad, a gyomromban pedig egyre csak növekszik a görcsös szorítás.

Utálom a vérvételt. Nem, valójában nem utálom, csak rettegek tőle. A lehető legjobb forgatókönyv az lenne, ha elájulnék, és a mozdulatlan testemből lecsapólnák a vért. Már a szúrás gondolatától is émelyegni kezdek. Közrejátszhat az is, hogy fél kilenc, és ma még nem ettem semmit, csak vizet ittam, de szerintem nem ez a hányingerem fő oka. Az orromat megcsapja a kórház túl ismerős fertőtlenítőszaga, és egyszeriben annyira egyedül érzem magam... Ráadásul szinte biztos vagyok benne, hogy menten kidobom a taccsot.

Behívják az előttem lévőket, az utolsó előtti számot, és most már olyan erős az émelygés, hogy a tenyeremet a hasamra kell szorítanom. A csuklómra siklik a tekintetem, és arra gondolok, legalább rajtam lenne a gonosz

szellemeket elűző karkötőm. Talán az segítene hamarabb elájulni.

Ám a csuklómon csak a tartalék hajgumim feszül. A lábam jár, a mellkasom elnehezedik, ezért lehunyom a szemem és próbálok mélyeket lélegezni. A tudóm azonban ellenkezik, mintha képtelen lenne ellátni a funkcióját. Nem tud levegőt befogadni, és úgy érzem, megfulladok.

Egyre erősebben szorítom össze a szemem, és arra várok – *attól rettegek* –, hogy mindjárt felhangzik a sorszámom.

– Meg tudná mondani, hol találom a labort?

Az ismerős hang hallatán kipattan a szemem.

Senkit nem látok a folyosón, de ezt a bosszantó hangot bármikor felismerném.

– Weisz Szófiát keresem, kábé ilyen magas, szőke haja van, idegesítő arca, és kifejezetten csúnya, amikor sír.

Döbbsen pislogok.

– Nem tudom, hol van, akit keres, de a laborhoz annál az ajtónál forduljon balra, majd menjen egyenesen – feleli egy női hang.

– Köszönöm!

Dermedten meredek magam elé. Az agyam leblokkol, a testem mozdulatlan, még pislogni is elfelejtek.

Arisz fordul be jobbról, és azt hinném, káprázik a szemem, de eddig sosem fordult elő velem, hogy a szorult helyzetemben pont Szalkay Arisztidet képzelegtem volna.

Egyenesen felém tart, a sulis egyenruháját viseli, amiről eszembe jut, hogy a CC-ben kellene lennie.

Csakhogy ez itt nem az az épület. Abszurd, hogy jelenleg még ott is szívesebben tartózkodnék.

Már csak pár lépésre van tőlem, és ahogy elém ér, megcsap az illata. Kizárt, hogy csupán a fantáziám szüleménye lenne az egész. Annyira *valóságos*. A fehér inge, a kilazult sötétlila nyakkendője, a nyitott kabátja, és a naptej aromáját idéző illata, keveredve a mentolos rágóéval.

Lehet, hogy már meg is szúrtak, és elájultam, ezért a délibáb.

– Ez aztán az útvesztő – szólal meg, amikor megáll közvetlen előttem. Nem felelek, *nem tudok*, ezért folytatja.
– Mi a helyzet?

Nagyot nyelek. Hiába próbálkozom, egy hang sem jön ki a torkomon. Meglengeti az arcom előtt a kezét, és azonnal észreveszem a csuklóján a piros karkötőmet.

– Egyben vagy, Rémálom? Vagy már elkéstem, és ki kellett ütniük, hogy vért vehessenek tőled?

Szólásra nyitom a számat, de ebben a pillanatban felvillan a 302-es szám, nekem pedig mennem kell. Próbálok felállni, de a félelem megbénít. A lábaimat mintha a kórház folyosójához rögzítették volna néhány csavarral, mint a műanyag széksorokat.

Újra felhangzik a szám, Arisz pedig kikapja a kezemből a kis papírt, és meglengeti a levegőben.

– Itt vagyunk!

– Jöjjön! – int az ajtóban álló barna kontyos hölgy.

Nem tudom, ez Arisznak vagy nekem szól-e, de ő nem tétovázik, megragadja a karomat, és felhúz a székről, hogy a

vizsgálóba vezessen.

Kábán követem, a lábaim maguktól mozognak. Megfordul a fejemben, hogy talán azért jött, mert idevonzottam azzal, hogy a piros karkötőmre gondoltam.

Az asszisztens kiveszi a kezemből a beutalót, és már irányít is befelé. Arisz keze után nyúlok, de a mozdulataim lassúak, és nem érem el.

– Bemehetnék vele? – szólal meg, ami megállítja az asszisztenshölgyet.

– Sajnálom, maximum a szüleidet engedhetem be veled, a fiúdat nem – pillant rám bocsánatkérően. Nem akarom feltartani, mégis szeretnék belekapaszkodni Ariszba.

– Kérem, ne sértegesen, nem vagyok a fiúja – javítja ki Arisz, és amikor az asszisztens megkérdezi, hogy akkor kicsoda, elgondolkodik. – A riválisa vagyok. A nemezise? Az esküdt ellensége.

A nő meglepetten járhatja közöttünk a tekintetét, de mielőtt elmondhatná, hogy ahogy barátot vagy pasit sem, úgy ősellenséget sem engednek be, Arisz ismét megszólal.

– Kérem, Szofi fél a túktól – mondja, és azt hiszem, most hallom először a szájából a nevemet. – Simán elájulhat.

– És ha a *nemezise* bent van vele, nem történik ilyesmi?

Megértem a hezitálását, és örülök, hogy az utolsó időpontra foglaltam, mert így legalább már nem várakozik senki.

– Elismerem, nem mindig vagyunk valami jó hatással egymásra – simítja a tenyerét zavartan tarkójára Arisz, aztán elszántan emeli a tekintetét az asszisztensre –, de

most tudom, hogy segíthetek neki. Észre sem fogja venni, hogy ott vagyok!

Furcsa ilyen ígéretet hallani a szájából, hiszen az egész városban ő az egyik legfeltűnőbb személyiség. Nem az a típus, aki csendben beleolvad a környezetébe, általában árad belőle a provokáció és a fölényesség.

Most azonban valahogy más. A szeme vakítóan kék, a tekintete pedig komoly és kérlelő, talán ez az, ami az asszisztentst is meghatja.

– Jól van, csak haladjunk! – egyezik bele, mire hálásan pislogok.

– Köszönjük szépen! – suttogom.

Egy székre ültetnek, és mivel direkt cipzáras felsőben jöttem, csak az egyik ujjából kell kibújniom.

A bal kezemet az asszisztens felé nyújtom, míg Arisz a jobb oldalamba pozicionálja magát. Nincs több szék a helyiségben, így elém guggol, és finoman megérinti a térdemet.

– Rám figyelj, oké? – kéri.

Kék szemei közvetlenül ott ragyognak előttem, és annyira gyönyörűek, hogy ha akarnék, se tudnék másfelé nézni.

Érzem a fertőtlenítő szagát, a nedvességet a karomon, majd a vatta súrlódását, ahogy letisztítják a bőrfelületet. Az ölembe ejtett jobb kezem remegni kezd, mindjárt jön a szűrés, és én ide fogok hányni az esküdt ellenségem és a kedves asszisztens szeme láttára.

Mindjárt jön a tű. *Mindjárt jön a tű.* Mindjárt...

– Mit szólnál, ha megint *Sors kockáit* játszanánk? – szólal meg csendesen Arisz. A száját figyelem, ahogy mozog, és próbálom felfogni, amit mond. – Tegyük fel, hogy mindketten kettést dobtunk. Szereted a kettes számot, nem? Az a megszámod is.

Kábán bólintok.

– Mindketten kettést dobtunk, először te, közvetlenül utánad meg én – mondja. A hangja annyira nyugodt és hipnotikus, hogy megtelik vele az elmém. – A játék szabályai szerint meg kell fognunk egymás kezét. Persze először ellenkezünk, mert bárki más kezét szívesebben megfognánk, de aztán belátjuk, hogy ez is csak egy kihívás. Egyikünk se visszakozhat. Úgyhogy megtesszük.

Ujjakat érzek a jobb kezemen, egy puha, finom érintést, ahogy a tenyere lassan az enyém alá csúszik.

Szúró fájdalom hasít a bal karomba, mire összerezzenek. Oda akarok nézni, de Arisz megszorítja a kezem.

– Csak engem figyelj! – utasít.

A keze meleg és ismerős. Pont olyan, mint amikor a játék során a legutóbb fogta az enyémet. A csuklója kikandikál a hosszú ujjú inge alól, és ott a karkötőm. Felvezetem a tekintetem a karján, és megállapodom a szemein.

Levegő áramlik a tüdőmbe, talán először azóta, hogy beléptem a kórház fotocellás ajtaján. Érzem, hogy a szívem erősen dobog, és enyhül a szorító érzés a mellkasomban.

A szemének olyan a színe, akár nyáron a Balatonnak, amikor a felhők mögül hol előbújik, hol eltűnik a nap, és ettől különböző árnyalatokban pompázik a víztükör.

Erőteljes kék, néhol sötétebb, máshol világosabb árnyalatokkal.

Elveszek a szépségében. Megkönnyebbülés söpör végig a testemen, és nekem egészen eddig fogalmam sem volt róla, hogy *így* is lehet érezni Szalkay Arisztid mellett.

Egyszerre megrémiszt és megnyugtat a jelenléte, és ahogyan mellettem van. Nem helyénvaló, hogy *mennyire* helyénvalónak érződik.

És félek, hogy ezt a párbajt kiütéses győzelemmel nyeri majd.

Vége az első résznek.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Dolgozom már néhány éve ezen a sorozaton, és az az igazság, eredetileg az *Álmomban megleltelek* című önálló regényem spin-offjának szántam. Aztán valami egészen más kerekedett belőle. 😊 Ahogy eddig minden történetben, ebben is szívem-lelkem benne van, saját pozitív és kevésbé pozitív élményeimmel és érzéseimmel együtt.

Szeretnék köszönetet mondani *Keszthelynek*. Amikor először jártam ott, a város akaratán kívül megihletett. Ezt a történetet már el sem tudnám képzelni máshová. Bár a történetbe sok nem létező helyet is beleírtam, de van néhány olyan helyszín, ami ötletet adott. Köszönöm a Festetics-kastélyban található *Nosztalgiafotózás* programnak, ami a regényben szereplő Múltidéző fotózást ihlette.

Máté, köszönöm a sok közös ötletelést, és azt, hogy amikor együtt átolvastuk a regényt, kritikus tudtál maradni. A kéziratnak és nekem szükségünk volt rá, hogy halljuk azokat az észrevételeket, amelyek fejlődésre és változásra sarkallták a történetet és engem. Köszönöm, hogy meghallgatsz, amikor túlpörögve, teljes ekstázisban az ötleteimet ecsetelem. Azt is köszönöm, hogy amikor

elfáradok és lemerülök, megszárítod a hajam, adsz egy puszit, és azt mondod, szép munka volt.

Köszönöm a *családomnak* a támogatást, hogy bár a kéziratleadást megelőző egy hónapban gyakorlatilag a színemet sem látták, türelmesen várták, hogy végezzek a munkáimmal.

Köszönetet szeretnék mondani a dunaújvárosi *Petőfi Sándor Általános Iskolának*, ugyanis a regényben található zöldnapok elnevezésű hetet ők ihlették a szuper programjaikkal és ezzel a kezdeményezéssel. Továbbá köszönettel tartozom a budapesti *Kosztolányi Dezső Gimnáziumnak*, akik a költészet napja alkalmából megismertettek engem Dsida Jenő verseivel.

Nagyon szépen köszönöm *Bobály Icunak* a szerkesztést, nem tudom elégszer hangsúlyozni, mennyit számít a kéziratnak az ő munkája. Szerintem az írás egy olyan tevékenység, amit sosem lehet tökéletesen csinálni, mindig van hova fejlődni. Én pedig minden alkalommal izgatottan várom, mikor jön vissza a könyvem a szerkesztésből, és tényleg mindig tudok újat tanulni a javításaiból!

Köszönöm az *Agave Könyvek* csapatának a sok munkát, amit a regényeimbe fektetnek! Köszönetet szeretnék mondani *Balázs Piroskának* és *Ligeti Szilviának* a korrektúráért, a *KFBook Design Stúdió*nak a tördelésért, valamint az *Agave Könyvek Kiadó* minden közreműködő munkatársának!

Köszönöm a *Coverist Stúdió*nak, *Bakos Fanninak* és *Faniszló Ádámnak* a borítót és az élfestést. Nagyon hálás

vagyok, amiért a borítótervezés mindig addig tart, míg mindenki elégedett nem lesz. Boldogsággal tölt el, ahányszor a könyveimre nézek, hogy a borítóim önazonosak, letisztultak és különlegesek.

Barbi. Nagyon szépen köszönöm a könyv elején található karakteradatlapokhoz készített illusztrációidat. Nagyon hálás vagyok, imádom ezt a stílust és jó buli volt együtt dolgozni rajtuk (bár nyilván a tiéd volt a dolog oroszlánrésze). Köszönöm a munkád, egyszerűen imádom Szofi kis rajzait!

Drága olvasóim! Köszönöm a bizalmatokat, hogy ennyire vártátok az új sorozatom első részét! Remélem, elnyerte a tetszésedeteket, és Arisz helyet kapott Konrád, Krisz és a többiek mellett. Én a szívembe zártam őt. És még csak most jön majd a java! 😊

A SZERZŐRŐL

Kollár Betti 1998-ban született Budapesten, szociológiából szerzett diplomát. 2015-ben kezdett el írni, miután egy sérülés következtében abba kellett hagynia a kosárlabdázást. Több alkalommal is elnyerte a Dugonics András Irodalmi Díjat, a Z generáció egyik legnépszerűbb romantikus szerzőjének számít. Az eddig megjelent művei közel százezer példányban keltek el.

Honlapja: kollarbetti.hu

A SZERZŐ EDDIG MEGJELENT MŰVEI A MAGNÓLIA GONDOZÁSÁBAN

A vonzás törvénye-sorozat

[*A vonzás törvénye*](#)

[*A vonzás szépsége*](#)

[*A vonzás ereje*](#)

[*A vonzás hatalma*](#)

Kosársuli-sorozat

[*Kosársuli*](#)

[*Kosársuli 2. – Újra a pályán*](#)

[*Kosársuli 3. – Visszajátszás*](#)

Önálló kötet:

[*Álmomban megleltelek*](#)